

Proleterce DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Ocak 2010 Sayı: 12

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yılın son ayları, işçi-emekçi eylemleriyle sarsıldı, sarsılıyor...

25 Kasım'da emekçi memurların genel grevi, işçilerin, öğrencilerin de katılımıyla, yer yer genel direniş biçimlerini alarak tüm yurttan gerçekleşti. Grevin, sokak gösterileriyle birlikte yapılması, ona militan bir karakter kazandırdı. Bu, tüm işçi ve emekçilere büyük bir moral ve güç verdi. Kendi gücünün farkına varma ve kendine güven duygusunu yeniden yaşattı.

Demiryolcular, 25 Kasım grevinin dolayısıyla, soruşturma açılan arkadaşlarının işe iadesi için, Aralık ayında bir kez daha greve çıktı. Tüm tehditlere ve soruşturmalara rağmen gücünü ortaya koydu. Sonunda soruşturma açılan tüm demiryolcular işlerine geri döndü. Zafer, direnen demiryolcuların oldu.

Ardından itfaiyeciler çıktı meydanlara. Sözleşmeli hale getirilen ve bu yıl sonunda sözleşmeleri bittiği için işsiz kalmakla karşı karşıya olan itfaiyeciler iş durdurdu ve İstanbul Belediyesi'nin önünde toplandı. Burada polislin gazı ve copuyla dağıtılmaya çalışılan işçiler, büyük bir direniş sergilediler. Daha sonra aylardır direnişte olan Esenyurt Belediye işçileriyle birlikte Boğaz Köprüsü'ne kendilerini zincirleyip yolu trafiği kapadılar.

Ve Tekel... Yurdun dört bir yanından Ankara'ya akan Tekel işçileri, tüm bir şehri eylem alanına çevirdi. Polislin copuna, gazına, Ankara'nın ayazına, soğuğuna aldırmadan direnişlerini sürdürdüler. Başbakanın hakaretlerine, Türk-İş'in ipe un seren tutumuna rağmen her gün eylem yaptılar, tüm ülkeye seslerini duyurdular. Yüreği emekten yana atan herkese büyük bir gurur ve coşku yaşattılar. Destek ve dayanışmayı büyüttüler. Öyle ki Türk-İş'in sendika ağaları bile, bir saatlik iş durdurma kararı almak zorunda kaldı.

Emekçi memurlarla başlayan, demiryolcular, itfaiyeciler ve Tekel işçileriyle devam eden bu rüzgar, işçinin-emekçinin rüzgarıdır. Hava artık dönmektedir.

Sayfa 2'de sürüyor

HAVA DÖNÜYOR...

İşçiden esiyor yeli!

Hava dönüyor İşçiden esiyor yel!

Burjuvazi ise, yıl boyunca alçalıp yükselen klik çekişmelerinin üst boyuta taşındığı bir dönemden geçiyor. Son olarak Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'a suikast girişimi, bu kavgayı yeniden alevlendirdi. İki subayın gözaltına alınması ve ardından "kozmetik odalar" denilen kontrgerilla merkezinin incelenmeye başlanması, AKP hükümetinin, rakipleri karşısında gücünü arttırdığını gösteren bir gelişme oldu.

Genelkurmay, gözaltına alınan iki subayın, içlerinden bilgi sızdıranları takibe aldıklarını, yani "köstebek" avına çıktıklarını söyledi, fakat bu, durumun vehametini ortadan kaldırmadı. Belli ki, bu bilgileri hükümete ve ona yakın çevrelere ulaştıranları izliyorlardı. Başta Taraf gazetesi olmak üzere, Genelkurmay, hakkında ifşa edilen bilgiler üzerine "BBG evi gibi" tanınlarla tiye alındı. "Köstebek" avına çıkan iki subayın MİT tarafından yanlış yönlendirildiği ve tuzağa düşürüldüğü de ortaya atıldı. Subaylara "köstebek" in Arınç'ın evine gittiği bildirilirken, emniyete de Arınç hakkında bilgi topladıkları ihbar edilmiş ve yakalanmaları sağlanmıştı!

Genelkurmay, hükümet, MİT, emniyet, yargı, üniversiteler vb. devletin tüm kurumlar birbirine girmiş durumda. Kurumlar kendi içlerinde de çatışmalı. Gün geçmiyor ki, her kurumdan birileri hakkında soruşturma açılmasın, Erge-
nekonculukla ya da irtica ile suçlanmasın...

Çatışmanın bu şiddetlenen hali, emperyalizmin Ortadoğu'da paylaşım savaşının da son derece çetin geçtiğinin göstergesidir. Bu savaşın merkezinde yer alan Türkiye, emperyalistler arası çatışmanın da tam göbeğinde durmaktadır.

Başbakan Erdoğan, bu ayın başında ABD'ye gitti ve Obama ile görüştü. Bu görüşmede Afganistan'a daha fazla asker talebi yinelenirken, İran'a karşı füze kalkanının Türkiye'ye yerleştirilmesi gündeme geldi. Ortadoğu ülkeleriyle görüşme trafiğini arttıran Türkiye, daha aktif bir dış politika izlemeye başlamıştı. Bunun "eksen kayması" olmadığı, aksine yıpranan ABD'nin Türkiye aracılığı ile bölgesel çıkarlarını korumaya çalıştığı, her yeni gelişme ile birlikte kanıtlandı.

Uzun süredir ABD'nin hedef tahtasına çıktığı İran, yılın son günlerine kitle gösterileri ve çatışmalarla giriyor. Nükleer çalışmalara devam ettiği için ABD ve AB'li emperyalistlerin büyük tepkisini toplayan ve yaptırımlarla karşı

karşıya bulunan İran'da, bu iç karışıklık kuşkusuz emperyalistleri sevindiriyor. Ancak gerici molla rejimine karşı ayaklanan İran halkı, ABD karşıtlığı başta olmak üzere anti-emperyalist duyguları çok güçlü olan bir halk.

Diğer yandan Yunanistan, krizin en fazla vurduğu ülkelerden biri oldu. Yunanlı emekçiler, krizin faturasını ödememek için sokaklara döküldü. Geçen yıl bir gencin polis tarafından öldürülmesiyle sarsılan Yunanistan, bu yıl sadece öğrencilerin değil, işçilerin ve memurların eylemleriyle de sarsılıyor. Politeknik direnişinin yıldönümü, krize karşı eylemlere dönüştü.

Yeni kavga yılına umutla giriyoruz.

Burjuvazi içine düştüğü krizden çıkmak için, işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını dayanılmaz kılıyor. Daha fazla işsizlik ve açlık üretiyor. Buna karşı her yerde direnişler büyüyor. Hava artık her yerde değişiyor, şairin dediği gibi "işçiden esiyor yel!"

Burjuva kliklerin iç çatışmaları şiddetleniyor. Fakat işçi ve emekçileri, ezilen halkları sömürmekte ve daha fazla baskı altında tutmakta birleşiyorlar. Tekel işçilerine saldırırken, asgari ücret diye sefaleti dayatırken, Kürtlerin partisini kapatırken nasıl birlikte davrandıklarını hep birlikte görüyoruz. "Kürt açılımı" adı altında, belediye başkanlarını 12 Eylül'ü aratmayan şekilde tutuklamalarına tanık oluyoruz. Buna karşın Kürt halkı bir kez daha direniş bayrağını yükseltiyor.

İçerde işçilerin, emekçilerin artan eylemleri, Kürt halkının yükselen direnişiyle; dışarda, komşu ülke halklarının ayaklanmaları ile karşılaşıyoruz yeni yılı... O yüzden umutla "hoş geldin" diyoruz...

2010 büyük mücadeleler ve zaferler yılı olsun! Yeniden devrim dalgasının yükseldiği bir yıl olsun! 2010 bizim olsun!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Her yeni yıl, yeni umutlar getirir. Bizim umutlarımızın odağında duran, kitle hareketinin yükselmesi, devrim dalgasının kabarmasıdır. En ağır yenilgi dönemlerinde bile bu umut, hep ayakta ve güçlü kalmayı sağlar. Çünkü zor günlerin biteceğini, havanın işçiden yana döneceğini, devrim dalgasının kabarcacağını, mutlak ve kaçınılmaz bir gerçeklik olarak biliriz.

2010, bütün bu umutların gerçeğe biraz daha yaklaşacağı bir yıl olarak selamlıyor bizi. 2009 1 Mayıs'ta Taksim'i fethetmiş olmanın, krize karşı işçi direnişleriyle devletin saldırılarını zayıflatmayı başarmanın, Alevilerden öğrencilere, gecekonduyardan işçi ve memurlara kadar her kesimin harekete geçmesinin haklı gururu ve umudu ile giriyoruz 2010'a. Ve elbette ki, 2009'un son günlerine damgasını vuran Tekel direnişinin... Tekel direnişi, proletaryanın mücadele gücüyle ve kazanma iradesiyle karşılıyor yeni yılı...

Yeni kavga yılı, yeni zaferler, fethedeceğimiz yeni mevziler muştuluyor bugünden. Ve biz, bir kere daha en içten duygularımızla tekrarlıyoruz:

En güzel yıllar, uğrunda savaşanların olsun!

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

12. sayıda

3	Kliklerarası kavgada ortalık toz duman
5	Maden işçileri ölüyor
6	Her yer Tekel Her yer direniş!
7	Direnişin adı tek el işçisi
8	Demiryolu grevi kazanımla bitti
9	İtfaiyecilere su sıkmak
10	Dersim mitingi
11	Eczacılar direniyor
12	Avrupalı üniversiteliler sokakta
13	Üniversitelerde faşist baskılar
14	2009; Krize karşı eylem yılı
17	Kürt açılımında son durum
19	GOP'ta faşist linç saldırısı
20	Kopenhag iklim zirvesinde sonuç yok
21	Maymundan insana geçişte emeğin rolü
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	19 Aralık'ın yıldönümünde protestolar
24	Kriz bitmedi derinleşiyor
27	Yediveren yayınları kitap listesi

Son iki yıldır iyice su yüzüne vuran burjuva klikler arasındaki çelişki ve çatlaklar, 2009'un son günlerinde yeniden ve daha şiddetli biçimde tırmanışa geçti.

Aralık ayının başında eski kuvvet komutanlarının sivil savcılar tarafından ifadesinin alınması, komutanların darbe suçlamasıyla ilk kez sorgulanıyor olması, gündeme oturdu. Ardından Deniz Kuvvetleri Komutanı Yarbay Ali Tatar'ın yeniden sorgulanmak istenmesi üzerine intihar etmesi ve ardında bıraktığı soru işaretleri, klik çatışmalarının boyutunu ortaya koydu.

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, buna bir basın açıklaması ile yanıt verdi. Açıklamanın bir savaş gemisinde ve Trabzon'da yapılması ve Başbuğ'un bu

dan bu yana artan klik çelişkileri, 2007 yılından itibaren en açık biçimde sürüyor. **Bunun, ABD'nin Irak işgali ile başlayan Ortadoğu'da emperyalist paylaşım savaşının kızışmasıyla doğrudan bağı vardır.** Çeşitli emperyalist güçler, Türkiye'yi kendi safında savaşa çekmek, ya da en azından rakip emperyalistin elini zayıflatmak, planlarını bozmak için, işbirlikçileri aracılığıyla kıran kırana bir savaş veriyorlar. Bu kapışma, kitlelere Cumhurbaşkanlığı seçimleri, Genelkurmayın "e-muhturası", Cumhuriyet mitingleri, Ergenekon davası, AKP'ye kapatma vb. şeklinde yansıyor, öyle sunuluyor. Gerçekte, ABD tarafından "ılımlı islam" modeli olarak oluşturulan AKP'ye karşı, diğer emperyalist devletlerin, başta ordu olmak üzere çe-

kümeti dönemindeki iç kargaşa hatırlanıyor. Devletin kurumlarının birbirleriyle ve kendi içinde hiç bu kadar kavgalı bir dönemin yaşanmadığı söyleniyor.

Kliklerin birbirine girdiği böylesi kaotik bir ortamın, savaş öngünlerinde patlak vermesi kadar doğal bir şey olamaz. Bugün yaşanan kapışma da, yeni bir emperyalist paylaşımın, ülkemizdeki izdüşümüdür.

Kurumların kendi içindeki kapışması

Öncesi bir yana son bir aydaki gelişmeler, bu iç kapışmanın örnekleriyle doludur. Örneğin polis teşkilatı içinde "Ergenekonla bağlantılı" olduğu suçlamasıyla bazı kişiler hakkında soruşturma açılmıştır. Ki polis teşkilatı, uzun süredir Fethullah Gülen'cilerin baskın olduğu bir kurumdur. İçlerinde "Ergenekoncu" olarak adlandırılan grup ve kişilerin temizlenmesini de desteklemektedirler.

Yargıda ise durum tam tersidir. Ergenekoncu olarak adlandırılan kesimin ağırlığı vardır. Fakat AKP, buraya çok yüklenmektedir. Geçtiğimiz aylarda Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu ile Adalet Bakanlığı arasında iyice şiddetlenen çelişkiler, bu kıyasıya kavganın bir göstergesiydi. Buna son olarak Erzincan'daki savcılar arası kapışma eklendi.

Erzincan İl Jandarma İstihbarat Müdürü, Ergenekon kapsamında tutuklandı. Bu tutuklamanın, İsmailağa cemaatine yönelik operasyondan kaynaklandığı sonradan anlaşıldı. Jandarma Müdürü, bu cemaatle ilgili yaptığı istihbaratı Erzincan Cumhuriyet Savcısı İlhan Cihaner'e iletmış, o da cemaate bağlı Medine Vakfı'na baskın düzenlemiş ve dokuz kişiyi tutuklamıştı. Aynı savcı, cemaat lideri Mahmut Ustaosmanoğlu ile Cüppeli Ahmet'in de aralarında bulunduğu 69 kişiyi gözaltına almaya hazırlandığı bir sırada, Özel Yetkili Erzurum Cumhuriyet Başsavcısı Osman Şanal tarafından yetkisiz kılındı. Şanal, dosyanın kendi yetki alanına girdiğini savunuyordu ve Erzincan Valisini arayarak, savcının yetkisini kaldırdığını, onun emirlerine uyulmamasını istiyordu. Erzincan savcısı Cihaner ise, valiye bu emre uymamasını, Şanal'ı Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na şikayet ettiğini söyledi. Fakat Cihaner hakkında Adalet Bakanlığı iki idari soruşturma açmıştı. Ve bu soruşturma kapsamında Cihaner'in 2008 yılından bu yana dinlendiği ortaya çıktı. O da Ergenekon'dan suçlanıyordu!

Daha çarpıcı bir gelişme de Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda yaşandı.

Klikler arası kavgada Ortalık toz duman

Burjuva medya, uzun süre yaşanan çatışmayı "kurumlar arası savaş" şeklinde verdi. Fakat arka arkaya patlayan olaylar, kurumların kendi içindeki çatışmaları iyice su yüzüne vurdu. Şimdi I. ve II. Emperyalist savaş öncesi, İttihat Terakki dönemi ile İnönü'nün tek parti hükümeti dönemindeki iç kargaşa hatırlanıyor. Devletin kurumlarının birbirleriyle ve kendi içinde hiç bu kadar kavgalı bir dönemin yaşanmadığı söyleniyor. Kliklerin birbirine girdiği böylesi kaotik bir ortamın savaş öngünlerinde patlak vermesi kadar doğal bir şey olamaz. Bugün yaşanan kapışma da, yeni bir emperyalist paylaşımın, ülkemizdeki izdüşümüdür.

na dikkat çekmesi, ordu içerisinde yürütülen soruşturmaya bir tepki olarak yorumlandı.

Fakat asıl bomba, ayın son günlerinde düştü. Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'a suikast iddiasıyla iki subay gözaltına alındı. Sadece Arınç'a değil, TBMM Başkanı, Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na da suikast girişimleri olduğu söylentileri yayıldı. Biri albay, diğeri binbaşı olan bu subayların Genelkurmay'a bağlı "Seferberlik Tetkik Kurulu Bölge Başkanlığı"nda görev yaptığı açığa çıkınca, devletin en gizli belgelerinin bulunduğu söylenen "kozmik odalara" girildi. Önceki adı "Özel Kuvvetler Komutanlığı" olan ve **kontrgerilla olarak bilinen bu birim, ilk kez savcılar tarafından incelenmeye alınmış oldu.**

Genelkurmay'ın "yatak odası" olarak nitelendirilen, gizli planların yapıldığı binaya girilmesi, iyice keskinleşen klikler arası kavgada, çok önemli bir safhadır. **Bu kavgada bir süredir üstünlüğü kurmuş olan AKP'nin rakiplerine indirdiği, en güçlü darbe olduğu** söylenebilir.

Emperyalist güç savaş

AKP'nin işbaşına geldiği 2002 yılın-

şitli kurumlar üzerinde etkili olma çabası söz konusudur.

Ne var ki, bu durum, birçok kesim tarafından, AKP hükümeti ile ordu arasındaki çelişki şeklinde yorumlandı. Oysa bu **klikler, devletin tüm kurumları içinde bulunuyordu.** Zaten bir süre sonra, yargı, üniversiteler, polis teşkilatı, MİT gibi tüm kurumlar, bu kavganın içinde yerini aldı. Ve bunların hiçbiri, blok olarak bir tarafın yanında yer almadılar. Hepsinde şu veya bu düzeyde değişik kesimler bulunuyordu çünkü. Fakat her birinde baskın olan klikler vardı. Örneğin ordu içinde Ergenekon'cular diye adlandırılan Avrasyacılar hakimken, polis teşkilatında "takunyacılar" olarak adlandırılan Fethullah Gülen'ciler baskındı. Ama bu, her iki kurumda da diğer kesimin hiç olmadığı anlamına gelmiyordu.

Burjuva medya, uzun süre yaşanan çatışmayı "kurumlar arası savaş" şeklinde verdi. Fakat arka arkaya patlayan olaylar, kurumların kendi içindeki çatışmaları iyice su yüzüne vurunca, bu gerçek gizlenemez hale geldi. Şimdi I. ve II. Emperyalist paylaşım savaşı öncesi durumla paralellikler kuruluyor. İttihat Terakki dönemi ile İnönü'nün tek parti hü-

Geçtiğimiz ay Deniz Kuvvetleri Komutanı ve Donanma Komutanına suikast planladıkları iddiasıyla çok sayıda askeri personel sorgulanmış, 10 subay tutuklanmıştı. Bunların içinde yeralan Yarbay Ali Tatar, önce serbest bırakıldı, ardından yeniden yakalama emri çıkınca, evinde intihar etti. Bunun, son iki yıl içinde Deniz Kuvvetleri'nde 6. intihar olayı olması, gözleri buraya çevirdi. Hatırlanacaktır; "irticayla mücadele eylem planı"nın altında imzası bulunduğu söylenen Dursun Çiçek de Deniz Kuvvetleri'nde albaydı.

Ali Tatar'ın cenazesi Karacaahmet'teki Cemevi'nde düzenlenen bir törenden sonra Ankara'da defnedildi. Cenazeye, suikast yapmakla suçlandığı komutanlar da katıldı. Cenazede Tatar'ın eşinin, "bir komplo kurulduğu" ve "Alevi subayların hepsinin içerde olduğu" sözleri, dikkatleri üzerinde topladı. Son dönemde dinci kesimlerin, Deniz Kuvvetleri'ni ele geçirme çabasında olduğu, özellikle Alevi subayları hedef seçtiği, basında yer aldı.

Kısacası, polisten jandarmaya, yargıdan orduya kadar her kurumda hegemonya mücadelesi tüm hızıyla sürüyordu.

AKP adım adım üstünlüğünü ele geçirdi

Son bir ay içindeki gelişmelerden biri de, eski kuvvet komutanlarının sivil savcılar tarafından sorgulanmasıydı. **Komutanlarının darbe suçlamasıyla ifade vermesi de bir ilkti!** Daha önce askerler, askeri suçlardan ötürü askeri mahkemelerce yargılanıyordu. AKP hükümetinin meclisten geçirdiği bir yasa ile, artık askerler bu tür suçlardan dolayı da sivil mahkemelerce yargılanabilecekti. Ergenekon soruşturması kapsamında eski komutanların sivil savcılara ifade vermesinin yolu böylece açıldı.

Ordunun darbe girişimi ilk olarak, Nokta dergisinin 20 Mart 2007 tarihli sayısında ortaya çıkmıştı. Dergide Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'in günlükleri yayınlanmış ve kuvvet komutanlarının konuşmaları, Örnek'in yorumlarıyla birlikte kaydedilmişti. Ve Ergenekon dosyası da bu günlüklere dayanarak açıldı. Hal böyleyken, Özden Örnek'in ifadesi bile alınmamıştı. Bu "yaman çelişkiyi", Ergenekon davasından içeride bulunan Cumhuriyet gazetesi yazarı Mustafa Balbay ortaya serdi. Duruşmada "ben buradayım, peki Özden Örnek nerede?" diye sordu. "Biz neyle darbe yapacağız? Elimizde hangi tank, top, silah var?" diye soran sanıklar da oldu.

Bu sanıkların tepkisi, kendileri yargılanırken, işin başını çeken komutanların hükümet tarafından kollanıyor olmasındaydı. Bunda, bazı eski komutanların AKP'ye yakın durması, onun işini kolaylaştırması kadar; AKP'nin de sindire sindire ve gücünü iyi ayarlayarak adımlarını atmasının rolü vardı. Fakat Balbay'ın bu durumu ortaya seren sorusuyla sıkışınca, eski kuvvet komutanlarını ifade almak için çağırmaya, bir yerde mecbur kaldılar.

Aralık ayının başında eski kuvvet komutanları "şüpheli" sıfatıyla Ergenekon savcıları tarafından 10 saat sorgulandı. 2003-2004 yılları arasında iki darbe planı yapma iddiasıyla sorgulanan komutanlar, bu suçlamaları reddettiler ve serbest bırakıldılar. Aynı

dönemde komutanlık yapan Şener Eruygur ve Hurşit Tolon ise, zaten Ergenekon davasının en önemli sanıkları. Dönemin genelkurmay başkanı Hilmi Özkök'ün de daha önce "tanık" sıfatı ile ifadesi alınmıştı. Böylece o yıllarda kuvvet komutanlığı yapmış herkes, sorgulanmış oldu.

Özkök, ifadesinde, darbe girişiminden bilgisi olduğunu, fakat elinde yeterince delil olmadığından bir şey yapamadığını söylüyordu. Bu bilgileri "doğrudan kamuoyu ile paylaşmak yerine bizzat Başbakan'a gidip 'böyle endişeler var' şeklinde ilettim" dedi.

Bu durumda hükümetin daha 2003 yılından itibaren darbe hazırlıklarından haberdar olduğu açığa çıktı. Fakat o dönem herhangi bir girişimde bulunmadılar. Belli ki, kendileri için uygun bir zamanı kolladılar. Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında üst boyutlara tırmanan bu çelişkiyi, Gül'ü seçtiren altttiler. Ve ondan sonra, Ergenekon davasını açıp, adım adım rakiplerini gerilettiler.

Şimdi "kozmik odalar" denilen kontrgerilla merkezine kadar, sivil hakim ve savcıların girmesi, Ergenekoncuların gerilediği noktayı göstermesi bakımından çarpıcıdır. Genelkurmay'ın bir süre direndikten sonra buna izin verdiği, fakat belgeleri dışarı çıkartmaya yanaşmadığı söyleniyor. Bu durum, soruşturmanın günleri bulmasına yol açtı. Dergimiz yayına girdiği sıra, "kozmik odalarda" soruşturma sürüyordu.

Sis bombaları: Demokratikleşme, sivilleşme...

Kontrgerillanın merkezinde yapılan bu inceleme, AKP yanlısı basın tarafından, 6-7 Eylül olayları, Maraş, 1 Mayıs '77 katliamı gibi, son 50 yılda gerçekleşen kontra eylemlerin hepsinin açığa çıkacağı propagandası ile at başı gidiyor. Ergenekon soruşturması başladığı günden bu yana, kitlelerin desteğini almak için bu demagojiyi sürekli canlı tutuluyor. Fakat sözkonusu **katliamlardan hiçbirisiyle ilgili yeni belgeler sunulmuş ve dava açılmış değil! "Demokratikleşme", "sivilleşme", "darbe karşıtlığı" vb. klik kavgasını kitlelerden gizlemek için atılan sis bombalarıdır.**

Eski kuvvet komutanlarının sivil savcılarca sorgulanması da, birçok burjuva-liberal yazar tarafından "demokrasinin gelişiminde yeni bir aşama" olarak nitelendirildi. Ancak komutanlara savcıların ne kadar nazik davrandığı, "paşam" diye hitap ettikleri, çay-kahve her tür ikramın yapıldığı da biliniyordu. Dahası, Özden Örnek'e ait günlüklerde darbe girişimi çok net ortadayken, komutanlar serbest bırakıldı.

Önceden tutuklanan komutanlar da "hastalık nedeniyle" tutuksuz yargılanmak üzere bırakılmıştı. Şimdi "hükümete darbe yapmak"tan alt düzey subaylar, öğretim üyeleri, gazeteci ve yazarlar yargılanıyor.

Klikler arası kavgası, su yüzüne çıktığı andan itibaren, bunun bir "it dalaşı" olduğunu, ortalığı kaplayan demagojiye kanıp taraflardan birine yedeklenmemek gerektiğini ısrarla söyledik. Bu "it dalaşı"nın emperyalist paylaşım savaşından bağımsız olmadığını, sadece içe dönük bir iktidar kavgası olarak görülmemesi gerektiğini belirttik. Dünya ölçeğindeki ABD-AB ile Çin-Rusya kamplaşmasının, Türkiye'ye yansıma biçimi olduğunu vurguladık...

Sonrası her gelişme, bu tespitlerimizin isabetliliğini ortaya koydu. Ergenekon adı altında kendilerine "Avrasyacılar" diyen ve Türkiye'nin Çin-Rusya kampında yer almasını savunanlar, tasfiye ediliyordu. Hem de sadece ordu içinden değil, tüm devlet kurumlarından... Çünkü bu kesim tüm kurumların içinde bulunuyordu. Dolayısıyla çatışma, ordu-hükümet çatışması değildi. Laik-dinci çatışması hiç değildi! Bunlar sadece görüngülerdi, tarafların kullandığı ideolojik argümanlardı.

Bunlara rağmen, klik çatışmasına dönük çarpık yaklaşımlar, 2002 seçimlerinden bu yana derinleşerek sürüyor. Kimi devrimci-demokrat kişi ve örgütler, "darbe karşıtlığı" diyerek dinci-gericiliğin; kimileriye gericiliğe karşı ordunun yedeğine düşübiyor. Özellikle AKP'nin "demokrasi", "sivilleşme", "asker vesayetinden kurtulma" argümanları etkili olabiliyor. Korkarız ki, AKP'nin kontrgerilla merkezine düzenlediği baskın, bu çevreleri yeniden umutlandırarak, bu yanılsamayı devam ettirecektir.

Oysa **AKP hükümeti, bu süre içinde başta Kürt halkı olmak üzere, işçi ve emekçi hareketine karşı, en büyük saldırıları yapan bir hükümet oldu.** Son olarak Tekel işçilerine reva gördükleri ortadadır. Demokrasi ve insan haklarının sınanacağı yer de, buralardır. Ve AKP, bu sınavların hepsinde sınıfta kalmıştır.

* * *

Demokrasi, insan hakları, barış, klikler arası çatışmalarla değil, halk hareketiyle kazanılacaktır. Kitlelerin gücüyle faşizmden hesap sorulmadıkça, ne kontrgerilla lağvedilir, ne de 12 Eylül tüm uygulamalarıyla birlikte kaldırılabilir. Klik çatışmasıyla ortaya dökülen gerçekler, ancak devrimci bir tarzda değerlendirilip kitleleri bilinçlendirme ve harekete geçirmede kullanılırsa işe yarar. Aksi halde, niyetlerden bağımsız olarak kliklerden birinin yedeğine düşmekten kurtulunamaz.

Neredeyse her gün yeni bir gelişmenin yaşandığı, birçok "ilk"ın gerçekleştiği, klik çatışmalarının suikast girişimlerine kadar tırmadığı bir ortamda, ML rotadan şaşmadan ilerlemek, çok daha yaşamsal bir önem taşıyor. Ortalığın toz-duman olduğu böyle günlerde, doğru yönü gösterecek devrimci-komünist bir önderliğe duyulan ihtiyaç, her zamankinden daha gerekli ve yakıcıdır. **Bir kez daha "herkes kendi bayrağı altına" diyoruz.**

Maden işçileri ölüyor Patronlar kar peşinde koşuyor

Yine maden patladı, yine madenci öldü, yine yürekler dağıldı.

Ve yine “devlet büyükleri” hamasi nutuklar atarak, timsah gözyaşları dökerek, madencilerin ölümünün arkasından “görevlerini” yerine getirdiler.

Ama yaşanan sorunu çözmek, madenci kazalarına gerçekten bir son vermek için hiçbir adım atmadılar. Tekrar etmesi kaçınılmaz hale gelen, bir sonraki maden kazasında yeniden ortaya çıkmak üzere, evlerine geri döndüler.

Yerin altında 19 can

Bu defaki maden kazası, Bursa'nın Mustafakemalpaşa ilçesi, Alpagut köyü yakınlarında, Bükköy Madencilik AŞ'ye ait kömür ocağında meydana geldi. Kazanın faili, gene “grizu” idi. Patlama yerin 220 metre derinliğinde gerçekleşti. 220 metre derinlikte 19 işçi, tonlarca toprağın altında kaldı.

Ocağın başında aileler, çıkacak cenazeleri bekliyordu; kimisinin babası, kimisinin kocası, kimisinin oğlu... Ocağın içinde ise madenciler, toprağı elleriyle kazarak arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyor-du.

Devletin yaptığı ilk iş, ocağı 6 ay süreyle kapatmak oldu. Aslında bu kapatma, maden sahibine değil, çalışan işçilere ve köy halkına bir ceza anlamına geliyordu. Maden ocağı bulunan her bölge, bu türden bir dramı, yaşamın her anında yaşıyor. Bir tarafta yeterince önlem almadan, tehlikenin büyüklüğünü bile bile, ölümü göze alarak çalışmak vardır, diğer tarafta ise, işsiz ve aç kalmak...

Maden çalışanlarının asıl talebi, ocağın kapatılması değil, denetimlerin doğru düzgün yapılması, önlemlerin alınması, her an ölüm korkusu duymadan çalışma koşullarının sağlanmasıdır. Oysa madenler, en ağır, en insanlık dışı çalışma koşullarının olduğu yerlerdir.

Bükköy Madencilik'te çalışan bir işçi, bu durumu çarpıcı sözlerle anlatıyor: “İşçilerin maaşı 700, ustaların ise 800 TL. Sigorta primlerimiz yatırılmıyor. İşçilere gaz maskesi verilmiyor, işçiler kendi yanlarında getirdikleri bezlerle yüzlerini kapatıyorlar. Her bahaneyle maaşlarımız kesiliyor. Bir vardiyada üç kişinin, örneğin 30 vagon kömür çıkarmaları isteniyor. Bazen kömür yeteri miktarda olmuyor, ya da çıkarmaya bizim gücümüz yetmiyor; 30 vagon çıkmadıysa, o gün yevmiyemiz kesiliyor. Yemek verilmiyor, yemeğimizi evden getiriyoruz.”

Ve işçiler, bütün bu koşullara rağmen, üstelik bir de işten atılma korkusu yaşayarak çalışmaya devam ediyorlar. Aynı işçi, **patlamanın olduğu gün kendi vardiyasında metan gazı birikmesini fark ettiklerini, bu nedenle dinamit patlatılmadığını, aslında sonraki vardiyada da dinamit patlatılması gerektiğini, ancak gün boyu**

dinamit kullanılmadığı için kömür çıkartılmayınca, akşam vardiyasındakileri çalıştırmak için dinamit patlatıldığını anlatıyor. Ve patlayan bu dinamitler de 19 işçinin canını alıyor.

Kaza değil, “taammüden” cinayet

Patlama sonrası, madende Mayıs ayında yapılan denetimlerde bazı eksiklikler saptandığı, bunların tamamlanması için madene aralık ayına kadar süre verildiği, ancak patlamanın olduğu güne kadar hiçbir önlem alınmadığı ortaya çıkmıştı. Dahası, bu **madene, iş güvenliği önlemleri alınmadığı için 2007 yılında verilen altı ay kapatma cezasının uygulanmadığı da öğrenildi.**

Patlama sonrasında hazırlanan raporlar, diğer bütün maden ocaklarında olduğu gibi, burada yaşananların **bir kaza değil, patronun bilinçli ihmalleri olduğunu ortaya koyuyor.** Bursa Valisi'nin müfettiş raporu; ocakta havalandırmanın ve gaz ölçüm cihazlarının yetersiz olduğu ve dinamit ateşlemede yanlışlıklar yapıldığını söylüyor. MTA Genel Müdürlüğü ile Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun da içinde olduğu konuyla ilgili kurumlar tarafından hazırlanan raporda ise; aydınlatma teçhizatının anti-grizulu olmadığı, işletme projesinde belirlendiği biçimde, nefeslikleri birbirine bağlayan galeri olmadığı, ocağın havalandırılmadığı, nakliyede kullanılan elektrik motorları dışındaki ekipmanların anti-grizulu olmadığı, tahkimat direklerinin kırılmış olduğu, tavanın çöktüğü, gaz ölçümlerini gerekli biçimde yapılmadığı tespit edildi.

Madenlerde işçiler, önlemler alınmadan çalışıyor. Denetlemeye gelen görevliler ise, patrondan aldıkları rüşvet karşılığında ya rapor düzenlemiyorlar, ya da düzenledikleri raporlarda, “önlem alınması için” çok uzun süreler koyuyorlar. Yani **asıl olarak patronların suçlu olduğu iş cinayetlerinde, rüşvet alarak sorunları görmezden gelen, sistemin bir parçası olan bütün görevliler de suç ortağı oluyorlar.**

Daha vahim olan ise şu: Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanlığı adına madenlerde görev yapan fenni nezaretçilerin maaşı, doğrudan maden sahipleri tarafından ödeniyor. Devlet ve bakanlık tarafından ödenmesi gereken maaşını maden sahibinden alan fenni nezaretçi, elbette, kendisinin de işvereni olan maden sahibinin çıkarları doğrultusunda hare-

ket ediyor.

İş cinayetleri sözkonusu olduğunda, **patronlar kayda değer hiçbir ceza almıyorlar.** Bu sistem de onları maliyeti yüksek önlemler almaktansa, işçilerin ölümünü göze almaya teşvik ediyor. Çünkü maliyet önlemleri, patronun cebinden çıkıyor, ama ölen bir işçinin yerine, patrona hiçbir yükümlülük gelmeden yeni bir işçi alınabiliyor.

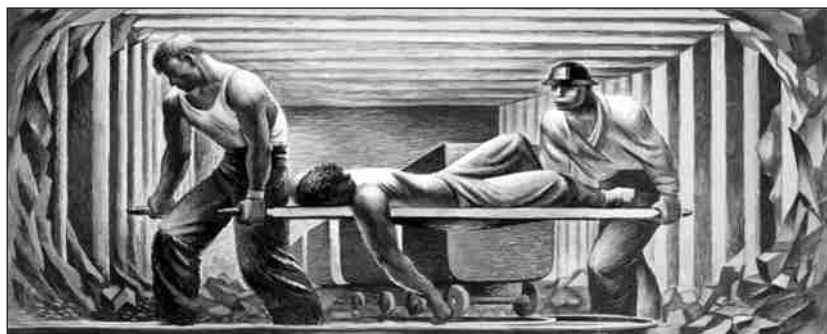
Ocak sahibi, AKP'nin rantçısı

Kazanın, maden ocağı sahibinin bilinçli tutumundan meydana geldiği belliydi. Ancak **ocak sahibi Nurullah Ercan, ilk günlerde nedense bir türlü “bulunamadı”, bir hafta sonra ortaya çıktığında ise, ifadesini verip serbest bırakıldı.**

Aslında Nurullah Ercan ve Bükköy Madencilik ismi, daha önce de kamuoyunun gündemini meşgul etmişti. 29 Kasım 2008'de, yerel seçimlerden hemen önce, Tunceli'de AKP'li bir vakıf tarafından dağıtılan kömürlerin Bükköy Madencilik'e ait olduğu tespit edilmişti. Kömürler, şirketin Çorum'daki ocaklarından alınmış ve **seçim rüşveti olarak Tuncelilere dağıtılmış, üstelik torbaların içinden kömürden çok toz çıkmıştı.**

Son yıllarda AKP'ye sırtını dayayarak zenginleşen kesimin içinde yer aldığı görülen Nurullah Ercan'ın tek şirketi Bükköy Madencilik de değil. Ankara merkezli Ercan Şirketler Topluluğu bünyesinde, Bükköy'ün yanı sıra, Muğla Yatağan'da faaliyet gösteren Arafa, Kütahya'da Barış Madencilik, Bolu'da Üçpınar Madencilik de bulunuyor. Şirketler, karmaşık bir taşeron sistemiyle içiçe oluşturulduğu için, işçiler, cangüvenliğinin dışında farklı sorunlar da yaşıyorlar. Mesela 2000 yılında Bolu'daki şirkette örgütlenmek isteyen DİSK'e bağlı Dev Maden Sen, sürekli taşeron şirketlerle engellenmiş. Sendikacılar durumu araştırdıkları zaman, taşeron şirketlerin aslında ocakta çalışan ustabaşlarının üzerine olduğunu görmüşler. Türk-İş'e bağlı Maden-İş ise, Bursa'daki madende örgütlenmeye çalıştıklarını, ancak işveren tarafından engellendiklerini anlatıyor.

Maden işçileri en ağır çalışma koşullarında yaşam savaşı veriyorlar. Gerçekten yaşamı savunmak için ise, sömürde pervasız maden sahiplerine karşı örgütlenmeleri, sömürücü sisteme karşı mücadele etmeleri gerekiyor.

Her yer Tekel! Her yer direniş!

* * *

Tekel'in kapatılmasından sonra, açıkta kalan Tekel işçilerini, 4-C kapsamında sözleşmeli, güvencesiz, örgütsüz ve düşük ücretlerle işe yerleştirmek isteyen ve bunu da adeta bir lütuflmuş gibi sunan burjuvazinin yalanlarını, yine işçiler direnişleriyle açığa çıkardı. AKP hükümeti tarafından "yan gelip yatmakla", "yetim hakkı çalmakla" suçlanan 12 bin Tekel işçisi, haklarını aramak için 14 Aralık'ta Türkiye'nin 40 Tekel işletmesinden yola çıkarak Ankara'ya geldiler ve direnişlerini devam ettiriyorlar.

İşçiler, her sabah 8.30'da Türk-İş Genel Merkezi önünde toplanıp, akşam 19'a kadar kalıyorlar. Bu süreç içinde sloganlarla, halaylarla direnişlerini kitlelere anlatıyorlar. Dayanışma ziyaretleri ise hiç eksik olmuyor. Dayanışma ziyaretlerinde işçilerin öfkeleri ve coşkuları artıyor. Akşam ise Türk-İş'e bağlı sendikaların lokallerinde masa üzerinde uyuyan işçiler, bazen poğaça, simitle karınlarını doyuruyorlar.

* * *

AKP hükümeti, işçilerin doğrudan kendilerini hedef alması karşısında paniklemiş bir halde sal-

yetmedi. Saldırıların ardından direnişlerine devam ederken, "hakkımızı alma-dan geri gitmeyeceğiz", "biz hırsız değiliz, hakkımızı istiyoruz", "bu saldırıları ancak genel grev püskürtecek" dediler. İşçiler gün geçtikçe kendilerine güvenleri artmış bir şekilde eylemlerine devam ediyor. Ayrıca artan sınıf dayanışmasının coşkusu da yaşıyorlar. Ankara başta olmak üzere hemen hemen her ilde Tekel'le dayanışma eylemleri yükseliyor, öfke yaygınlaşıyor.

* * *

Direnişleri Türkiye'nin dört bir yanına yayılırken Türk-İş ağalarını da eylem kararları almaya zorluyor. 8 aydır toplanmayan Türk-İş Başkanlar Kurulu her hafta toplanmak zorunda kaldı. Tabandan gelen "Genel grev genel direniş" talebini bertaraf etmek için "yangın söndürücülüğü" rolüne giriyor.

Direnişin ilk günlerinde işçilere gözükmeyen Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun "iş masa üzerinde çözmek" formülü bizzat işçilerin ve muhalif sendika yöneticilerinin öfkesine çarptı.

Türk-İş Başkanlar Kurulu, gelen baskılar sonucunda 25 Aralık'ta KESK ve DİSK'in de destek verdiği, bir saatlik iş bırakma eylemini hayata geçirdiler. Aynı gün AKP il binalarına yürüyüşler düzenleyen işçi ve emekçiler, tepkilerini ortaya koydu. Buna karşın Türk-İş, eylemleri sürece yayıyor, böylece direnişi eritmek istiyor. 28 Aralık'ta Güvenpark'ta toplanan Türk-İş'in profesyonel sendikacılarının arasında yaşanan tartışmalar, bunun en bariz kanıtı. Muhalif sendikacılar "Genel grev genel direniş" sloganını bayrak yapıp, barikatın üzerine yönelirken, bir kısım sendikacı da minibüste çalınan türkülerle halay çekmeyi tercih etti. "Hep birlikte Meclis'e gidilecek"

kararına rağmen, Türk-İş yönetimi, 15 kişilik bir heyetle adeta kaçarcasına polis barikatından geçti. Görüşmelerin ardından Türk-İş Genel Merkezi önüne yürümek kararı da bizzat yönetim tarafından çiğnendi. Sendikacılar, polis barikatını zorlayıp yararlanarak Türk-İş'in önüne geldiler.

Gelinen aşamada Türk-İş, tepkileri bertaraf edemiyor. DİSK ve KESK alınacak bir genel grev kararını hayata geçireceklerini söylüyor. Tekel direnişi bu toparlanmayı sağlayabilecek bir güç olduğunu gösteriyor. Özelleştirme saldırısı sürecinde fabrikalarını işgal eden, sokakları eylem alanına çeviren, polisle çatışmalara giren Tekel işçileri, tarihsel sorumluluğun bilinciyle hareket ediyor.

Direnişin ilk günlerinde yaşanan şovenist hava da direniş ilerledikçe yerini sınıf bilinçli bir tavra bırakıyor. "Yaşasın halkların kardeşliği" şiarıyla "Genel grev genel direniş" sloganları daha baskın hale geliyor. Atılan sloganlarda yüzlere yansıyan öfke, gelen bildirilerin bir anda okunması ve paylaşılması, devrimcilere olan yakınlığın artması, burjuva partilerden beklentileri de azaltıcı bir etken. MHP ve CHP milletvekilleri ilk günlerde Tekel işçilerinin yanındaymış gibi görünürken, işçiler yavaş yavaş burjuva partilerin yüzlerini görüyorlar. Sendikacılar ise, hala burjuva partilerden medet umarak, meclisteki grupları ziyaret ediyorlar. Oysa Tekel özelleştirilirken, bu partilerin hepsi de vardı ve bu süreci onaylamışlardı. Şimdi ise, sınıfın artan tepkisini düzen sınırları içinde tutmak, en fazla hükümet karşıtlığı ile sınırlamak için direnişi sahipleniyor görünüyorlar.

* * *

Krizle birlikte artan işsizler ordusunun bir parçası olmayacaklarını haykıran işçilerin de umudu oldu Tekel işçileri. Artık sadece dayanışma ziyaretleri ya da yapılan basın açıklamalarıyla geçiştirilemeyecek bir süreçle karşı karşıyayız. Eylemli gücün sokağa dökülmesi, üretimden gelen gücümüzün kullanılması kazanımlarımızı getirecektir.

Tekel işçisi yaşadığı süreçle, dönüşüyor, dönüştürüyor. Devletin gerçek yüzünü tanımaya başlıyor. Keza sarı sendikacıların ayak oyunlarına daha yakından tanık oluyor. Mustafa Kumlu "Bizim kavgamız ideolojik değil" diyor. Tam da bu noktada "Hayır bizim kavgamız ideolojiktir, sınıfa karşı sınıf tavrıdır" demenin zamanıdır! Sendika bürokratları sıkışmış durumda ve bu durum, genel grev kararını aldirtmak için uygun bir ortam hazırlıyor.

* * *

Tekel işçileri, yağmura, çamura rağmen, kadınıyla erkeğiyle, Kürt, Türk, Çerkez, Alevi, Suni demeden direniyorlar. Sokaklarda estirmek istenen ve burjuvazi tarafından pompalanan şovenist zehire karşı da tek çare işçilerin ve emekçilerin birliğidir. "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" sloganı en büyük anlamını eylem alanlarında buluyor. Halkların birbirlerine ön yargıları bu eylemlerde kırılıyor. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz diyerek bu gücü büyütme, omuzlamalıyız.

dırıyor. Bu bazen polis copu, gazı oluyor, bazen Başbakan'ın hakaretleri, suçlamaları... Bu durum, tüm işçi ve emekçilerin tepkisini topladı, öfkesini biletti.

Sendika ağaları ise, bu öfkeyi bertaraf etmek için şovenizm dahil her yöntemi kullanıyor. Bizzat Ankara emniyet müdürü tarafından saldırının gerekçesi olarak gösterilen "aralarında provokatörler var" söylemi, sendikacılar tarafından da "aramızda provokatörlere dikktat edelim, sendikanın dediğinden çıkmayın" şekline getirildi. Saldırı anında işçilere İstiklal Marşı söyletmeleri bile, saldırıları engelleyemezken, devletin ekmeğine bu noktadan da yağ sürmeye devam ediyorlar.

Fakat sendika da Tekel işçilerini durdurmaya

Direnişte ilk günler

İşyerlerinin kapanmaması için yaşadıkları illerden yüzden fazla otobüsle 16 Aralık Salı günü Ankara'ya geldiler. İşçiler, yolda polisin engellerine takılmıştı. İşçilerin kararlı tutumu karşısında bu kez *"herkes girsin Diyarbakır'dan gelen otobüsler giremez, provokasyon olur"* diyerek işçileri bölmeye çalıştı. Ama işçilerin direnci, burada da kendini gösterdi ve geç de olsa Ankara'ya girebildiler.

Ankara'da AKP binasına yürümek istediler. Yolları yine polisler tarafından kesildi. Onlar da bulundukları alanda direnişe başladılar. İşçiler, kadınıyla erkeğiyle çocuğuyla haklarını almak istiyorlardı. Atılan sloganlarla ne kadar kararlı olduklarını gösterdiler. Sık sık, *"Direne direne kazanacağız"*, *"AKP 4-C'yi al başına çal"*, *"AKP şaşırma sabrımızı taşıрма"*, *"Yan gelip yatmadık vatani satmadık"* sloganları atıldı. Ailesiyle direnişe gelen bir çocuğun, *"üç çocuk diyorsun hakkımızı yiyorsun"* sloganını duymak çok anlamlıydı. O küçük bedenden öylesine etkili bir ses, sadece yüreğinden çıkabilir diye düşündürüyordu.

Atılan sloganlar, çekilen halaylar, gelen desteklerle ilk gün AKP genel merkezine yakın bir alanda geçirildi. Bu arada AKP çalışanları da pencerelerin gerisinden, korkuyla kalabalığı izliyordu. Sonra sendikanın kararıyla, işçilerin bir kısmı AKP önünden Sıhhiye Abdi İpekçi Parkı'na getirildi. Ankara polisi de Abdi İpekçi Parkı'nı ablukaya aldı.

2. gün, AKP önündeki işçiler, AKP binasının içine girmek isteyince, polis her zamanki gibi gaz bombaları, biber gazları ve tazyikli suyla saldırdı. Bu saldırıyı haber alan işçiler de AKP önüne gitmek isteyince, parkı ablukaya almış olan polis, bu kez de buradaki işçilere gaz ve tazyikli sularla saldırdı. Bu görüntüleri televizyondan seyreden diğer Tekel işçileri de arkadaşlarını yalnız bırakmamak için 19 otobüsle Ankara'ya geldiler. Bir işçi, *"doğum yapmış bir kadın arkadaş, o saldırı görüntülerini görünce 60 günlük bebeğini ailesine bırakıp geliyorsa, bu işçiler yenilmez"* dedi.

3. gün de destek ziyaretleri hiç durmayan işçileri, polis yine biber gazı sıkarak dağıtmaya çalıştı. Vekillerin de gaza maruz kalması, olayın basında daha çok yer bulmasına yaradı. Gaz bombasıyla ilk kez karşılaştığını belirten bir işçi *"ne yapacağımı bilemedim, yüzümün derisi soyuldu, gözlerim yerinden çıktı sandım"* diyerek neler hissettiğini anlattı. Gazın etkisiyle birçok işçi, parkın o pis sularında yüzlerini yıkadılar, ama yine de dirençlerini yitirmediler. Aksine olaylardan sonra daha bir bilendiler kavgaya taşındı.

Burjuvaziyi ve AKP hükümetini korkutan işçiler, önce AKP önünden, sonra Abdi İpekçi Parkı'ndan gönderildi. Daha sonraki günlerde Türk-İş genel merkezi önünde bekleyen işçilere, kitle örgütleri, sendikalar, devrimci demokrat kişi ve kurumlar, sürekli destek sundu. Türk-İş ise, Tekel işçilerinin kararlı direnişiyle yükselen taban baskıyla nasıl baş edeceğini düşünüyor. Türk iş sekreteri, *"işçilerden habersiz bir şey yapmıyoruz, bir karar almıyoruz"* diye açıklama yapıyor. Sonrasında *"ben varsam siz de varsınız ben yoksam siz de yoksunuz"* diyerek tehdit ediyor. İşçileri orada bekleterek yılgınlık ve yorgunluk yaratmak istiyorlar. Ama işçiler dirençli ve kararlı... Ne var ki devrimci komünist bir önderlikten de yoksun. O koca gövdeye bir baş buldukları zaman, zaferin kapıları da açılacak.

Direnişin adı Tekel işçisi

Tekel işçilerinin direnişi, çoktan Tekel'i aştı, genele yayıldı. Tekel işçilerinin kararlı duruşu, dirençli, bütün işçi ve emekçinin sempatisini, desteğini üzerinde topladı. Krizle birlikte çalışma ve yaşam koşulları daha da çekilmez hale gelen tüm kesimleri ilgilendirir oldu. Tekel işçisi de giderek bu bilince varıyor ve onun sorumluluğu ile hareket ediyor.

"Ben çocuklarımla geleceği için buradayım. Biz 4-C uygulamasını kabul edersek, bizden sonraki gelen şeker işçileri, karayolları işçileri de bu saldırılardan nasibini alacak. Saldırısı durdurursak, şeker işçileri, karayolları işçileri ve bütün işçiler kazanacak" diyen işçilerin sayısı artıyor.

Tekel işçisinin direnişi, birleşik mücadelenin güzel örneğini de sunuyor aynı zamanda. Yurdun dört bir yanından gelerek Ankara'da buluşan işçilere dayanışma ziyaretleri artıyor. Dayanışma ziyaretlerinden çıkıp eylemli desteklere bürünüyor.

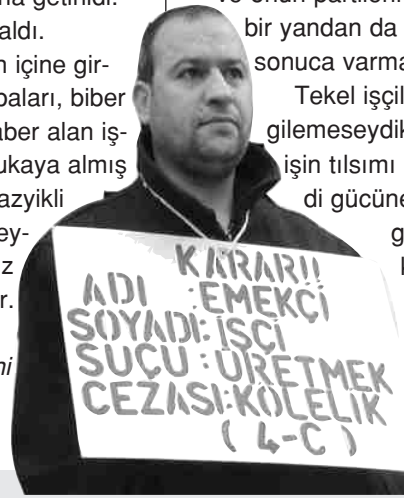
Devletin yoğun şoven bombardımanı, Kürt, Türk, Alevi, Sünni her ulustan ve mezhepten işçilerin birliğini bölemiyor. İşçilerin birleşik kararlı duruşu, sendika bürokratlarını uyarı grevi kararı almak zorunda bırakıyor.

Düzen partileri de hemen üşüştüler direniş yerine. Bu direnişi kendi lehine çevirmeye çalışıyorlar. CHP'sinden MHP'sine biri gidiyor, biri geliyor. Hepsini yalan ve demagogileriyle işçi dostu görünmeye çalışıyorlar. Burjuva ideolojisini, milliyetçiliği, işbirlikçi sendika ağaları vasıtasıyla taşıyorlar. *"Hükümette CHP veya MHP başka parti olmuş olsaydı Tekel işçilerinin akıbeti aynı olmaz mıydı"* sorusuna, neredeyse işçilerin hepsi *"Evet aynı olurdu. Bu devletin İMF'nin özelleştirme programı. Ama AKP daha fazla işçiye saldırıyor"* şeklinde oluyor.

"Eylem, en iyi eğitici" sözü, burada da kendisini gösteriyor. İşçiler direniş içerisinde düzeni ve onun partilerini devletini tanıyor, tanımaya çalışıyor. Bir yandan *"tüm partiler aynı"* derken, bir yandan da bunlardan bir beklenti içerisinde. Daha fazla gündeme girmek, bir an önce sonuca varmak için düzen partilerine ihtiyaç duyuyorlar.

Tekel işçileri esasen kendi gücüne güvenmelidir. *"Biz buraya gelip kararlı bir duruş sergilemeseydik, sendikacılar bir saatlik uyarı grevi kararı da almazlardı"* diyor işçiler. İşte işin tılsımı burada! Bunun için düzen partilerinden boş beklentiye son verilmeli, asıl kendi gücüne güvenmeli! Öncü işçiler biraraya gelip direnişin önderliğini üstlenmeli! İç örgütlülüğü güçlendirmek için bir direniş komitesi ve alta doğru taban komiteleri kurulmalı!

"Bir saatlik yetmez! Genel Grev Genel Direniş" sloganını daha yükseltmenin zamanı! Sendika bürokratlarına bir saatlik uyarı grevi kararı aldırtan Tekel işçileri, kendi gücüne güvenerek iç örgütlülüğünü sağlamlaştırdıkça, Genel Grev Genel Direniş kararını da aldırtabilirler.

Özallı yıllarda başladı özelleştirmeler; hem de büyük bir ideolojik bombardıman eşliğinde. Kamu işletmelerinin kar etmediği, devletin sırtında bir kambur olduğu, bu kamburdan kurtulmak gerektiği vb vaazedildi bütün basın-yayın organlarında, bürokrat demeçlerinde. Oysa geçen sürede, özelleştirmelerin tek amacının, karlı devlet işletmelerini burjuvaziye peşkeş çekmek olduğu açığa çıktı. Keza özelleştirmelerin tek sonucu da, o işletmede çalışanların hak kaybına uğraması, işletmede üretilen ürünlerin fiyatlarının hızlı artışı nedeniyle halkın alım gücünün düşmesi oldu. Buna rağmen Başbakan Erdoğan gibi burjuvazinin kimi sözcüleri, daha hala özelleştirmeleri, üstelik de aynı basmakalıp laflarla savunmaya çalışıyorlar. Bunun son örneği de Tekel üzerinden yaşanıyor. Biz de birkaç rakam vererek, özelleştirmelerin sonuçlarına göz atalım.

2000 yılında, bütün üreticisi 578 bin aile 234 bin hektar toprağı işliyor, 208 bin ton bütün üretiyorlardı. 2008 yılında Tekel BAT'a (British-American Tobacco) satıldıktan sonra, şirket sigara üretmek üzere tütünü dışarıdan almaya başladı. Bu nedenle bütün üreticisi ailelerin geçim kaynakları elinden alınmış, yıkıma mahkum edilmiş oldular. Bunun sonucunda 2008 yılında bütün üreten aile sayısı 194 bine, işledikleri toprak 146 bin hektara düştü; ürettikleri tütün ise 118 bin tonda. 2009 yılında üretilen tütün daha da fazla azalarak 90 bin tona düştü, bütün üreticisi 2 milyon kişi de işsiz kaldı.

Devlet 2000 yılında 100 bin ton tütün ihraç etti ve 372 milyon dolar gelir sağladı. 2008 ise ihracat 42 bin tona, ihracat geliri ise 173 milyona gerilemişti.

Tekel ürünleri 56 yaprak tütün işleme merkezinde, 12 bin

Tekel'e dair bir kaç rakam

İşçi tarafından işlenmekteydi. Özelleştirmenin sonucu, bu işçilerin 4-C kölelik koşullarında (asgari ücretle ve yılda on ay geçici işçi statüsünde) çalışmaya mahkum edilmesi ya da işsiz kalmasıdır.

Özelleştirmeler, kamuda büyük bir işçi kıyımını da beraberinde getirmiştir. 2000 öncesi kamuda çalışan işçi sayısı 650 bin iken, 2008 yılında özelleştirmeler sonucu 250 bin kişi azalmış, kamu işçilerinin sayısı 400 bine düşmüştür. 2000 yılında 600 bin işçi adına TİS imzalayan Türk-İş üyesi sendikalar, 2007 yılında ancak 320 bin işçiyi kapsayan TİS imzalamıştır. *"En büyük patron"* olan devlet, müthiş bir işçi kıyımına imza atmıştır.

Kendi kadrolu işçisini işten çıkartan devlet, işleri taşeron şirketlere devretmektedir. Taşeron demek, sendikası, çoğu zaman sigortasız, asgari ücretle ve sosyal haklara sahip olmadan çalışmak demektir. Şirketin kar etmesi, devlet kaynaklarını yağmalaması, ama işçiye hakkını vermemesi demektir. Bugün, *"devlet"* adındaki pastadan pay alan, devlete iş yapan taşeron firma sayısı 150 bindir.

Taşeron firmalar içinde en fazla kar edenler, hükümete yakın olanlardır. AKP döneminin en büyük rantiyesi ise adını her türlü yolsuzluk işlerinden iyi bildiğimiz Albayraklar'dır. Sadece Kredi ve Yurtlar Genel Müdürlüğüne ilişkin bir rakam, çarpıcı gerçeği ortaya koyuyor. Bu kurumda, Albayraklara bağlı olarak 2008 yılında çalışan taşeron işçi sayısı 10 bindir.

Kaynaklar: Yrd. Doç Dr. Engin Ünsal (Tek Gıda İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı) (Cumhuriyet, 23.12.09)

Güngör Uras (Milliyet, 7.12.09)

Tekel Direnişinin zaferi için BİRLEŞİK MÜCADELE

Devrimci Sendikal Birlik tarafından çıkartılan Tekel özel sayısı, Ankara'da ve İstanbul'da çeşitli bölgelerde dağıtıldı.

Yurdun dört bir yanından Ankara'ya akan, on binlerce Tekel işçisinin direnişi sürüyor. Kışın soğuna, yağmuruna, polisin copuna, biber gazına aldırmadan direniyorlar. Günlerdir parklarda, çadırlarda, ya da masaların, sandalyelerin üzerinde yatıyorlar, en fazla simitle, çorbayla karnını doyurabiliyorlar, ama geri dönmüyorlar. Memleketlerinde bıraktıkları çocuklarının göz yaşlarını yüreklerine akıtarak, öfke ve kararlılıklarını daha da bileyecek, direnişlerini büyütüyorlar.

Bu kadar ağır koşullara rağmen Tekel işçisi, günlerdir neden direniyor? Talepleri karşılanamayacak kadar fazla ve büyük mü?

Tekel, geçtiğimiz yıllarda diğer Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT) gibi özelleştirildi. Yani emperyalist tekellere peşkeş çekildi. Devlet, özelleştirmeyi kolaylaştırmak için, satışları işsiz yaparak, sorumluluğu üzerine aldı. Sonra da onbinlerce Tekel işçisinin haklarını gaspetmeye kalktı. 4-C adını verdikleri bir yasa ile, kamuya ait farklı işyerlerinde sendikasız, kazanılmış haklarından yoksun, güvencesiz ve asgari ücretle çalıştırmaya yeltendi. Tekel işçileri, "yeni bir hak talep etmiyoruz" diyorlar. Eski hakları ve ücretleri korunarak çalışmaya devam etmek istiyorlar.

Hal böyleyken Başbakan Erdoğan, hiç sıklımadan Tekel işçilerini "yatarak para kazanmakla" suçluyor! Herkes de biliyor ki, "yatarak para kazananlar" işçiler değil, patronlar ve Erdoğan gibi onların sözcülüğünü yapanlardır. Örneğin Tekel içki fabrikalarını satın alan şirket, daha sonra üç katına başkasına satarak büyük bir vurgun gerçekleştirdi. Onlar "yattıkları yerden" böylesi büyük vurgunlar vururken, elleri tütünden nasırlaşmış, binbir türlü hastalığa yakalanmış Tekel işçileri, sadece haklarını koruyarak çalışmak istiyor!

Ama bu bile işçilere çok görülüyor! Krizin faturasını işçilere yıkan burjuvazi ve onun devleti, bir yandan işçi kıyımını sürdürüyor, bir yandan işçi ve emekçileri, daha az ücretle daha ağır koşullarda çalışmaya zorluyor. Bunu kabul etmeyenlerin üzerine copla, biber gazıyla saldırıyor. Tıpkı Tekel işçilerine, İtfaiye işçilerine yaptıkları gibi...

İşçiler, emekçiler!

Güçleri birleştirme zamanıdır! Direnen Tekel işçisinin yalnız olmadığını haykırma, onun yaktığı ateşi büyüme zamanıdır! Tek tek direnişleri bir büyük direniş denizine akıtma, birleşik mücadeleyi yükseltme zamanıdır! Genel grev-genel direnişi yaşama geçirme zamanıdır!

Tekel işçisi, sadece burjuvaziye ve onun devletini değil, Türk-İş'i de sarsmıştır. İşçi ve emekçilerden yükselen sesler, sendika yönetimlerini de harekete geçirdi. 8 aydır toplanmayan Türk-İş Başkanlar Kurulu, Tekel direnişi üzerinden toplanmak zorunda kaldı. Fakat tabandan gelen "genel grev-genel direniş" talebini, 1 saatlik iş durdurma ve AKP binaları önünde gösterilerle sınırladı ve sürece yaydı.

Buna rağmen işçi ve emekçiler, bu eylemleri daha da büyütebilir, Türk-İş başta olmak üzere tüm işçi ve memur sendikalarını daha büyük eylem kararları almaya zorlayabilir. 25 Kasım genel grevi, buna iyi bir örnektir. Keza bu eylem sonrası açığa alınan arkadaşlarının işe iadesi için yeniden greve çıkan ve bunu başaran demiryolu çalışanları, kazanmanın yolunu göstermektedir.

Tekel direnişinin yenilgisi, tüm işçi ve emekçilerin yenilgisi; kazanımı ise, tüm halkın kazanımı olacaktır! 4-C adı verilen kölelik sistemine büyük bir darbe vuracaktır! Krizin faturasını, onu çıkaranların ödemesi için, önemli bir adım atılacaktır! Artan hak gasplarına, yoğun sömürüye, zamlara ve her türlü haksızlığa karşı, hak arama bilincini geliştirecek, büyük bir moral ve güç katacaktır!

Kısacası yenilgisi yenilgimiz, zaferi, zaferimizdir!

Bu bilinçle Tekel işçilerine aktif destek vermeli, eylemlerimizi, kazanana kadar sürdürmeliyiz!

Tekel işçisinin yalnız olmadığını, burjuvaziye ve tüm uşaklarına göstermeliyiz!

Kurtuluş yok tek başına YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

GENEL GREV! GENEL DİRENİŞ!

DEVİRİMCİ SENDİKAL BİRLİK

Demiryolu grevi kazanımla bitti

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası ve Türk Ulaşım Sen, 25 Kasım'dan sonra görevden uzaklaştırılan 16 memurun işe iade edilmesi için 16 Aralık'ta bir günlük grev gerçekleştirdiler. Tüm Türkiye genelinde tren seferlerini etkileyen grev, sonuç verdi ve sürgün gönderilen ya da açığa alınan emekçiler işine iade edildi.

25 Kasım günü gerçekleştirilen büyük memur grevi, demiryollarında da tam katılımı başarıya ulaştı. Ancak devlet, Adana, Balıkesir ve Ankara'da, trenlerin çalışması için yoğun bir çaba sarfetti. Bazı yerlerde grev kırıcıları devreye sokarak, bazı yerlerde ise "ehil olmayan" personelle trenleri harekete geçirerek, hatta makinisti olmadan bir treni hareket ettirmeye çalışarak, grevi etkisiz kılmaya çalıştı. Bunun üzerine bu illerdeki memurlar, rayların üzerine yatarak trenlerin çalışmasını engelledi. Eylemin başarıya ulaşması, devletin hışımını da çekti. Rayların üzerine yatan memurlar, açığa alınma ya da sürgün cezalarına çarptırıldılar. Bu durumu protesto eden iki sendika, 16 Aralık günü, arkadaşlarının geri alınması için eylem gerçekleştirdi.

Grev başladığı anda polisin baskısı da yoğun oldu. Trenlerin durmasını kabullenemeyen devlet, yolcuları da grevcilere karşı kışkırtmaya çalıştı, ancak başarılı olamadı. İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Balıkesir, Adana, Sivas istasyonlarında ulaşım durduruldu. Grevci emekçiler sloganlar ve basın açıklamalarıyla eylemin nedenlerini halka duyurdular. 16 Aralık'taki grev, aynı zamanda Tekel işçilerinin Ankara'da, itfaiye işçilerinin de İstanbul'da saldırıya uğradığı gündü. Demiryolu emekçileri de bu saldırılardan nasiplerini aldılar. Trenleri zorla çalıştırmak isteyen grev kırıcıları karşı, trenlerin önlerine yatan emekçiler, seferleri yaptırmadılar.

İkinci kez greve çıkılması üzerine, devlet de ikinci bir saldırı dalgası estirdi. 25 Kasım sonrasında 16 memur cezalandırılmıştı; 16 Aralık eylemi üzerine 30 memur daha açığa alındı. Devlet bu cezalarla, sadece demiryolları çalışanlarına değil, bütün emekçi memurlara bir gözdağı vermeyi hedefliyordu. Memurların 25 Kasım'da gerçekleştirdiği görkemli grev ve eylemler, önemli bir eşğin aşılmasını, yolun açılmasını sağlamıştı. Devlet, memurların bu yoldan gitmelerinden, bundan sonra da hakları için eylemleri sürdürmelerinden korkuyordu. Ancak sendikaların ve memurların kararlı tutumu ve eylemlerin büyümesi ihtimali, geri adım atmaya mecbur etti. İkinci eylemin bitmesinin hemen ardından, bütün açığa alınan personelin işlerine iade edildiğini açıklamak zorunda kaldı.

Grevle kazanım elde eden emekçiler, önemli bir deneyim yaşadılar. İşçileri ve emekçileri, baskılar, sürgünler ve işten atmalarla yıldırırmaya, örgütsüzleştirmeye çalışan burjuvazi, son dönemde artan eylemler karşısında sıkışmış durumda. Bu sıkışmışlıkla demagojik söylemler kullanmaya, basın açıklamalarıyla işçi ve emekçileri haksız çıkarmaya çalışıyor. Ancak direnişin kararlılığı, her türden demagojik saldırıyı boşa çıkartıyor. Demiryolu emekçilerinin grevi de böylesi önemli bir süreçte 25 Kasım grevinin ardından kazanımla bitti. Her kazanım yeni mücadele dinamiklerini doğuruyor.

İtfaiyecilere su sıkmak...

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olarak taşeron çalıştırılan itfaiye işçileri, 16 Aralık'ta bir gün iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Belediye-İş 5 Nolu Şube'de örgütlü olan itfaiyeciler, taleplerini belirtmek için saat 12'de Saraçhane Parkı'nda toplandıktan sonra Büyükşehir belediyesi binasına yürümek isteyince polis azgınca saldırısına uğradılar. Hayat kurtarmak amacıyla yangına su sıkın itfaiyeciler, kendi eylemlerini dağıtmak isteyen polisin su sıkması karşısında büyük bir tepki gösterdiler. Kendilerinin yaşam kaynağı olarak kullandıkları su, kendi yaşamlarını tehdit etmek amacıyla kullanılıyordu.

Ankara'da Tekel işçileri ve pekçok ilde bir günlük grev yapan demiryolu çalışanı BTS'li memurlarla aynı gün saldırıya uğrayan itfaiye işçileri, kararlılıklarını korudular ve barikatı aşarak belediye önüne yürüdüler. Belediye-İş imzalı "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" pankartının açıldığı eylem ve yürüyüş boyunca "İtfaiyede taşeron istemiyoruz", "Sendika hakkımız engellenemez", "Direne direne kazanacağız", "Yılgınlık yok direniş var", "Kaholsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atıldı. TİS haklarının tanınmasını isteyen itfaiye işçilerini şovenizmle zehirlemek isteyen sendikacılara inat barikatı aşarak yürüyüşlerini yaptılar ve belediye binası önünde bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirdiler. Eylemde, Türk-İş Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da bir konuşma yaptı. Konuşmada Tekel ve Esenyurt işçilerinin direnişlerine de vurgu yapılırken, bu direnişlerin önemi anlatıldı.

23 Aralık'ta itfaiyeciler, Taksim ve Boğaziçi Köprüsü'nde eylemler gerçekleştirdiler. Boğaziçi köprüsünü trafiğe kapatan 16 itfaiye işçisi gözaltına alınarak Çengelköy polis karakoluna götürüldüler. Yol kesme eylemiyle aynı saatte Taksim'de de bir yürüyüş düzenlendi. Taksim tramvay durağından başlayan yürüyüşe katılan 500 işçi ve emekçi, "Köle değil itfaiyeciyiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attılar.

TİS hakkı ve kadro mücadelesi veren işçileri, itfaiye müdürleri de tehdit etmeye başladılar. 28 Aralık'ta kurdukları çadırla taleplerini dile getiren itfaiyeciler, katılımın düşüklüğünün sebebinin şube müdürlerinin itfaiyeci arkadaşlarını tehdit etmesi olduğunu belirttiler.

BİMTAŞ taşeron firmasında çalıştırılan itfaiyeciler, ihalenin başka bir şirkete verilmesiyle işsizlikle karşı karşıya kaldılar. TİS haklarının tanınmamasının yanı sıra çalışma şartlarının kötülüğünden şikayetçi olan işçiler, bu hakları karşılanana kadar eylemlerine devam etmekle kararlı. İşçilerin bu eylemlerine karşı bir açıklama yapmak zorunda kalan Büyükşehir Belediyesi ise, işçilerin işten çıkarılmasının söz konusu olmadığını, itfaiye kadrosuna ihtiyaç duyulduğu ve itfaiyecilerin haklarının korunarak çalışmaya devam ettirileceğini belirtti.

Esenyurt Belediye işçileri, Boğazköprüsü'nde yol kapattı

İşten atılan Esenyurt Belediye işçileri, direnişlerinin 4. ayını geride bırakırken, Boğazköprüsü'nde yol kesme eylemi yaptılar. Yılbaşı günü sözleşmesi biten İtfaiye işçileri ile birlikte yaptıkları eylemde, kendilerini köprüye zincirleyerek pankart açtılar. Durdurdukları arabalara eylemlerinin nedenini anlatırken, arabalarından çıkan yolcular, alkışlayarak işçilere destek verdiler. Eyleme katılan işçiler ve sendikacılar polis tarafından gözaltına alınarak Çengelköy polis karakoluna götürüldüler.

Belediye önünde direnişlerine devam eden işçilerin her hafta Esenyurt meydanından belediye önüne yaptığı yürüyüşler sürüyor. Geçtiğimiz ay bir gece organize eden işçiler, 26 Aralık'ta da bir panel düzenlediler. Direnişleri devam eden işçilerin katılım sağladığı panel, Esenyurt'ta Güney Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Filistin intifadası birinci yılında

Siyonist İsrail devletinin saldırılarına Filistin halkının intifadayla karşılık verilmesinin birinci yıldönümü. Diğer yandan Gazze'ye uygulanan abluka dördüncü yılını doldurdu ve biteceğine dair herhangi bir işaret bulunmuyor.

Bundan tam bir yıl önce İsrail ordusu Gazze'de bombardımana başlamıştı. Bu bombardıman, Filistin halkına yönelik topyekûn bir saldırının ilk adımıydı. 22 gün süren saldırı, dünyanın gözü önünde, arkasında 1500'ün üzerinde ölü ve 5300'ün üzerinde yaralı bırakarak Gazze'yi bir enkaza dönüştürdü.

Dünya halkları saldırının her aşamasında İsrail'i protesto ve Filistin halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirdiler. Ancak tepkiler saldırıyı durdurmada yetersiz kaldı.

İsrail'e boykot

İntifanın yıldönümünü dolayısıyla "Filistin için İsrail'e Boykot Girişimi" 27 Aralık'ta bir yürüyüş gerçekleştirdi. Proleterce Devrimci Duruş'un da örgütleyicisi olduğu eylem, Taksim Tünel'de, saat 14'te başladı. "Gazze ablukasının kaldırılması için, işgalin son bulması için, utanç duvarının yıkılması için, mültecilerin geri dönüş hakkı için, İsrail'e boykot!" pankartının yanı sıra dövizlerin de açıldığı eylem, Tramvay durağına kadar sürdü. Devrimci kurumların yanı sıra, sendikalar ve meslek odalarının da katılımcısı olduğu eylemde, "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Filistin halkı yalnız değildir", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Filistin'e özgürlük, İsrail'e boykot" sloganları atıldı. Tramvay durağında kurumlar adına açıklamayı İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Ali Çerkezoğlu yaptı. Açıklamada, "Gazze'ye yönelik saldırı aslında bitmedi; farklı biçimlerde devam ediyor" denildi.

"Niçin boykot?" sorusuna "Boykot Girişimi" temsilcileri şu cevabı verdi: "Türkiye egemenleri, dinci ve laik tüm kanatları ve ordu başta olmak üzere tüm kurumlarıyla, İsrail ile ittifakın savunucusudur. Stratejik ittifakın temel direğini askeri işbirliği ve silah ticareti oluşturmaktadır. Türkiye ile İsrail arasında tarımdan tohumculuğa, hayvancılıktan sulamaya, kimyadan enerjiye, telekomünikasyondan turizme, güvenlik ve çevre teknolojilerinden danışmanlığa kadar oldukça geniş bir alanda işbirliği ve ticaret anlaşmaları mevcuttur. Türkiye'nin 2008 yılı itibarıyla İsrail ile arasındaki ticaret hacmi yaklaşık 2.6 milyar dolardır. Türkiye-İsrail arasındaki askeri ilişkinin parasal boyutu ise 1.8 milyar dolar civarındadır. Tüm bu nedenlerle, Türkiye'de, İsrail devletinin cephaneliğine silah taşıma politikalarını hedef olarak yürütülecek bir boykot çalışması, Ortadoğu halklarının beklediği gerçek barışın gerçekleşmesinde önemli bir adım olacaktır."

Dünya halkları Filistin'in yanında

İntifadanın yıldönümünde dünyada birçok yerde eylemler gerçekleştirilirken, Filistin üzerindeki abluka, İsrail tarafından her geçen gün daha da ağırlaştırılıyor. Hemen her gün televizyon ekranlarından Filistinlilerin katledildiğini izliyoruz. Hergün onlarca Filistinli öldürülüyor. Filistin yerleşim yerleri bombalanıyor, evler yerle bir ediliyor. "Terörle mücadele" yalanı altında Filistinlileri sindirmeye giren siyonist İsrail devleti, Yahudi yerleşimlerini de genişletiyor. Açlık ve yoklukla terbiye edilmeye çalışılan

Filistin halkı ise, bu ablukaya rağmen direnişine devam ediyor. Dünya halklarının dayanışma ve desteği bu ablukayı yarmaya yetmedi. İntifadanın yıldönümünde görülen ise, halkların ve emekçilerin Filistin'i unutmadığı oldu. İsrail'de bile, kitleler sokaklara çıkarak ablukanın kaldırılması istedi.

Dersim mitinginde katliamın hesabı soruldu

Dersim katliamının üzerinden 70 yıl geçti. Yaşanan vahşet Dersim halkı tarafından hiçbir zaman unutulmadı. Fakat uzun bir süre gizlendi, geniş kesimlerin gündemine girmedi. Ta ki, bu yıl CHP'li Onur Öymen'in meclis kürsüsünden Dersim katliamını öven açıklamaları duyulana dek...

"Kürt açılımı" tartışmaları sırasında Onur Öymen, "Dersim'de Atatürk ne yaptıysa şimdi de onu yapalım" diyerek, katliamcı şoven yüzünü gözler önüne sermişti. Bu söz üzerine Dersim'de yaşananlar gündem oldu ve geniş kitleler tarafından tartışıldı. Tartışılan sadece Dersim değildi elbette, hak arayan her kesimi bastırmanın metodları da gündeme geldi. Son dönemlerde yaşanan devlet terörü göz önüne alındığında Dersim'de yaşananların hiç de abartı olmadığı, belgelerle, anlatımlarla ortaya serildi.

Onur Öymen'in açıklamalarıyla gündeme oturan Dersim katliamı, tam da Seyit Rıza'nın asılışının yıldönümüne denk geldi. Ve Dersimliler bir miting örgütleyerek taleplerini haykırdılar.

13 Aralık'ta Kadıköy'de gerçekleştirilen miting Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) organize etti. Soğuk havaya rağmen mitingde 5 bin kişi katıldı. Aralarında Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu devrimci kurumlar, Dersim dernekleri ve Alevi derneklerinin yanı sıra partiler ve sendikalar da mitingde katılım gösterdiler. "Dersim katliamı için özür dilenmesi, Dersim isminin iade edilmesi, Alevi inancı üzerindeki baskıların kaldırılması, Seyit Rıza'nın mezarının bulunması" gibi taleplerin öne çıktığı mitingde, sık sık "Dersim katliamını unutmayacağız", "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

Mitinge "Asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız" pankartıyla katılan Proleterce Devrimci Duruş okurları da taşıdıkları dövizlerle talepleri dillendirdiler. Disiplinli ve coşkulu bir diziyle dikkat çeken kortejde sık sık "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme ölüm emekçilere hürriyet", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Dersim katliamının hesabını soracağız", "Önce Dersim'de, sonra Maraş'ta, Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşa" sloganları atıldı.

Miting alanına tüm kortejlerin girmesinin ardından saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra yapılan konuşmalarda devletin Dersim katliamını yaptığı için Dersimli'lerden özür dilemesi istendi. Onur Öymen ve CHP başta olmak üzere Dersimlilerin kafatasçı hiçbir partiye oy vermeyeceği vurgulandı ve halkların kardeşliği şiarı yükseltildi. Yapılan konuşmaların sonra verilen müzik dinletilerin ardından miting sonlandırıldı.

Hasta tutsaklara özgürlük

Güler Zere'nin özgürlüğüne kavuşmasının ardından "Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu" olarak eylemlerine devam eden devrimciler ve kurumlar, soğuğa, kötü hava şartlarına rağmen Aralık ayı içinde de Taksim Tramvay'dan Galatasaray Lisesi'ne yürüyüşlerine devam ettiler.

"Tüm hasta tutsakları özgürlüğüne kavuşturacağız" şiarıyla süren yürüyüşler 21 haftayı geride bıraktı. Türkçe ve İngilizce "Hasta tutsaklar serbest bırakıl-sın" pankartlarının açıldığı yürüyüş sırasında, İstiklal Caddesi ortasında oturma eylemi yapılarak marşlarla talepler haykırılıyor. Artık her cuma bir eylem olduğunu ve Güler Zere'nin serbest bırakıldığını bilmeyen kalmadı. Şimdi de başta Erol Zavar, Mehmet Yeşiltepe, Remzi Aydın olmak üzere, diğer hasta tutsakların özgür bırakılması için yoğun bir emek ve çabayla eylemler sürdürülüyor.

11, 18 ve 25 Aralık'ta gerçekleştirilen eylemlere katılım ortalama 300 civarında gerçekleşti. Eylemin meşrulaşma düzeyi ve eylemcilerin ısrarı, devleti farklı önlemler almaya itmişti. Aralık ayındaki eylemlerde, polis ve sivil faşistler provokasyon yapma ve yürüyüşü engelleme çabaları ortaya çıktı. Artan şoven dalgayı, hasta tutsaklar için yapılan eylemlere yöneltmek, böylece eylemleri bitirmek istiyordu devlet. Ancak kitlenin kararlı tutumu karşısında bu engelleme girişimleri boşa düşürüldü.

11 Aralık'ta yürüyüş yapılmazken, Taksim tramvay durağında "Hasta tutsaklara özgürlük", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz" sloganları atıldı.

18 Aralık'taki eylem ise fırtınalı ve karlı bir havada gerçekleştirildi. Eyleme katılım soğuğa rağmen coşkulu ve kararlıydı. Bir hafta öncesinde yürünmemesini farklı algılayan devlete inat, sloganlar gür bir şekilde atılırken, Taksim tramvay ile Galatasaray lisesi arasındaki yürüyüş, görenleri de şaşkınlığa düşürdü. "Bu havada da eylem mi var" soruları geçenlerin dilinden düşmedi. Eyleme katılan herkes soğuktan ve kardan etkilenmesine rağmen orada olmanın mutluluğunu da yaşadılar.

25 Aralık'taki yürüyüş de aynı şekilde gerçekleştirildi. Yapılan açıklamalarda cezaevlerinde insanların ölmeye devam ettiğine vurgu yapılırken, hasta tutsakların tedavilerinin engellendiği, yeni ölümlerin olabileceği, buna karşılık kitlelerin duyurluluğunun artması gerektiğine değinildi.

Karadağ cinayeti aydınlatılsın

Son dönemlerde artan polis infazları ve cinayetlerine karşı bir araya gelen kurumlar bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar.

PDD, BDSP, EHP, SDP ve TÖP'ün örgütlediği, DHF ve Devrimci Hareket'in destek verdiği eylem, 26 Aralık'ta saat 13'te Taksim Tramvay durağında toplanılmasıyla başladı. "Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katiller yargılsın!" pankartının ve flamaların açıldığı eylemde, Alaattin Karadağ'ın resimleri ve dövizler taşındı. Galatasaray'a kadar "Katil devlet hesap verecek", "Alaattin Karadağ ölümsüzdür", "Katil polis hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz", "Polis cinayetlerine son" sloganları eşliğinde yürüyen kitle adına yapılan basın açıklamasında son

dönemdeki polis cinayetlerinin artışına dikkat çekilerek, PSVK'nın ve TMK'nın kaldırılması istendi. Basın açıklamasının ardından kitle marşlar ve sloganlar eşliğinde oturma eylemi gerçekleştirildi.

Eylemler her hafta cumartesi günü saat 13'te aynı şekilde gerçekleştirilecek. PDD okurları da eyleme kendi flamalarıyla katıldılar.

Örgütsüzleştirmeye ve iflaslara karşı

ECZACILAR DİRENİYOR

Eczacılar, 4 Aralıkta ciddi bir katılımı bir günlük iş bıraktılar. AKP hükümeti, eylem öncesinde eczacıları sözleşmeyi feshetmekle tehdit etmişti. Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK), 16 Aralık 2009 tarihinde eczanelerle olan sözleşmeleri feshettiğini ilan edip, bundan sonra tek tek eczanelerle sözleşme yapacağını açıkladı. Mevcut uygulamada SGK, bütün eczaneler adına Türkiye Eczacılar Birliği (TEB) ile sözleşme yapıyordu. Hükümetin açıklaması gerçekleşirse, 16 Ocak 2010 tarihinden sonra, SGK ile tek tek sözleşme yapmayan eczaneler, SGK reçetelerine işlem yapamayacak. Emekli Sandığı mensupları da 15 Ocak 2009 tarihinde SGK kapsamında girdiği için, ailelerle birlikte yaklaşık 60 milyon SGK'lı emekçi, ilaçların parasını cebinden ödeyerek alabilecek.

Eczacılar, AKP hükümetinin, bu yeni dayatmayla, örgütlülüklerini dağıtıp, kendilerini tek tek batışa götüreceğini düşünüyorlar. Bu nedenle, tek tek anlaşmaların önüne geçmek için, SGK ile bireysel sözleşme yapmayacaklarına dair bütün eczacılardan imza topluyorlar.

Eczacıların sorunları nelerdir?

Eczacılar, SGK ile anlaşırken büyük paralar kazanma beklentisi içerisinde girmişlerdi. Oysa öyle olmadı. Ciro bazında bakıldığında, küçük bir semt eczanesinde bile yüz milyarlar dönüyordu. Diğer emekçilerin gözünde de eczacılar çok kazanan kesim olarak görüldü. Eğer bu böyleyse, her yıl binlerce eczane neden batıyordu?

Bir eczacı SGK ile çalıştıkları 5 yılı çok güzel özetliyor: "... bu ülkenin eczacıları olarak 5 yıl boyunca neler çektik. Vatandaş ile SGK arasında kaldık. Önce SGK'nın 'veznedar eczacıları' olduk. SGK da almaya alıştı, sermayelerimizi aldı, örnekledi fatura bedellerimizden aldı, denetledi çekmecelerimize kadar onurumuzu aldı, iflas ettik eczanelerimizi aldı, para ödemedi hacizler geldi eczanelerimize, intihar ettik canımızı aldı, kalbimiz dayanmadı hayatımızı aldı. Kısaca söylemek gerekirse SGK hep almaya alıştı..."

Eczacılar, SGK ile anlaşmalı olarak çalıştıkları 5 yıl boyunca bir gün bile sorunsuz yaşayamadılar. SGK'nın sistemde sık sık yaptığı değişikliklerin faturası, "hatanın sorumlusu" olarak eczacılara çıkartıldı. Fiyat değişimlerinde sisteme yeni fiyatların yanlış girilmesinden doğan zararlar da eczanelere fatura edildi. Hemen hemen her gün SGK'nın sisteminde meydana gelen arızalar nedeniyle reçeteleri giremedikleri için zarar ettiler. SGK'da biriken paralarını aylarca alamadıkları için ecza depolarına gecikme faizi ödemek zorunda kaldılar. SGK hastane ve sağlık ocaklarından alacağı muayene ücretinin tahsilatlığı işini de eczanelerin üzerine yıktı. Bu tahsilatlık hizmeti için eczacılara herhangi bir ödeme yapmadığı gibi, eczacılarla hastaları karşı karşıya getirdi.

Bütün bu sorunlar nedeniyle eczacılar, zaten büyük bir huzursuzluk içindeydi ve zaman zaman eylemler de yapıyorlardı. En son hükümet ve SGK'nın, tek taraflı olarak ilaç fiyatlarını düşürerek faturayı yine eczacıların üzerine yığması bardağı taşırdı.

İlaç nasıl fiyatlandırılıyor?

Araştırmaları yapıp yeni bir ilaç bulan ve üretilip piyasaya süren firmanın ilacına, "orijinal ilaç" deniyor. Diğer firmaların ürettiği ve içinde aynı madde bulunan bulduğu ilaçlara ise "jenerik ilaç" deniyor.

Türkiye'de ilaç fiyatı, orijinal ilaca göre belirleniyor. Sağlık Bakanlığı, orijinal ilacın fiyatını belirlerken, ilaç fiyatları ekonomik olan 5 Avrupa ülkesinin (Yunanistan, Fransa, Portekiz, İspanya ve İtalya) fiyatlarına bakıyor. Ve bu 5 ülkenin ortalamasını referans fiyat olarak belirliyor. Eczanelerdeki serbest satış fiyatı, bu referans fiyat oluyor. Jenerik ilaçların fiyatı ise, bu orijinal ilacın referans fiyatının yüzde 80'inden daha düşük olmak zorunda. SGK'ya satılan ilaçlarda bu referans fiyat üzerinden yüzde 11 iskonto yapılıyor.

Son düzenleme ne getiriyor?

18 Eylül 2009 tarihinde yayınlanan ve 4 Aralık 2009 tarihinde yürürlüğe giren yeni düzenlemeye göre, SGK'ya verilen ilaçlar, referans fiyattan değil, referans fiyatın yüzde 66'sı üzerinden satılacak. Yani SGK, bir orijinal ilacı, fiyatları ekonomik olan 5 Avrupa ülkesinin ortalama fiyatından yüzde 36 daha ucuza alacak. Bitmiyor. SGK'ya bu fiyat üzerinden yapılan iskonto oranı, yüzde 11'den yüzde 24'e çıkartıldı. Yani yüzde 34 indirimin üzerine bir de yüzde 24 iskonto eklendi. Böylece SGK, 4 Aralık'tan önce 100 liraya satın aldığı bir ilacı, bu gün 50 liraya satın alıyor. Bu düzenleme eczacıları birkaç noktadan vuruyor.

Öncelikle referans fiyatta yapılan indirim ve yüzde 24'lük iskonto, üretici firma satış fiyatı üzerinden değil, eczane satış fiyatı üzerinden yapıldığı için, indirimin yüzde 2-3'lük kısmı eczacıların cebinden çıkıyor. İkincisi, toplam ciro düşeceği için eczacıların kazancı da düşüyor. Üçüncüsü ve en büyük tepkiyi doğurana ise; "stok zararı" konusu.

Daha önceki fiyat değiştirmelerinde, ellerindeki stokları eritmeleri için eczacılara 45 günlük süre tanınıyordu. 4 Aralık'ta uygulamaya konulan uygulamada bu süre 5 güne indirildi. Uygulamada bu 5 günlük süreye bile uyulmadı. 4 Aralıkta, sisteme yeni ilaç fiyatları girildi. Eczacıların daha önce daha yüksek fiyata aldıkları ilaçlar ellerinde kaldı. Daha pahalıya aldıkları ilaçları daha ucuza satmaya zorlanıyorlar. Eczaneler, bir gecede yüzde 30 gelir kaybına uğradı. Hükümetin, eczacıların bu zararının ilaç üreticisi firmalar tarafından karşılanacağı açıklaması da boş çıktı. Bu güne kadar eczanelerin zararını karşılamak için girişimde bulunan bir firma çıkmadı.

İlaç fiyatları düşecek mi?

Hükümet ve medya, eczacıların halkın ucuz ilaç almasını istemediğini propaganda ediyor. Emekçiler, ilaçlarını, bir süre için birkaç kuruş ya da birkaç lira daha ucuza alabilecekler. Ama kısa bir süre... Çünkü ilaç katkı payının artırılması, özel hastanelerde tedavi katkı payının artırılması ve devlet hastanelerinin özelleştirilmesi, hükümetin 2010 günde-

minin ön sıralarında yer alıyor.

Yeni düzenlemeyle asıl kazanan SGK olacak. SGK yeni uygulamayla yılda 3 milyar 300 milyon lira kar edecek. Bu paranın sermayenin cebine nasıl pompalanacağını da önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Ancak, bu düzenlemelerle hükümetin tek amacı karını artırmak değil. Daha farklı planları da var.

Hükümetin eczacılara dayatmalarının arkasında ne var?

AKP hükümeti, Türkiye Eczacılar Birliği'ni devreden çıkartarak eczacıları örgütsüzleştirmek istiyor. Böylece, eczacıların önemli bir kısmının batırılmasını hedefliyor. Bunun tamamlayıcısı olarak da bir süredir her fırsatta gündeme getirdiği ilacın reçetesiz ve eczane dışında satılmasına ve eczaneler zinciri kurulmasına imkan veren yasa tasarısını tekrar gündeme getiriyor. Başbakan Erdoğan da, yılın son günlerinde yaptığı açıklama ile, "ilaçların artık dükkanlarda satılacağını" söyledi.

Amaçları, birçok eczanenin batması ve ilaç satış piyasasının birkaç eczane zincirinin elinde toplanmasıdır. Eczacılar üzerinde yaşattıkları sorunlar, buna zemin hazırlamak içindir. Bu uygulama hayata geçirilirse, eczane olmayan ilaç mağazaları zinciri kurulacak. İlaç piyasasını bu mağazalar zinciri kontrol edecek. Tabi bu mağazalar zinciri de yandaşların elinde olacak. Cüneyt Zapsu'nun sahibi olduğu For You mağazalarında "Drostore (ilaç mağazası) yakında geliyor" yazılı pankartlar daha 2006 yılında asılmıştı. Hükümeti her yönden destekleyen Eczacıbaşı da, bu yönde bir hazırlık içinde.

Eczacıların talepleri

Eczacılar, örgütsüzleştirme saldırısının arkasından batış ve ilaç mağazaları zinciri geleceğini bildikleri için, öncelikle örgütlülüklerinin dağıtılmasına karşı büyük bir direniş içindeler. Bu yüzden de TEB'i devre dışı bırakan ve eczacılarla tek tek sözleşme yapılmasına dayanan yöntemle şiddetle karşı çıkıyorlar. İlaç indirimlerinde stok zararlarının ve diğer kayıplarının hemen karşılanması; tedavi katkı paylarının eczanelerin üzerinden alınması uygulamasına son verilmesi; SGK'dan alacaklarının zamanında ödenmesi de diğer önemli talepleri.

4 Aralık'ta yapılan eylem ve sonrasında örgütsüzleştirme saldırısına karşı birlikte hareket etmeleri oldukça önemliydi. Sınıf mücadelesinin diğer cephelelerinde olduğu gibi, eczacıların sorunlarının çözümü de, devletin saldırılarına karşı direnişi örgütlemekten geçmektedir.

BOLOGNA SÖZLEŞMESİ

Avrupalı üniversiteliler sokakta

Bologna sözleşmesi, eğitim konusunda Avrupalılar ile aramızdaki farkı kapatıyor! Artık Avrupalı üniversiteliler de bizim taleplerle sokaktalar. O yüzden ne şu anda yaşanan sorunlara, ne de yükselen taleplere yabancı değiliz.

Eskiden Almanya'da en erken 21 yaşında üniversiteye adım atılıyordu. Şimdi 21 yaşında üniversiteyi bitirmek makbul oldu. Beş yaşında ilkokul, hızlandırılmış lise ve üniversite eğitimi 6 sömesterle indiren Bachelor diploması...

Lise düzeyine indirgenen üniversite eğitimi; devam zorunluluğu, ev ödevleri, bol sınav, kredi sisteminde göre ders anlamına geliyor. Yeni sistemde her dersin bir kredi puanı var. Sonuçta her sömester sonunda 30 krediye sahip olmak gerekiyor devam edebilmek için, 30 kredi, kapitalist dünyadaki haftada 40 saatlik iş gününe denk düşüyor. Yani üniversitelinin haftada en az 40 saat çalışması hesaplanmış. Çoktan seçmeli test sistemli sınavları da buna eklersek tablo kısmen tamamlanmış olacak.

Kısmen, çünkü Avusturya'da buna ek olarak bir de YÖK'e benzer üniversiteler üst kurulu oluşturulmuş durumda. Bu kurullarda bundan böyle bakanlar ve üniversite rektörleri genel denetmen rolü oynayacak, yani seçilmişlerden oluşan senatonun bir işlevi kalmayacak, böylelikle üniversitelerin ve öğretim üyelerinin söz hakkı da ellerinden alınmış olacak. Artan harçları da eklemeyi unutmayalım. Harçlarla ilgili durum iki adım ileri bir adım geri misali, bir zam, bir eylem, iki zam, bir eylem...

"Üniversiteler, emekçi çocuklarına kapatılıyor" sloganı da bizlere yabancı değil. Yeni sistemle bir yandan üniversitenin hızla bitirilerek iş hayatına atılınması teşvik (!) ediliyor, yani iş bulamama korkusu körüklenerek piyasanın ihtiyaçları doğrultusunda en kısa yoldan en az masraf yaratarak mezun olma körükleniyor. Ki bu, işçi ve emekçi çocuklarını daha çok vuruyor. Diğer yandan hem okumak, hem çalışmak imkansız hale geliyor.

Bilimsel eğitim mutlu bir azınlığa nasip oluyor. Berlin Özgür Üniversite'de (FU) artık bilimsel çalışma yapan öğretim elemanları ile ders veren elemanlar şeklinde bir örgütlenme yapılıyor. Böylece öğretim görevlileri, lise öğretmeni statüsüne getirilerek, yoklama ve sınav kağıtlarını okuyan, kendi alanına hapsolmuş, kendini yenileme şansı kaybolan bir konuma getiriliyor. Yine Berlin FU'da özel uzmanlık alanı kütüphaneler açılıyor, ancak bunlardan sadece o bölümün bilimsel çalışanları faydalanabiliyor.

Öğretim elemanlarının yetersizliği, derslerin tek yönlü ve ezberci karakterini daha da artırıyor.

Derse devam zorunluluğu (günde yaklaşık 8 saat, artı ödevler için birkaç saat) sınavlar ve özellikle kredi sistemi, tek tip öğrenci yetiştirilmenin ana öğeleri. Orta Almanya'da bir üniversitedeki hademeye sormuşlar, "çalıştığı yıllar içinde üniversitedeki öğrenci tipinde yaşanan değişiklikler nelerdir" diye.

Onun gözlemleri, artık üniversitelerin cumartesi günü bile çalışmak için kütüphaneye geldikleri, üniversite kafelerinin sinek avladığı, profesörlerin hala kotla, ancak öğrencilerin takım elbise ile geldikleri, politikadan uzak durdukları ve bir an önce iş hayatına atılmaya çalıştıkları şeklinde olmuş. Üniversiteler arasında yapılan bir ankette de öğrencilere Bologna reformu sorulmuş, yine bizlerin de yıllarca tanık olduğu cevapları almışlar. Örneğin; "ben disiplinli çalışmıyorum, birilerinin bizi denetlemesi iyi", "piyasa koşullarına uygun yetiştirilsek daha çabuk iş buluruz", "paramız yok, çabuk bitirmek iyi olacak" vb.

Bologna sözleşmesi

Yukarıdaki tablo ile Türkiye ve Avrupa'daki eğitimi aynı kefeye koymaktan çok uzağız, ancak yaşanan sorunlar benziyor. Bologna sözleşmesi ile, AB'nin rekabet gününü korumak için, bir yandan geniş üniversite kitlesini nasıl şirketlere kalifiye eleman yetiştirmeye çalıştığını, diğer yandan teknolojik üstünlüğünü koruyacak bilimsel çalışma yapan pilot ve özel holding üniversitelerin nasıl kurduğunu gözler önüne seriyor.

Bologna sözleşmesi, Avrupa'da ortak bir üniversite eğitimi yaratma adına yola çıkılan ve yapılan sözleşmelerin ilki. 1998'de İtalya'nın Bologna şehrinde Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya ortak bir üniversite öğretim sistemi yaratmak için Bologna sözleşmesini imzalıyorlar. Bu sözleşme, 1999'da tüm AB'ye üye ülkeler tarafından imzalanıyor ve 2000 tarihinde ünlü Lizbon sözleşmesi ile son halini alıyor. (2000 tarihli Lizbon sözleşmesi, 2010 Ajandası olarak bilinen ve Avrupa'da işçi ve emekçilerin tüm tarihi kazanımlarına göz diken "reformlar"dır.)

Hedef, 2010'a kadar AB'de üniversite eğitimi ortaklaştırmak. Almanya, üç yıl önce bu reformları hızla hayata geçirmeye çalıştı, Avusturya'da yasa daha önce kabul edilmesine rağmen, bu yıl uygulamaya kondu. Bologna Sözleşmesi veya diğer adıyla Bologna Beyannamesi kısaca şunları içeriyor:

- 1) AB ülkelerinin tek tip diploma sistemiyle emeğin daha serbest dolaşımını sağlamak
- 2) Bu diplomaların iki aşamalı bir üniversite sisteminden geçmesi. Yani bir Bachelor Diploması, 3 en fazla 4 yıllık hızlandırılmış, sadece temel eğitim veren üniversite eğitimi, ikincisi master, bu da 1 veya 2 yıllık eğitim. Master da öğrenciler ancak özel bir elemenden ve belli bir kredi puanından sonra alınabiliyor.
- 3) Kredi sisteminin getirilmesi. Her diplomanın bir kredi sistemi olacak. Bachelor 180-240 kredi örneğin. Bu krediye sahip olan ikinci aşamaya geçebilir, ikinci aşamada da 90-120 kredi almalı. Alınan derslerin puanları var, krediler de bu derslerin

bütününden oluşacak.

4) Tüm eğitim, kapitalist pazarın ihtiyaçlarına göre şekillenecek, eğitim masrafları azaltılacak

5) Eğitim, araştırmacı ve uygulamalı eğitim olarak ikiye ayrılacak

Bologna sözleşmesinin daha çok maddesi var, ancak bizim konumuz açısından bu kadarı yeterli. Avusturya ve Almanya'da aylardır bu sistemin nasıl bir ezberciliğe yönelttiğini, üniversite eğitiminin sadece piyasada iş bulmak için bir yer olarak algılandığını, tek tip, sadece kendi küçük alanıyla ilgili insan yetiştirildiğini, sosyal ve düşünsel ortamdan insanların nasıl uzaklaştığını, ilgi çeken dersler yerine kredi puanına göre derslere girildiğini, öğrendiğini dahi sindiremeden nasıl mezun olunduğunu, bırakalım politik tartışmaları, sosyal alanları dahi boşalttığını, dersler ve sınavdan boğulan çok sayıda öğrencinin psikolojik tedaviye ihtiyaç duyduğunu anlatıp duruyor. Yani bizlerin onyıllardır dile getirdiği çarpıklıklar...

Üniversitelerde işgal

Son yıllardaki eylemlerde Bologna sözleşmesi hep eleştirilen bir konuydu, çünkü savaş sonrası örneğin Almanya'da üniversite sisteminde en köklü değişiklik bu sözleşmeyle gerçekleşti. Ancak son yıllarda yeni sistemin bütün olumsuz yönleri iyice su yüzüne çıktı ve insanların canlarını yakmaya başladı.

Temmuz ayında Almanya'da 200 bin üniversiteli ve liseli sokağa çıktı, taleplerini haykırdı. Ama reform yapma vaatleriyle susturuldular. Sonra toparlandılar ve yeni eylem planlarını açıkladılar. Güzel Sanatlar Fakültesi'ni işgal eden ve eylemleri büyüyen Avusturyalı öğrencileri örnek alarak, eylemleri planlanandan iki hafta önce başlattılar. Kasım başından bu yana da 70 üniversite ve yüksek okulda sayısız işgal ve eylem gerçekleşti. İşgal eylemleri sadece bir iki liseye sığrayabildi. Bu işgallerin bir ikisine polis müdahale etti ancak genelinde basın, öğretim üyeleri hatta politikacılar, eylemi destekledi.

Öğretim üyelerinin desteği anlaşıldı, çünkü onlar da sistemden hoşnutsuzdu. Toplumda yeni diplomaların saygınlığının az olması, hatta bir ankete göre toplumun üçte ikisinin bu diplomaların ismini

sorunlarımızla ilgileniyoruz, ideolojik mücadele yürütmüyoruz" türü anlayışlar, "politika yapmayalım, kendi sorunlarımız dışına çıkmayalım, reformları birlikte şekillendirelim, ortak uzlaştırma komisyonlarında sorunlarımızı tartışmak istiyoruz" söylemleri, eylemi büyük oranda yönlendiren kesimin, bilinç düzeyini açıklamaya yetiyor.

İşgallerin "kendimize özgürlük alanları yaratıyoruz" şeklinde olması, ilerici bir nitelik taşıyor, ancak bu alanın henüz doldurulamadığını da görmek gerekiyor. İşgallere "faşist, ırkçı ve seksistler dışında herkes katılabilir" açıklaması bile, eylemlere katılmak isteyenleri sınırlandıran kriterler şeklinde görülüp reddedilmiştir. Eskisi gibi dışlanmadığı gören faşistlerin kendisine "otonomcu milliyetçi" diyen kesimi, ilk defa üniversite eylemlerine katılma cesareti göstermiştir.

"Eylemler barışçıl, uzlaşıcı, ortak kararlarla alınıyor olmalı" vb. tartışmalarını yakından takip eden devlet güçleri de, herhangi ciddi bir müdahalede bulunmamıştır. Üniversitede amfilerin işgali, bir ikisi hariç müdahaleyle karşılaşmamıştır. Buna karşılık işgalciler de "uslu" durmuşlardır.

Sabırla örgütlenmek

Sistemi kökünden sorgulayan bir örgütlenmenin yoksunluğu, bu tabloyu ortaya çıkarmaktadır. Fakat tersten bakıldığında, bu grup ve örgütlere akışın zayıflığı, onları güçsüz düşürmektedir. Yani üniversite gençliğinin çoğunluğu, köklü değişimlerden çok reformlardan medet umuyor. Eğitim sistemini eleştirirken, üniversiteyi bitirdikten sonra, "dışarıda nasıl daha iyi iş bulurum" kaygısı içerisinde. Yeni getirilen sistem tüm sonuçlarıyla henüz yaşanmadı. Böyle olunca, uzlaşarak sorunların çözülebileceğine dair umutlar hala güçlü.

Bugün yapılması gereken, bazı sol dergilerin yaptığı gibi, hayal kırıklığı içinde eylemleri küçümsemek olmamalıdır. Sabırla sürecin içinde olunmalı, çözümü uzlaşmada arayanların gerçeği görmesi sağlanmalıdır. Almanya gibi uzlaşmalar ülkesinde bile, şöyle bir dönemde reformla, uzlaşma ile kazanma şansı yok denecek düzeydedir. Verilen sözler yerine getirilmediğinde, öğrenci gençliğin yeni eylem dalgası tekrar başlayacaktır. Ve bu, öncekinden bir adım daha ileriden olacaktır. Devrimci öğrenciler, bu gerçeğe göre örgütlenmeli, öğrenci kitlesiyle ilişkilerini genişletmelidir.

Üniversitelerde faşist baskılar

Üniversitelerde devrimci demokrat öğrenciler üzerindeki devlet baskısı hız kesmeden devam ediyor. Buna eşlik eden ise, üniversite yönetimleri tarafından öğrencilere açılan soruşturmalar ve verilen cezalar...

Son olarak **İstanbul Üniversitesi**'nde polisler önce Öğrenci Kültür Merkezi'ni basarak iki saat arama gerçekleştirdiler. Ertesi gün, İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde 10 öğrenciyi yaka paça gözaltına aldılar. İstanbul Üniversitesi öğrencileri, Beyazıt Polis karakoluna bir yürüyüş düzenleyerek saldırıları protesto ettiler. "Baskılar bizi yıldırılmaz", "YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarını atan öğrenciler, yaptıkları açıklamada, saldırıların derhal durdurulmasını istedikler.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde üç öğrenci haklarında soruşturma sürdüğü halde, "ihtiyati tedbir" gerekçesiyle okula alınmıyor. 10 öğrenci hakkında bildiri dağıtmak, afiş asmak, slogan atmak vb. gerekçelerle soruşturmalar açıldı. YTÜ'de geçtiğimiz yıl aynı gerekçelerle soruşturmalar açılmış, polisler ve sivil faşistler eliyle devrimci öğrencilerin faaliyetleri engellenmeye çalışılmıştı. Öğrenciler ise bu saldırılara karşı okul önünde yaptıkları eylemlerle karşılık vermişti.

Marmara Üniversitesi'nde sivil faşistler, devrimci öğrencilere saldırdılar. Saldırı sırasında üç devrimci öğrenci yaralandı.

Diğer yandan üniversite öğrencilerine bankalar kancayı atmış durumdadır. Öğrenci kimliklerini bankaların kredi kartlarından yapmaya çalışıyorlar. Son olarak **Ege Üniversitesi** rektörlüğü Vakıfbank'la anlaşarak 42 bin öğrenciye kredi kartı çıkartma kararı aldı. Üniversite yönetimi uygulamanın zorunlu olmadığını vurgularken, öğrenciler bu durumu protesto ettiler.

Ege Üniversitesi'nde 24 Aralık'ta katledilen Serkan Eroğlu da yapılan bir yürüyüşle anıldı. Üniversite içinde ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla yürüyen öğrenciler, son dönemdeki polis infazlarına da dikkat çektiler.

Baskılar, işkenceler sürüyor...

- ✓ Radyo Dünya Genel Yayın Yönetmeni Kenan Karavil ve Azadiya Welat gazetesi Adana temsilcisi Seyithan Akyüz Adana 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nce tutuklanarak Kürkçüler Cezaevi'ne konuldular.
- ✓ 7 Aralık'ta DİSK Nakliyat-İş Sendikası ve yöneticilerinin evleri patronların "zorla örgütlenme yapıyorlar" şikayeti üzerine basıldı. 14 Nakliyat İş yöneticisi ve işçi gözaltına alındılar. Mahkemeye çıkan 14 kişi tutuklandı. Tutuklananlar arasında DİSK Örgütlenme Dairesi Başkanı ve Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da bulunuyor. Bu tutuklamaların ardından Nakliyat-İş'in sadece bir yöneticisi dışarda kaldı.
- ✓ 10 Aralık'ta polis tarafından Esenyurt'ta kaçınan BDSP üyesi Ali Haydar Karaçam 16 Aralık'ta İHD'de basın açıklaması gerçekleştirdi. 7 saat boyunca kendisine işkence yapıldığını açıklayan Karaçam, tehdide maruz kaldığını da belirtti. Karaçam, kendisine kimlik soran polisler "kimliğinizi görmek istiyorum" dendiikten sonra gözaltına alındı.
- ✓ Avcılar'da Firuzköy polis karakolunda askerden izne gelen ve gözaltına alınan Osman Aslı öldürüldü. Polis Osman Aslı'nın kendisini astığını iddia etti.
- ✓ TİHV'in açıkladığı rapora göre Haziran 2007 ve Aralık 2009 tarihleri arasında 53 kişi polis tarafından katledildi. Rapora göre 416 işkence olayı yaşandı.
- ✓ 27 Aralık'ta Edirne'de "Amerika Defol Bu Vatan Bizim" kampanyası çerçevesinde faaliyet yürüten 3 devrimcinin 16 Aralık'ta tutuklanmasını protesto etmek isteyen Gençlik Federasyonu üyesi öğrenciler sivil faşistler tarafından linç edilmek istendi. Her zamanki gibi "masum vatandaş tepkisi" olarak lanse edilmeye çalışılan linç saldırısı Edirne'de son dönemde meydana gelen olayların sonuncusu oldu. Linççi güruhu dağıtmak yerine provoke eden sivil faşistler ise basın açıklaması yapmak isteyen Gençlik Federasyonu üyelerini gözaltına aldı. Yapılan bu linç girişimi saldırısı Gençlik Federasyonu tarafından 28 Aralık'ta yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Eylemin talepleri ve bileşenleri

Eylemlerin genel taleplerini yukarıda belirttik. Bu talepler doğrultusunda yaz aylarında olduğu gibi, eylemlere katılım oranı yüksek oldu. Yeni üniversite sistemiyle sorunu olan herkes, eyleme dahil edilmeye çalışıldı. Kimisi teknik eleman olmak istememiyordu, kimisi sınavların kaldırılmasını, kimisi de bu çalışma temposunda psikolojisinin bozulduğunu dile getiriyordu vb...

Eyleme özgül sorunlar etrafında geniş bir katılımın olması, eylemler için önemli bir kitlesel desteği beraberinde getirdi. Ancak güçlü örgütlenmiş, kendi özgül taleplerini genel taleplerle birleştiren, sistemi kökünden eleştiren bir örgütlenmeden yoksunluk, kırılma noktasını oluşturdu. Militan ve devrimci gruplar, eylemin önderliğini üstlenemeyince, yapılan en küçük bir yazılıma bile "şiddet kullanmak" biçiminde değerlendirildi. Bunu yapanlara devletin müdahalesi bile gerekmiyordu, çünkü öğrencilerin kendisi müdahale ediyordu. Bunda devletin yıllardır yaptığı "aranızdaki şiddet yanlısı solcuları atmalısınız" propagandasının etkisi büyüktü. Diğer yandan "biz sadece kendi

A large crowd of people, mostly men, holding a banner that reads "GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDEN GELİR" (Our strength comes from our unity). The banner is white with black text. The people are of various ages and are looking towards the camera. The image is in black and white.

Direnişler, genel kitle hareketini de güçlendirdi

Aslında burjuvazi, kriz döneminde çok daha büyük saldırılar gerçekleştirmek, işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömüreceği dizginsiz saldırı programlarını hayata geçirmek istiyordu. Ancak bu amacına ulaşamadı. **Kriz döneminde kitle hareketi, son on üç yılda olmadığı kadar büyük bir yükseliş gösterdi.**

Kriz, kitlelerde “artık yeter” duygusunu güçlendirdi ve kitleler sokakları doldurdu. **Ekonomik kriz, işsizlik ve açlık korkusunun daha duyarlı hale getirdiği kitleler, devletin saldırı politikaları karşısında sessiz kalmayacaklarını gösterdiler.** Atmak istediği adımlarda büyük direnişlerle karşılaşan burjuvazi, kimi zaman planlarını ertelemek, kimi zaman manevralar yapmak ihtiyacı duydu.

Kitle hareketi elbette ki, saldırıları püskürtebilecek güç ve etkinliğe ulaşamadı, ancak saldırıların hızını kesti, burjuvazinin planlarını aksattı. Bugün kimi ülkelerde başta kamuda ve emeklilerde maaş indirimini olmak üzere en ağır saldırı paketleri hayata geçirilirken, ülkemizde o boyuta ulaşmamış olması, krizin daha hafif olmasından ya da burjuvazinin daha insafli olmasından değil, kitlelerin eylem gücünden ve eylem potansiyelinden kaynaklanmaktadır. Çünkü **birçok aşamada, “eylem potansiyeli” bile burjuvaziye düşündüren bir rol oynamıştır.**

Kitlelerin direnişi sadece işten atılan ya da hak gaspına uğrayan işçi ve emekçilerle sınırlı değildir. Krizden bu yana, çeşitli toplumsal muhalefet kesimleri de, eylemli bir güç olarak kendilerini ortaya koydular, taleplerini haykırdılar.

Alevi örgütlerinin 9 Kasım 2008’de Ankara’da, 8 Kasım 2009’da ise İstanbul’da gerçekleştirdikleri mitingler bu kapsamdadır mesela. İlk defa Alevi örgütleri, üstelik de salt mezhepsel değil, genel demokratik talepleri de kapsayacak biçimde bu kadar etkili bir eylem örgütlediler. İlk mitinge yaklaşık 100 bin kişi katılmıştı, İstanbul’da gerçekleşen mitingde ise, kimi kaynaklara göre 500 bin vardı. Alevi hareketi de artık burjuvazi için tehdit olabilecek bir güce erişmiş görünüyordu. Düzen partilerinin herbirinin kendi “Alevi açılımları”nı yapma, Alevileri kendine yedekleme çabası, bugün Alevi kitlelerin gözünü boyamaya yetmiyor. Alevi hareketi, devrimci harekete yaklaşıyor, demokrasi mücadelesinin bir parçası haline geliyor.

CHP’li Onur Öymen’in, devletin katliamcı yüzünü ortaya koyan sözlerinin arkasından kopan infial ve yapılan **Dersim mitingi de, hareketin genel yükselişinin bir parçası olarak değerlendirilmelidir.** Başka koşullar altında, kitleler bu sözlerle yine aynı tepkiyi duyacaklardı elbette; ancak bunun eylemli bir tepkiye, bir öfke patlamasına dönüşmesi, içinden geçtiğimiz dönemle doğrudan bağlantılıdır. Çok ağır hava koşullarına rağmen binlerce insan mitinge katılmıştır.

Hasta tutsaklar için yapılan eylemler de yine bu dönemde daha etkili ve sonuç alıcı hale gelmiştir. Güler Zere’nin, ısrarlı eylemlerle tahliyesinin istenmesi, bu eylemlere binlerce insanın katılması, sonuçta tahliyenin gerçekleşmesi bu dönemin en önemli kazanımlarından biridir.

min en önemli kazanımlarından biridir.

Taksim’in artık genel eylem yeri haline gelmesi de dönemin kazanımları arasındadır. Hasta tutsaklar için yapılan eylemlerden işçi yürüyüşlerine, kayıp eylemlerinden, çeşitli protestolara kadar, vazgeçilmez bir adres olmuştur Taksim. 2009 1 Mayıs’tan sonra bu daha da yaygınlaşmış, kitlelere kapalı olan bu meydan, kitleler tarafından adım adım fethedilmiştir.

Öğrencilerden, yıkım mağduru gecekondu halkına kadar her kesim, bu dönem, sorunlarını çözmek, en azından tepkisini ifade etmek için daha fazla eyleme başvurmakta, daha sık sokaklara dökülmekte, daha militan eylemler gerçekleştirmektedir. **Yükseliş, toplumun her kesiminde, mücadele her alanda etkili olmaktadır.**

25 Kasım ve Tekel yeni bir aşamadır

Bu dönemde gerçekleştirilen her eylem, kitlelerin kendine güvenini artırmaktadır. Bu, eylemler başarısızlıkla sonuçlansa bile böyledir. Çünkü genel olarak, **yenilgi dönemlerinde, başarısızlıklar moral bozukluğu ve yılgınlık getirirken, yükseliş dönemlerinde her başarısızlık, bir ders çıkarma aracı olur.** Kitleler, bu derslerle bilendir, kararlılığını ve azmini güçlendirir.

Ancak elbette ki, **başarıyla süren ya da kazanımla biten eylemler, çok güçlü bir moral motivasyona dönüşür.** 25 Kasım’da gerçekleşen memur grevi ile, Aralık ayına damgasını vuran Tekel direnişini bu kapsamda ele almak gerekir.

25 Kasım günü, 12 Eylül sonrasının en etkili memur eylemi gerçekleştirildi, memurlar bir gün boyunca iş bıraktılar. ‘90’lı yılların başında sendikalarını kurmak için çok militan eylemler gerçekleştiren memurlar, sendikalarını sokakta kazanmışlardı. Bugün ise, grevli TİS hakkı için greve çıktılar. Kimi eksiklikleri olmakla birlikte, grevin ön hazırlık aşaması oldukça yoğun geçti. Hiç gidilmeyen birimlere gidildi, hiç görüşülmeyen üyeler harekete geçirildi, hiç beklenmeyen yerlerde bile grev başarıya ulaştı. Aslında ne devlet, ne de memur sendikaları bu kadar büyük bir katılım olacağını bekliyordu. Ama baskılardan ve sorunlardan bunalan emekçi memurlar, sendikal örgütlülüklerinin gerçekten önderlik ettiğini gördüklerinde, sokaklara aktılar. Böylece devleti son derece tedirgin eden, emekçi memur hareketinin ise hem kendi gücüne, hem de kitlelerin gücüne güvenini artıran bir eylem gerçekleştirildi.

25 Kasım eylemi, genel kitle hareketinde bir sıçrama, bir dönüm noktası oldu. Hemen arka-

sından gelen Tekel direnişi, bunu bir adım ileriye taşıdı.

Tekel, 2006 yılında özelleştirmeye karşı harekete geçmiş, “SEKA kıvılcım, Tekel yangın olacak” diyerek ülkenin her tarafında eylemler gerçekleştirmişti. Eylemler devletin özelleştirme planlarını altüst etti. İçki kısmı satılan Tekel fabrikalarının sigara kısmının da özelleştirilmesi, eylemler üzerine durduruldu. Ancak 2008 yılında özelleştirebildiler, ancak işçilerin çalışmaya devam etmesini kabul etmek zorunda kaldılar. 2010 yılı Ocak ayında iş akitleri feshedilecek olan Tekel işçileri ise, bu tarih kapıya dayanmadan önce yeniden eyleme geçti. Türkiye’nin her tarafından Tekel işletmelerinde çalışan 12 bin işçi ve ailesi eylemlere başladılar. Arkasından Ankara’ya geldiler ve direnişlerini şu anda Ankara’da sürdürüyorlar.

Tekel direnişi, işçi sınıfı hareketinin tarihinde yeni bir sayfa açmaya aday bir direniştir. Kefenlerini giyerek, “Ölmek var, dönmek yok” sloganını en gür sesleriyle haykırarak geldiler Ankara’ya. Ve Ankara’nın ayazında, soğuk su püskürtülmesine, kar yağarken havuza itilmelerine, yemek masraflarını ceplerinden karşılamak zorunda bırakılmalarına, betonun-masanın üzerinde yatmak zorunda kalmalarına rağmen direniyorlar. Sendikaların işçileri yıldırma-yormak için çalıştığı ise, almak zorunda kaldığı eylemleri bile sürece yaymasından belli.

Buna rağmen direniyor Tekel işçileri. “Haklarımızı korumak için direniyoruz, yeni bir şey istemiyoruz” diyorlar. Emek-sermaye çelişkisini, “sınıf savaşımı” kavramını bilmedikleri için, istedikleri şeyin çok basit bir talep olduğunu düşünüyorlar. Tam da bu nedenle, bu talebin neden karşılanmadığını, devletin neden bu kadar büyük bir tepki gösterdiğini anlayamıyorlar. Oysa **onlar, varolan maaşlarını ve kıdemlerini korumak için değil, gerçekte, burjuvazinin krize karşı en önemli uygulamasına-paketine karşı mücadele ediyorlar. Bir furya halinde gelecek işçi kıyımlarına, tüm kamuda 4-C dayatmasına, krizin faturasının işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasına karşı direniyorlar.**

Tüm bunlardan dolayı Tekel direnişi çok büyük bir önem taşıyor. Onların kazanması, krize karşı mücadelede son derece önemli bir mevzinin kazanılmasını, devletin bu kapsamlı saldırısının durdurulmasını, işçi ve emekçilerin çok daha büyük bir güven ve kararlılıkla sokaklara dökülerek haklarını aramasını sağlayacak.

Son yıllarda yaşanan en önemli kitle eylemleri ya da işçi direnişleri bile, genel durgunluk içinde tekil çıkışlar olmanın ötesine geçemiyordu. Ancak **2009 sonbaharından itibaren, kitle hareketinde ve sınıf mücadelesinde genel bir yükseliş eğrisinin başladığını söylemek yanlış olmaz.** Ocak ayından itibaren takvimsel olarak gelen günler ve 1 Mayıs’a kadar uzanan süreç, zaten her dönem hızlı bir militanlaşma ve eylemlilik süreci olarak yaşanır. Bu yıl ise, bu süreç, güçlü işçi-emekçi eylemleriyle beslenerek büyüyecek gibi görünüyor. Yükselen yeni dalga, son derece önemli olanaklar sunuyor.

UMUT ve BEKLENTİDEN HAYAL KIRIKLIĞINA...

AKP hükümetinin “Kürt açılımı”nın ilk anda yarattığı büyük beklenti ve umut, kısa sürede kendini, ondan çok daha büyük bir hayal kırıklığına bıraktı.

Kandil ve Mahmur kampından gelen “barış grupları”nı karşılama törenlerinden bu yana geçen sürede, öylesine başdöndürücü olaylar yaşandı ki, bu iki duygu sarkacı arasında gidip-gelenlerin payına yine hayal kırıklığı ve hüsrân düştü. Her boş umutlara, sahte vaatlere kapıldığı zamanlarda olduğu gibi...

DTP’nin yöneticilerine yönelik gözetim ve tutuklamalar, DTP’nin kapatılmasına kadar uzandı. Bir çok yerde Kürt halkının gösterilerine karşı şoven saldırılar gerçekleşti. Bu, kimi yerlerde sivil faşistlerin silahlı saldırıları biçimini aldı. Polisin, gösterilere saldırıları ise, katletmeye kadar vardı. Diyarbakır’da bir üniversite öğrencisi öldürüldü. Yüzlercesi gözaltına alındı. KCK operasyonu adı altında Kürt illerindeki belediye başkanları da gözaltına alındı, tutuklandı... Diyarbakır adliyesinin önünde, gözaltına alınan DTP’lilerin eli kelepçeli, koluna polis girmiş, tek sıra halinde bekletilen fotoraflı, “açılımın fotoğrafları” olarak tarihe geçti.

Böylece “Kürt açılımı” daha açılmadan yaralar aldı, her yerinden delik deşik oldu. Sadece Kürt halkının değil, liberal-aydın kesimlerin de “açılım”dan umudunu yitirmesine yol açtı. Buna karşın bazılarına göre “cin şişeden çıkmıştı”, yerine sokmanın imkanı yoktu. Kimine göre ise “açılım” bitmişti!

Aslında bu, “Kürt açılımı”nın “hangi amaçlar için ve kimler tarafından ortaya atıldığı” sorusu ile birlikte ele alınması gereken bir konudur. Aynı şekilde, “bu amaçlar ve odaklar ortadan kalkmış mıdır” veya “iç ve dış konjonktürde ciddi bir değişiklik olmuş mudur” sorularına yanıt vermeyi gerektirir. Bunun için son bir aydaki gelişmelere kısaca bakmakta yarar var.

DTP’nin kapatılmasında demogojiler ve gerçekler

Anayasa mahkemesinde iki yıldır bekleyen DTP’yi kapatma davası, son gelişmeler üzerine raf tan indirildi ve 11 Aralık tarihinde sonuçlandı. Anayasa Mahkemesi Başkanı -ki AKP’ye yakınlığı ile biliniyor- **Haşim Kılıç, kapatma kararını oy birliği ile aldıklarını açıkladı.** Kendilerinin hukuksal bir olayı sonuçlandırdığını, siyasetçilerin de üzerine düşeni yapmasını söyleyerek...

Gerçekte sözde bağımsız mahkemelerin, ege-

men sınıfların çıkarlarına ne denli bağımlı olduğunu kanıtlayan davalardan biriydi DTP davası. Aynı şekilde, **birbirleriyle kıyasıya çekişme içinde olan burjuva kliklerin, Kürt hareketini bastırma konusunda ne denli uyumlu çalıştıklarını gösteren yeni bir örnek oldu...**

Kapatma davası görülürken, Başbakan yardımcısı Cemil Çiçek, İspanya’daki Batasuna partisini örnek gösterdi. Batasuna, İspanya’daki Bask bölgesinin ayrılığını savunan yasadışı ETA örgütünün yasal partisiydi. İspanya devleti, Batasuna’yı, ETA ve dolayısıyla “terörle bağlantılı” bir parti olduğu gerekçesiyle kapatmıştı. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) de, bu partinin kapatılmasını onaylamıştı. Cemil Çiçek, DTP’lilere bu kararı hatırlatıyor ve AİHM’e başvursalar da durumun değişmeyeceğini söylüyordu. Kendi kurallarını bir kez daha çiğneyerek, görülmekte olan bir dava hakkında yorumda bulunuyor ve mahkemeyi bu doğrultuda yönlendiriyorlardı.

Anayasa Mahkemesi’nin kararını açıklayan Başkan Haşim Kılıç da Çiçek’in hatırlattığı Batasuna örneğini verdi. Yani söz yerine ulaşmış, amaç hasıl olmuştu! Aynı Haşim Kılıç, AKP’yi kapatma davasında, AKP’nin “laiklik karşıtı odak” olduğu yönünde mahkeme üyelerinin ezici bir çoğunluğu hemfikirken, red oyu vermişti. Ve AKP, para cezası ile bu davadan sıyrılmıştı. (DTP, hazine para yardımı alamadığından böyle bir ceza da verilemezdi!) DTP’nin kapatılmasına gerekçe olarak, “terör örgütüyle bağları” gösterildi. Oysa bu “bağlar” iki yıl önce de bulunabilirdi(!) Kısacası, **DTP’nin kapatılmasının hukuki değil, siyasi bir karar olduğu, sadece zamanlaması yönüyle değil, her yönden sırtıyordu.**

Öyle ki, “siyaset yasağı” koydukları 37 kişi içinde Leyla Zana da vardı. Bunun üzerine DTP yöneticileri, Zana’nın partilerine üye olmadığını söylediler. Sadece Parti Meclisine sembolik biçimde alındığını, hiçbir toplantısına katılmadığını ve kısa sürede istifa ettiğini açıkladılar. Ancak mahkeme, Zana’nın “burası Kürdistan” sözünü gerekçe göstermiş ve onu da iki yıl önceki PM üyeliği sırasında sarfettiğini iddia etmişti. Gerçekte ise, **yeni bir Kürt partisinden başına geçeceği beklenen Leyla Zana’nın önü kesilmek istenmişti.**

DTP, Kürt hareketinin ‘93’ten bu yana kurduğu yasal partiler içinde, kapatılan 6. partisi. Daha önce de HEP, DEP, ÖZDEP, HADEP, DEHAP, kapatıldı.

Türkiye, sıkça söylendiği gibi “partiler mezarlığı”ydı, DTP ile birlikte kapatılan parti sayısı 27’ye çıkmıştı. Fakat Kürt hareketine dönük çok özel bir politika

izlendiği de ortadaydı. Sadece son 16 yıl içinde 6 Kürt partisinden kapatılması, bunun

açık kanıtıdır. **Parti kapatmakla kalmayıp, getirilen “siyaset yasakları” ile Kürt politikacılar kısaca alınmakta, alanları daraltılmaktadır.** Her parti kapatmayla birlikte önemli bir birikim ve tecrübe de eritilmekte, bir sonrakine yepyeni bir kadro ile başlamaya zorlanmaktadır. Buna rağmen Kürt halkı bağrından yeni kadrolar çıkarmayı başarmıştır. Yıllardır verilen mücadele, Kürt halkının politik düzeyini oldukça yükseltmiş, onca katliama, tutuklamaya ve yasalara rağmen yeni bir parti daha kuracak kadroları bulabilmiştir. Bu kez de öyle oldu. Kürt hareketi şimdi de BDP ile devam ediyor.

DTP’nin “sine-i millet” kararı egemenleri panikletti

DTP’yi kapatanlar, Kürtlerin yeni bir parti ile devam edeceğini bilerek, bunun rahatlığı içinde davrandılar. Hatta mahkeme kararı çıkmadan önce, “alfabede harf mi yok” diyerek Kürtlerin yeni bir parti kuracağını, (ki Barış ve Demokrasi Partisi-BDP zaten hazır) yola devam edeceklerini söylediler. DTP kapatılmadan önce kurulan BDP, seçimlere katılmak için gerekli olan 41 ilde örgütlenme zorunluluğunu yerine getirmiş ve son seçimlere katılmıştı.

Ancak işler düşündükleri gibi gitmedi! DTP yönetimi, parti kapatılırsa “sine-i millete” döneceklerini, yani meclisten çekileceklerini önceden açıklamıştı. Kapatıldıktan sonra da bu kararlarında ısrarlı olduklarını yineleyince, egemen kesimler, büyük bir telaşa kapıldılar. Kürt vekillerini meclise yeniden döndürebilmek için yoğun bir uğraş verdiler.

Kapanma kararından sonra Diyarbakır’a giden ve Demokratik Toplum Kongresi’ne katılan DTP milletvekilleri, Kongrenin de onayı ile meclisten istifalarını duyurdu. Bu karar, DTP’nin kapatılmasını isteyen kesimlerin hesabını bozdu. Oysa **mahkeme, adeta ince bir ayarla, sadece Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk’un milletvekilliğini düşürmüştü, DTP’ye 19 milletveki ile mecliste varlığını sürdürme olanağı sunmuştu.** Fakat 19 milletvekili, mecliste grup oluşturmaya yetmiyordu. Burada da **imdada Ufuk Uras yetişti.** Uras, kurulacak yeni partiye girecek ve mecliste yeniden grup oluşturulacaktı. Yani DTP, BDP ismiyle aynı olanaklar içinde siyaset yapabilecekti. Egemenler ve onların sözcüleri, DTP’li milletvekillerini bu şekilde ikna etmeye çalıştılar. Kürt illerindeki sanayi ve ticaret odaları, barolar ve çeşitli kitle örgütleri aracılığı ile de milletvekilleri üzerinde bu yönde bir baskı oluşturuldu.

Bir yandan meclis dışına çıkan bir Kürt hareketinin yaratacağı tehlike, diğer yandan meclis aritmetiğinde oluşan boşluk ve bunun doğurduğu sonuçlar, egemenleri telaşlandırmıştı. TUSİAD bile bu sorunların yaratacağı tehlikeye işaret et-

mek zorunda kaldı. Çünkü zaten ekonomik kriz içinde debelenen sistem, siyasi krizin de şiddetlenmesi ile daha zor günler yaşayacaktı. Yasaya göre, meclisin yüzde 5'i, yani 28 sandalye eksik kalırsa, "ara seçim" yapılmalıydı. Meclis, önceden boşalan sandalyelerle 6 eksikle çalışıyordu. 21 kişilik DTP sandalyeleri de boşalınca, "ara seçim" zorunluğu doğuyordu. Bu durum, mecliste bulunan tüm partileri ilgilendiriyordu. AKP, açıkça DTP'li milletvekilleri istifa etseler bile, meclisin bunu kabul etmeyeğini duyurdu. Varolan yasalar böyle bir imkan tanıyordu. Ancak bu durum, işlerini zorlaştıracaktı. O yüzden Kürt hareketini meclise yeniden çekmek için ellerinden geleni yaptılar.

Türk burjuvalarıyla Kürt burjuvaları, DTP'li vekillerin meclise geri dönmesinde birleştiler. DTP yöneticileri ise, uzunca bir süre istifa kararının arkasında durdu. Fakat **Öcalan da "mecliste kalsınlar" şeklinde görüş belirtince**, kararlarını değiştirdiler. Böylece Türk ve Kürt burjuvaları derin bir nefes aldı.

"Açılım"ın mimarları, DTP'yi kapatarak, bir şekilde cezalandırmak, fakat meclis dışına itmek istiyorlardı. Bir yandan Kürt hareketinin kimi çıkıntılarını törpülemiş, kulağını çekmiş olacaktı, bir yandan da şoven kesimlerin yüreğine su serpeyerek onları yatıştıracaktı. "Kürt açılımı"nı kendi is-

tekleri doğrultusunda ilerletmeye daha uygun bir ortam yaratmayı hesaplıyorlardı. DTP'nin istifa tavrı, bir anda bu hesapları alt-üst etti. Fakat meclise dönme kararıyla birlikte "Kürt açılımı"nı devam ettirme şansı yeniden doğdu. Aksi halde "açılım" da suya düşmüş olacaktı.

Tokat-Reşadiye baskını

DTP'nin kapatılması davası, Anayasa mahkemesinde görülürken, Tokat Reşadiye'de gerçekleşen baskında 7 asker öldürüldü. Bu baskın, akıllara hemen '93 yılında Bingöl'de gerçekleşen 33 askerin öldürülmesi olayını getirdi. PKK'nın yaptığı ilk ateşkes sırasında, Bingöl'de 33 asker öldürülmüş ve bu eylemle ateşkes süreci sona ermişti. Şemdin Sakık'ın emriyle yapıldığı söylenen bu eylem, daha sonra Öcalan tarafından "provokasyon" olarak nitelendirildi.

Buradan hareketle **DTP de yaptığı ilk açıklamada, olayı "provokasyon" olarak değerlendirdi ve kınadı.** Cumhurbaşkanı Gül ve Başbakan Erdoğan da "provokasyon" dediler. Hatta bunun Erge-
nekon'cular tarafından yapılmış olacağını ima ederek, onları işaret ettiler.

Fakat bir hafta kadar sonra, **PKK, yaptığı bir açıklama ile eylemi üstlendi.** Açıklamada, eylem hakkında olumlu ya da olumsuz herhangi bir yorum yapılmaması dikkat çekiciydi.

"Dersim eyaletimize bağlı bir birimizin kendi inisiyatifiyle gerçekleştirdiği bir eylem" deniyordu. "Söz konusu olan, şahadetler ve önderimizse, her birimiz, kendi inisiyatifiyi kullanma hakkına sahiptir" diyerek, eylemin Öcalan'ın hücresi ve bunu protesto eylemlerinde şehit düşenler için yapıldığını ortaya koyuyordu. Böyle bir durumda her birimin inisiyatif kullanma hakkı olduğunu belirtiyor, Dersim biriminin de bu hakkı kullandığını söylüyordu. Fakat bunu doğru bulup bulmadığına dair herhangi bir ibare yoktu.

Açıklamanın bu şekli, önümüzdeki dönemdeki gelişmelere göre, bu eylemi onaylamamaya da açık kapı bırakır niteliktedir. Tıpkı Bingöl'de 33 askerin öldürülmesi gibi, bunu da "provokasyon" diyerek reddetmeleri mümkündür. Zaten sonraki günlerde Öcalan, avukatları aracılığı ile yaptığı açıklamada, eylemden duyduğu rahatsızlığı belirtmiştir. *"Reşadiye olayını ben anlamadım", "Tokat, aklımın ucundan geçmezdi"* diyerek memnuniyetsizliğini ortaya koymuştur.

Uzun süredir Türk ordusundan bir saldırı gelmediği sürece karşılık vermeyen, yaklaşık 6 ay önce de "eylemsizlik" kararı aldığını bildiren PKK'nın Tokat eylemi, beklenmedik bir gelişme oldu. Olayı "provokasyon" olarak niteleyen başta DTP olmak üzere birçok kesimi zor duruma bıraktı.

Eylem, Başbakan Erdoğan'ın

ABD ziyareti sırasında da gerçekleşti. Erdoğan'ın bu ziyarette Kürt açılımını konuşacağı biliniyordu. Keza Türkiye-Irak-ABD'nin yeraldığı

"üçlü mekanizma", bu ziyaretten sonra Erbil'de toplanacaktı. PKK, "üçlü mekanizma" kurulduğundan beri, kendilerinin dışlanmış olmasına tepkiliydi. **Bu eylemle, hem ABD'ye hem de işbirlikçilerine, PKK'nın içinde yer almadığı bir Kürt açılımının olamayacağını bir kez daha duyurmak istiyor olabiliirdi.**

Artan şoven saldırılar ve iç savaş tehlikesi

Tokat-Reşadiye baskını, uzun süredir kıskırılan şoven kesimleri, daha da saldırganlaştırdı. DTP'nin kapatılması ve Öcalan'ın hücrelerini protesto için ayağa kalkan Kürt halkına dönük saldırılar, daha da arttı. **Devletin hem resmi, hem de sivil güçleri yeniden sahneye çıktı.** Bu gelişmeler, iç savaş tehlikesi yönündeki kaygıları iyice arttırdı.

Son aylarda Kürt hareketine karşı şoven saldırılarda gözle görülür bir artış yaşandı. Bu kimi zaman, Çanakkale-Bayramiç'te görüldüğü gibi, herhangi bir adli vakanın Türk-Kürt çatışması şekline bürünmesi ve Kürtlere dönük linç hareketine dönüşmesi biçimini alabiliyor. Kimi zaman da İzmir'de yaşandığı gibi doğrudan Kürt politik hareketine karşı şoven protestolara yol açabiliyor. Fakat **önce, İstanbul-Beyoğlu'nda, ardından Muş-Bulanık'ta Kürt göstericilerinin üzerine ateş açılması, bunun genel bir şovenizm etkisiyle kendiğilinden gelişen saldırılar olmadığını gösterir niteliktedir.** Başta hükümet yetkilileri olmak üzere şoven-milliyetçi kesimlerin, bunları "vatandaş" veya "esnaf" tepkisi olarak göstermesi, inandırıcılığını yitirmişti. Sonradan açığa çıkan gerçekler de, **saldırıların hazırlıklı ve planlı olduğunu ortaya koydu.**

Beyoğlu'nda gösteri yapan kitleye silah sıkıranlar, gözaltından bırakılırken, gazetecilere, rahat rahat *"para verdiler, sıktık"* dediler. Bu sözün üzerinden yükselen tepkilerle yeniden gözaltına alındılar ve yine serbest bırakıldılar. İfadelerinde, önceki günlerde kahveye gelen bazı kişilerin, kendilerine para ve tabanca verdiklerini söylemişlerdi, fakat bu kişilerin kimler olduğu gizlendi. Tabancaların markalarının aynı olması bile, bunların tek elden ulaştırıldığını gösteriyordu. Hatırlanacaktır; 1 Mayıs gösterileri ve IMF-DB protestoları sırasında da sivil faşistler sopalı-bıçaklı saldırıya geçmişti. Polisin bu kişilerle olan yakınlığı, televizyon ekranlarına yansıyacak kadar aleniydi. Saldırıların, esnafın tepkisi olmadığı, önceden hazırlık yapıldığı belli olmuştu.

Buna karşın hükümet yetkilileri ve burjuva medya, olayı esnaf tepkisi gibi göstermeye çalıştı. Keza geçtiğimiz aylarda Başbakan Erdoğan, bir grup

Öcalan'ın hücresi

Öcalan'ın koşullarının iyileşeceği propagandası ile İmralı'ya yeni hücreler inşa edilmiş ve yanına 5 mahkum gönderilmişti. Öcalan ise yapılan değişiklikten memnun kalmadığını, yerinin daha da daralmış olduğunu, hava alamadığını belirtti. Kaldığı yeri "ölüm çukuru" olarak niteledi. Bunun üzerine birçok il ve ilçede Öcalan'ın cezaevi koşullarını protesto eylemleri başladı ve birçoğunda çatışmalar çıktı. Diyarbakır'da protesto gösterileri sırasında kitleye ateş açıldı ve 23 yaşındaki öğrenci Aydın Erdem yaşamını yitirdi. 700'den fazla kişi gözaltına alındı.

Burjuva medya ise, tıpkı F tipleri açılırken yapıldığı gibi, Öcalan'ın hücresinin ne kadar modern ve rahat olduğunu propaganda etme görevini üstlendi. Hükümet yetkilileri ile birlikte, "santim hesabı yapıldığını" söyleyerek dalga geçtiler.

Fakat tepkilerin büyümesi üzerine, Öcalan'ın koşullarında düzeltme yapma ihtiyacı duyular. Çeşitli heyetler gönderildi. Öcalan da, Adalet Bakanlığından bir heyetle görüşüğünü, şikayet ettiği koşulların bir kısmının düzeldiğini söyledi. Hücre penceresi genişletilmiş, havalandırma saati uzatılmıştı. İleride televizyon da verileceği söylenmişti. Ayrıca "sohbet odası"nda diğer mahkumlarla görüşebilecekti.

Öcalan, daha önce de çeşitli dönemlerde sağlığı ile ilgili sorunları dile getirmiş ve bunun için birçok eylem yapılmıştı. Öcalan, bir kez daha PKK ve Kürt halkı üzerinde etkili olduğunu gösterdi. Kendisini "açılım" sürecinde dışlamak isteyenlere mesajını yolladı. Mesaj doğru alınmış olmalıydı ki, bir hafta sonra isteklerinin yerine getirildiğini söyledi. Daha önce PKK ve Öcalan'ın muhatap alınmasının mümkün olmadığını söyleyenler, muhatap alınmasa bile bunun bir realite olduğu ve kabul etmek gerektiğinde birleştiler. Öcalan da gücünü ortaya koymuş olmanın güveni ile kendisinin muhatap alınmasında ısrarlı olmaya çağını belirtti. Hemen ardından DTP'li vekillerin meclise geri dönmesini istedi, Tokat-Reşadiye eylemini anlamadığını söyledi. Son eylemlerle birlikte Öcalan, devletle pazarlık gücünü artırdı, onu dışlayan bir girişime izin vermeyeceğini gösterdi.

DTP'liye pompalı silahla ateş eden kişi için; *"eğer vatandaşın hayatına kastaderseniz, o da elinde böyle bir imkanı varsa, kendini savunma yoluna gidecektir"* diyerek, saldırılara yeşil ışık yakmıştı.

Benzer bir gelişme, daha üst boyuttan Muş'un Bulanık ilçesinde yaşandı. Esnaf kepenk kapatırken, bir dükkandan kitleye otomatik silahlarla ateş açıldı. Bu ateş sonucu iki kişi öldü, sekiz kişi yaralandı. **Ateş açan kişinin esnaf değil, korucu olduğu açığa çıktı.** Dükkanda onun dışında iki kişi daha olduğu ve onların da ateş açtığı belirlendi. Üzerinde çelik yelek, elinde otomatik tabanca bulunan bu kişiler, belli ki önceden hazırlıklıydı. Yöre halkı, bunların JİTEM elamanı olduklarını, polis ve jandarma ekipleriyle konuşurken gördüklerini söylediler.

Herşey bu kadar açıkken, Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, bu olayı da, *"zorla kepenk kapatırmaya karşı esnafın tepkisi"* olarak açıkladı. Oysa art arda gerçekleşen saldırıların, kendiliğinden patlak veren bir tepki değil, bir "devlet politikası" olduğu ortadaydı. Tetikçiler, kendi ağızlarından bu işi para karşılığı yaptıklarını söylüyordu. Buna rağmen olayın üzerine gidilmedi, örtbas edildi. Dahası, **taş atan çocuklara 30 yıl ceza istenirken, bu tetikçiler serbest bırakıldı.**

Bir yandan "bin yıllık kardeşlik" edebiyatı yapılırken, bir yandan da şoven-milliyetçilik kışkırtılmakta, Kürt

düşmanlığı işlenmektedir. **Bir yandan "açılım", "demokrasi" nutukları atılırken, bir yandan da "vatan-daş tepkisi" diyerek saldırı-ganlık meşrulaştırılmakta, yeni saldırıların yolu düşünmektedir.**

Bu ikili yaklaşım tarzı, sadece AKP hükümetinin değil, devletin politikasıdır. Boş umutları ve beklentileri hep canlı tutmaya çalışırken, en büyük saldırıları böyle dönemlerde gerçekleştirirler. Sürekli kıldıkları faşist-şoven propaganda ile de iç savaşın ideolojik-psikolojik temellerini

atarlar. Ne var ki, içinde bulunan koşullar, böylesi bir iç savaşın yaratacağı sonuçlar konusunda egemenleri kaygılandırmakta, o yüzden de kontrolü elden bırakmamaya özen göstermektedirler. Dolayısıyla, **kontrollü bir saldırı söz konusudur.** Özellikle MHP tabanı, parti yönetimi tarafından dizginlenmekte, bir-kaç saldırı sonrası geri çekilmektedir. Devlet Bahçeli, sık sık MHP'lileri sokaktan uzak durmaları konusunda uyardırmaktadır. Bunda MHP'nin değiştiği fikrini dışarıya yayma çabası olmakla birlikte, gerçekte de devletin sivil faşistlerin tasmalarını tümünden çözmediği, kontrollü bir saldırı içinde tuttuğu anlaşılmaktadır.

Elbette bu her zaman böyle olmaz. **Devlet, JİTEM'i, kontrgerillası, sivil faşistleriyle bir iç savaşa hazırlıklıdır. Kitleleri de faşist-şoven propaganda ile buna hazır hale getirmeye çalışmaktadır. Bunu başarıp başaramaması, sadece onun hazırlık derecesi veya koşulların uygun olmasıyla değil, toplumsal hareketin buna göstereceği tepkilerle ve geliştireceği mücadeleyle bağlantılı olacaktır.**

* * *

"Kürt açılımı" büyük yaralar almıştır. Umut ve beklenti, yerini hayal kırıklığına bırakmıştır. Fakat "açılım"ın sahipleri açısından koşullarda henüz değişen bir şey yoktur. Yazının başında belirttiğimiz gibi, "açılım"la hedeflenen amaçlar da ortadan kalkmış değildir.

"Kürt açılımı" bilindiği gibi, aslolarak ABD'nin Ortadoğu politikalarının bir parçası olarak gündeme gelmişti. Ve Aralık ayının başında tam da DTP'nin kapatma davası görülürken, Başbakan Erdoğan, ABD'ye gitti, Obama ile görüştü. Belli ki ABD ve işbirlikçileri, DTP'yi bu şekilde kapatarak ve PKK'yi tasfiye ederek "Kürt açılımı"nı kimi kırıntılarla devam ettirmede anlaştılar. PKK ise, son eylemleriyle, bir biçimde muhatap alınmasını sağlamak ve pazarlık gücünü artırmak istedi. Bunda belli bir başarı elde ettiği de söylenebilir.

Şimdi ne denli yara almış olsa da "Kürt açılımı"nı sürdürecekler. Fakat bunda ne kadar başarılı olacaklarını, başta Kürt halkı olmak üzere toplumsal hareketin düzeyi belirleyecek.

Kürdüyle, Türküyle, Çerkezi, Lazıyla direnen Tekel işçilerinin "açılım burada" haykırıışları, ilk işaretlerini verdi. Kürt halkının mücadelesinin yanı sıra, işçi-emekçi mücadelesinin yükselmesiyle birlikte, gerçek anlamda demokratik hak ve özgürlüklerin kapısı açılacaktır.

GOP'ta faşist linç saldırısı

4 Aralık 2009 tarihinde Gazi Osman Paşa merkezinde anket yapan ve aralarında Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu işçilere, sivil faşistler satırlar, çivili sopalar ve bıçaklarla saldırdılar. 30 kişilik faşist grup anket işçilerinin üzerine tek bir getirerek saldırdı ve Sedat Kula ve Burhan Ilgın'ı ağır yaradılar. Saldırı sırasında hafif yaralanan Proleterce Devrimci Duruş okuru da gözaltına alındı ve bir gün gözaltında tutuldu. Saldırı anında saldırganlara müdahale etmek isteyen bir kişi ise yaralandı.

Saldırı, devlet ile sivil faşistlerin birlikte organize ettiği bir saldırıydı. Gün içinde anket yapan gençlerin yanına gelerek kimlik soran sivil polislerin olay anında ortada görünmeyip, bir saat sonra gelmeleri ve saldırıya uğrayanları gözaltına almanın bunun göstergesiydi. Keza sivil faşistler ellerini kollarını sallayarak kaçarken, saldırının olduğu yerde bulunan ve kayıt yapan Mobese kameranın da sökülmesi olduğu görüldü.

Bu faşist saldırı, 6 Aralık'ta GOP merkezinde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Proleterce Devrimci Duruş'un çağrısıyla bir araya gelen BDSP, Mücadele Birliği Platformu, Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu, Ezilenlerin Sosyalist Partisi Girişimi, Demokratik Toplum Partisi, Halkevleri, Toplumsal Özgürlükler Platformu ve Sosyalist Parti, yürüyüş ve basın açıklamasıyla faşist saldırıyı kınayarak, hesabının sorulacağını haykırdılar. Saldırının olduğu yerde flamlarla bir araya gelen kitle, slogan atarak GOP meydanına yürüdüler. Burada basın açıklaması yapıldı.

Saldırıya uğrayan anket işçilerinin basına ve kamuoyuna yaptığı açıklamayı kısaltarak yayınlıyoruz.

BASINA VE KAMUOYUNA

Son dönemde bizzat devlet eliyle hızlandırılan şovenist dalga gün geçtikçe üniversitelerden sokaklara taşmaya başladı. Ekonomik kriz ve buna bağlı gelişen-gelişecek olan toplumsal muhalefetin hem önünü kesmek, hem de Türk-Kürt çatışması adıyla yönünü değiştirmek amacıyla, faşist saldırılar, her gün her fırsatta Kürt halkını, devrimci ve komünistleri, süreç ilerledikçe de siyasal rengine bakılmaksızın tüm işçi ve emekçileri kapsayacaktır.

Bizler emek sömürsünün yoğun yaşandığı alanlardan biri olan araştırma saha firması ya da daha basit bir tanımlamayla anketörlük firmasının çalışanlarıyız. Bu çalışma alanı doğası gereği ağırlıklı olarak başta yoksul emekçi ailelerinin öğrenci çocukları ve devrimci demokrat unsurları tarafından doldurulmaktadır. Çalışma arkadaşlarımızla birlikte, çalışma bölgemiz olan GOP meydanında 20 kişilik faşist bir çetenin saldırısına uğradık. Saldırının her yönüyle düşünülmüş ve organize bir plan olduğu, çevre esnaf ve halkı tarafından dile getirilmiştir.

4 Aralık 2009 günü saat 14.30 sularında bir sivil polis kimliğini göstererek yanımıza gelip "ne iş yaptığınızı" sorup gitti. Aradan birkaç saat geçmişti ki, 17.30'da bu defa güvenlik biriminden geldiklerini söyleyen iki sivil polis, "burada siyasi içerikli bildiri dağıtıp yine siyasi içerikli anket yaptığımıza dair ihbar aldık" diyerek yanımızda birkaç dakika oyalanarak gittiler. Bu durumun olağan olmadığını düşünmeye başladık. Saat 18.30 sularında ellerinde bıçak, satır, kasatura, çivili sopa ve demir çubuklarla ve tek bir nidalan ile 20 kişilik faşist grup bizlere saldırdılar. Çalışma pozisyonumuz gereği ayn ayn yerlerde bulunmamızı da fırsat bilen eli silahlı grup, aynı anda hepimize saldırdılar. İki arkadaşımız bıçak ve satır darbeleriyle ağır, arkadaşlarımızın bir kısmı da çivili sopalarla hafif şekilde yaralandılar. Saldırı esnasında olay yerinin yanında bankadan para çekmek için bekleyen bir kişi ise, saldırıya karşı insani bir refleks göstererek, onlara engel olmaya çalıştı. Hıncını alamayan faşist grubun hedefi oldu. Bu duyarlı insan kafasına aldığı ağır darbelerle, ağır yaralandı ve beyin travması nedeniyle yoğun bakıma alındı. Saldırıya uğradığımız nokta sıkça çalıştığımız yer olmasından kaynaklı, hem bölgeyi tanıyor hem de bölgede konuşlanan polis ekiplerinin bütün gün o noktada olduğunu biliyorduk. Saldırı anından kısa bir süre önce ayrılmaları, GOP merkez karakolunun saldırı noktasına 3 dakika uzakta olmasına karşın, polislerin yaklaşık 1 saat sonra gelmiş olmaları, dikkatimizden kaçmadı.

Arkadaşlarımız hala hastanede tedavi altında tutuluyor ve hastanedeki yaralı arkadaşlarımızdan birinin başında TMŞ polisleri ve askerler bekliyor. Saldırıda hafif yaralanan bir arkadaşımız da gözaltına alındı ve 24 saat keyfi bir şekilde tutuldu. Saldırıdan sonra bölgeye çok geç gelen sivil polisler, bu saldırının polis-sivil faşist işbirliği ile gerçekleştirilmiş bir saldırı olduğunu teşhir eden bir arkadaşımızı, şikayetçi olmak istediğini söyleyince, başka bir davadan aranması olduğu gerekçesiyle, bir gün boyunca gözaltında tuttular.

Aynı senaryo yine sahneye konuldu. Saldıran grup değil, saldırıya uğrayanlar hakkındaki işlem yapıldı.

6 Aralık 2009

SALDIRIYA UĞRAYAN ANKET İŞÇİLERİ

‘Kopenhag İklim Zirvası’nda sonuç yok

“BATSIN BU DÜNYA!”

198 ülkenin temsilcileri, küresel ısınma ve iklim değişikliği sorununu ele almak ve bir çözüm bul-

mak gerekçesiyle, Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da biraraya geldiler. Aslında konu son derece önemli. Çünkü küresel ısınmanın etkileri dünyanın dengesini öylesine bozmuş durumda ki, eğer önlem alınmazsa, çok büyük felaketler ve yıkımlar yaşanacak. Ancak Kopenhag zirvesinde, gerçekten ısınmayı durduracak-yavaşlatacak birtakım önlemleri karara bağlamayı bir kenara bırakalım, zirveye katılan bütün ülkelerin imzaladığı bir "sonuç bildirgesi" bile çıkartılmadı. Konuşuldu, tartışıldı, emperyalist ülkelerin hepsi küresel ısınmanın sorumlusu olarak birbirini suçladı; ve zirve dağıldı.

Hava ısınıyor, dünyanın dengesi bozuluyor

Kapitalizm öncesi sömürücü sistemlerde de, doğanın dengesini bozan, iklimi değiştiren, bu nedenle de insanlara zarar veren pekçok uygulamalar vardı elbette. Ancak **kapitalizm, herşeye olduğu gibi, doğanın dengesindeki tahribata da çok büyük bir hız kazandırdı.**

Kapitalizm üretimi hızlandırdı. Üretim için yakıt gerekiyordu; giderek daha fazla artan miktarda yakıt! Kapitalizmin üretim hızına ayak uydurabilecek en uygun yakıtlar, fosil yakıtlardı. En başta ucuzluğu ile çok cazip olan kömür, onun yanında dünyanın en kanlı savaşlarına neden olan petrol ve doğalgaz...

Fosil yakıtlar kullanıldı, üretim arttı, artan üretimi karşılayabilmek için daha fazla fosil yakıt kullanıldı... Ve kullanılan her yakıt, atmosfere karbon gazı salınımını artırdı, çıkan gazlar atmosferin üstünde adeta branda bir tabaka oluşturarak sera etkisi yarattı. Böylece dünyaya gelen güneş ışınları daha etkili olmaya, havayı normalden daha fazla ısıtmaya başladı.

Aslında iklim, dünya varolduğundan beri sürekli olarak değişim gösteriyor. Dünyadaki canlıları yok eden bir buzul çağı yaşandığı bilinir mesela. Uzaydaki hareketlere, dünyanın ve güneşin durumuna bağlı olarak, iklimler de değişim göstermektedir. Ancak **bu defaki iklim değişikliği ve küresel ısınma, "doğal" etkilerle değil, "insan eliyle" gerçekleşiyor.** Hükümetlerarası İklim Değişikliği Kurulu'nun raporuna göre insanın sorumluluğu yüzde 90'ın üzerinde. Bu nedenle daha fazla üzerinde durulmakta ve bir çözüm aranmaktadır.

"İnsan eliyle" sözünün yerine "kapitalist kar hırsından dolayı" demek daha doğru olur aslında. Çünkü, daha fazla kar etmek isteyen kapitalistler doğayı kirletiyor ve havayı ısıtıyorlar. Bireysel tüketimden çok, **kapitalist üretim ve kapitalistler tarafından empoze edilen tüketim tarzı nedeniyle kirleniyor doğa. En yoğun biçimde sera etkisi yaratan gazlar, fabrika bacalarından ve otomobil egzozların-**

dan çıkıyor. Otomobil ne kadar lüks ise, çıkardığı gaz o kadar yoğun ve kirletici oluyor. Atmosferde biriken karbon dioksit gazları ne kadar yoğunsa, serabranda etkisi o kadar güçlü oluyor ve küresel ısınmayı artırıyor.

Diğer taraftan, **ormansızlaştırma, yeşilliğin hızla yok edilmesi de küresel ısınmayı artıran bir etki yaratıyor.** Dünyanın en önemli yeşil alanları, çok büyük bir hızla kurutuluyor. Ekvator bölgesinin yağmur ormanları, tarım arazisi açmak üzere biçiliyor. Büyük kentlerin en güzel ormanlık alanları, el değmemiş yeşillikler, villalar dikmek ya da otoban yapmak üzere kesiliyor. Dünya, havayı temizleyen en önemli unsuru olan ormanlarını, yani akciğerlerini kaybediyor ve bu nedenle giderek daha fazla nefes alamaz hale geliyor.

"Küre" ısınıyor, ısınma iklimi de bozuyor. Yağışlar düzensizleşiyor, yazın dolu yağıyor, kış ortasında ağaçlar çiçek açıyor. Bazı bölgelerde yağış öylesine azalıyor ki, kuraklık ortaya çıkıyor, bazı bölgelerde ise, her yağış bir sel oluyor. Kutuplar, buzullar, dağların doruklarındaki karlar eriyor; dünya en önemli tatlı su kaynaklarını kaybediyor, dörtte üçü sularla kaplı olan yerkürede, korkunç bir susuzluk (içme suyu yoksunluğu) tehlikesi giderek gerçeğe dönüşüyor. Deniz seviyeleri yükseliyor; bazı adalar batma tehlikesi yaşıyor, sahil kentlerinde deniz içeri- lere doğru ilerliyor. Gece ile gündüz, yaz ile kış arasındaki sıcaklık farkları değişiyor, dengesizleşiyor. Müthiş ve bitmek bilmez bir rüzgar her mevsime damgasını vuruyor.

Kyoto'dan Kopenhag'a

Tekellerin başlangıç evrelerinden itibaren, atmosfere karbon salınımı sorunu giderek büyüyen bir tehlike oluşturdu. Ancak **asıl tehlike, '80'li yıllarda bütün dünyaya yayılan dizginsiz kapitalist gelişme ve üretim tarzı ile birlikte ortaya çıktı.** Bu dönemde, dünya genelinde olağanüstü hızlı gelişim, karbon salınımını artırdı. Emperyalist ülkelerin, bu durumun dünyanın geleceği için çok önemli bir tehdit haline geldiğini anlaması için ise, '90'ları beklemek gerekiyordu.

'90'lı yıllarda, "küresel ısınma" ve "iklim değişikliği" sözleri artık devletlerin gündemine girmişti. Dünyanın dengesinin kapitalistler eliyle bozulması ve sorunun kapitalistleri bile etkiler hale gelmesi, çözüm arayışlarını da gündeme getirdi. 1999 yılında, Japonya'nın Kyoto kentinde toplanan ülkelerin bir protokol imzalamaları, küresel ısınma ve iklim değişikliği tehlikelerine karşı ilk ciddi adım olarak tarihe geçti. Ancak tarih, kaydedildiği gibi yaşanmadı.

Kyoto sözleşmesi, gerçekte sadece bir formaliteden, kitlelerin gözünü boyamaktan ibaretti. Ve hiçbir hükmü yoktu. Türkiye dahil pekçok ülke uzun süre sözleşmeyi imzalamadı. ABD'de ise, biçimsel olarak bile yaşama geçmedi. ABD yasalarına göre bu sözleşmenin yürürlüğe girmesi için Kongre tarafından onaylanması gerekiyordu; oysa Kongre bu onayı hiçbir zaman vermedi. Avrupalı emperyalist ülkeler, sözleşmeye en fazla uyan ülke görünümündeydiler; ama adı üstünde, bu görünüşten ibaretti.

Anlaşmanın yerine getirilmesi ve atmosfere kar-

bon salınımının azaltılması, kapitalistlerin kar hırsını dizginlemekten ve fazladan (ve gereksiz buldukları) bir maliyetten geçiyordu. Mesela fabrikaların bacalarına filtre takılması en önemli tedbirlerden biriydi ve maliyeti çok yüksekti. Diğer taraftan, bireysel taşımacılığın (yani otomobil kullanımının) azaltılarak toplu taşımacılığın, özellikle de raylı sistemin artırılması gerekiyordu ki, hem petrol tekelleri, hem de otomotiv tekellerinin asla onaylamayacağı bir şeydi bu.

Keza, fosil yakıt kullanımından "yenilenebilir enerji kaynakları" kullanımına geçmek de, küresel ısınma ve iklim değişikliği karşısında en etkili yöntemdi. Rüzgar ve güneş enerjisinin daha etkin kullanımı, petrol ve doğalgaza bağımlılığı azaltacaktı. Ama buna geçiş maliyetleri yüksek, tekellerin kar marjını düşürücü nitelikteydi.

Sonuçta, Kyoto'nun imzalanması, atmosfere karbon salınımını azaltan bir etki yapmadı. Tam tersine, emperyalist ülkeler, dizginsiz bir kar hırsıyla tırmandırdıkları üretim ve tüketim sistemleri nedeniyle, her geçen gün küresel sıcaklığı artırdılar, dünyanın dengesini biraz daha bozdular.

Ancak kitlelerin bu konuya duyarlılığı ve kendi devletleri üzerindeki basıncı, her geçen gün biraz daha arttı.

Çözüm değil, sorun zirvesi

Daha önce yapılan bütün iklim zirveleri gibi Kopenhag zirvesi de, bu basıncın ürünüdür. Ve zirve sonrasında kitlelerde bir yanılsama yaratmak, tepkileri hafifletmek ve "biz üzerimize düşeni yaptık" demek için, göstermelik olarak kimi konuşmalar yapılmışlardır. Ancak "karar" almayı bile başaramamış, ortak bir metin çıkaramamış olmaları, aslında ne büyük bir fiyasko yaşandığının göstergesidir.

Mesela ABD'de, Obama'nın "çok başarılı bir diplomasi yürüttüğü, tarihi uzlaşmalar sağladığı" propaganda edilmektedir. Büyük emperyalist ülkelerin biraraya gelerek soruna karşı önlem almak gerektiğini "kabul etmesi", sorunun çözümü yolunda "atılan önemli bir adım" olarak sunulmaktadır. Oysa ortada sadece "kabul etmek"ten ibaret bir durum vardır. Sorunun kaynağında olan ülkelerin, "adım atmak" adına yaptığı tek bir şey bile yoktur.

Mesela, küresel ısınmayı engellemede harcamak için, **bağımlı-sömürge ülkelere her yıl 100 milyar dolar kaynak sunulması üzerine konuşulmuş,** ancak bu, net bir karara bağlanmamıştır. Emperyalist ülkelerin, son bir yıl içinde **krizden etkilenen bankaları kurtarmak için harcadığı toplam para miktarı ise 12 trilyon dolardır.** Venezüela'nın Devlet Başkanı Chavez'in "eğer dünya bir banka olsaydı, kurtarılırdı" sözü, gerçeğin ironisidir.

Zirveye asıl damgasını vuran ise, ABD ile Çin arasında, bu konuda da ortaya çıkan

mücadeledir. Zirve sırasında ABD, özellikle Çin ve Hindistan gibi, son yıllarda çok hızlı gelişen, bu nedenle de karbon salınımı hızla yükselen ülkeleri hedefe çakmaya çalıştı. Bu ülkelerin karbon salınımlarını (yani üretim ve rekabet güçlerini) azaltmak için epeyce uğraştı. Çin ise, ABD'nin yüz yıldan fazla bir zamandır dünyayı kirlettiğini, kendisinin ise yeni başlamış olduğunu, bu nedenle en fazla önlem ve kısıtlamayı ABD'nin yapması gerektiğini savundu.

Çin ile ABD arasındaki örtük savaşın bu aşamasından da Çin'in güçlü çıktığı, Çin Merkez Bankası Başkan Yardımcısı'nın *"Dünyanın, ABD'nin çıkardığı tüm borç kağıtlarını almaya devam edebilecek parası yok"* sözlerinden anlaşılıyor. Elinde, önemli bir kısmı ABD borç kağıtlarından oluşan yaklaşık 2 trilyon dolar rezerv para bulunduran Çin, tam da ABD'nin ekonomik krizde boğulduğu bir dönemde, daha fazla ABD kağıdı almayabileceğini söyleyerek en büyük tehdidini savurmuş oluyor. Ve tabi ki bu sözleri, ABD'nin Çin üzerindeki basıncını durdurmaya yetiyor.

Aslında emperyalistlerin hepsi de faturayı başkasına çıkarmak, kendisini dizginsiz ve hesapsız bir biçimde doğayı son zerresine kadar sömürmeye ve kirletmeye devam etmek istiyorlar. Küresel ısınmayı azaltmak üzere alınacak önlemlerin, "ekonomik gelişmeyi durduracağı"nı propaganda ederek, kendi halklarını ikna etmeye çalışıyorlar. Onların düşünebildiği tek şey, bugün kendi ceplerine girecek tatlı karlardan ibaret. Bu arada dünyanın dengesini, değişen iklimi, bunun halklar üzerinde yaratacağı felaket ve yıkımları elbette ki umursamıyorlar.

L'Humanite yazarı Maurice Ulrich, 10 Aralık tarihli yazısında *"Dünyanın bütün zenginleri, kaybedeceğiniz alt tarafı sadece bir dünya, buna karşılık kazanacağınız büyük bir servet var!"* sözleriyle çarpıcı gerçeği ortaya koyuyor.

Bugün emperyalist tekellerin bir kesimi, fosil yakıt yerine yenilenebilir enerjiyi daha etkin bir biçimde kullanacak çeşitli araçlar (mesela otomobiller) üretebilmek için harekete geçmiş durumdalar. Ancak bu çaba, onların doğayı korumak amacını taşıyan "iyi emperyalistler" olduğunu göstermiyor. Tam tersine, kriz döneminde, yeni teknoloji ile yeni üretim yapmak ve rekabet gücünü artırmak istiyorlar.

Zirveyi protesto eylemleri

Emperyalistler içeride hamasi sözlerini sarfederken, dışarıda protesto eylemleri yürütülüyordu. Dünyanın her tarafından gelen eylemciler *"Gezegen B yok", "İklimi değil, siyaseti değiştirin", "Doğayı kurtarmak, banka kurtarmaya benzemez"* yazılı pankartların altında, sloganlarını haykırarak eylemler gerçekleştirdiler.

İçeride emperyalistlere karşı çıkan bir kesim de, küresel ısınmadan ilk elde ve doğrudan etkilenmekte olan, çoğu Afrika ve ada-ülkelerin temsilcileriydi. G-77 bloğunun sözcüsü olarak konuşan Lumumba Di-Aping, *"Siz eyleme geçmekten kaçındıkça, milyonlarca insanı tarif edilemez acılara mahkum ediyorsunuz"* diyordu.

Aslında, küresel ısınma ve iklim değişikliği, kaçınılmaz değildir. Atmosfere karbon salınımını azaltacak önlemler, geçiş maliyetleri yüksektir, tekellerin karını azaltıcıdır, ancak son derece etkili ve ekonomik yöntemlerdir.

"İnsanoğlu, önüne sadece çözebileceği sorunları koyar" diyor Marks. Her sorunun olduğu gibi, küresel ısınma sorununun da çözümünü bulmak, dünyanın doğal dengesine yeniden dönmek zor değil. Ama bunu başarabilmenin tek yolu da insanı ve doğayı son zerresine kadar sömürmeye çalışan, sadece ve sadece kar düşünen sömürücü sınıfları yoketmekten geçiyor. Çünkü kapitalist sömürü sisteminin, kitlelerin yararı için, atacağı tek bir iyi adımı yoktur.

Maymundan insana geçişte Emeğin rolü

Hayvan dış doğadan yalnızca yararlanır ve salt varlığı ile onda değişiklikler meydana getirir; insan onda değişiklikler meydana getirerek, amaçlarına yarar duruma sokar, ona egemen olur. İnsanın öteki hayvanlardan son ve temel farkı budur, bu farkı meydana getiren de gene emektir.

Bununla birlikte, doğa üzerinde kazandığımız zaferlerden dolayı kendimizi pek fazla övmeyelim. Böyle her zafer için doğa bizden öcünü alır. Her zaferin beklediğimiz sonuçları ilk planda sağladığı doğrudur, ama ikinci ve üçüncü planda da büyük çoğunlukla ilk sonuçları ortadan kaldıran, bambaşka, önceden görülmemeyen etkileri vardır. Mezopotamya, Yunanistan, Küçük Asya ve başka yerlerde işlenecek toprak elde etmek için ormanları yok eden insanlar, ormanlarla birlikte nem koruyan ve biriktiren merkezlerin ellerinden gittiğini, bu ülkelerin şimdiki çölleşmiş durumuna ortam hazırladıklarını akıllarına hiç getirmiyorlardı. Alp-ler'deki İtalyanlar, dağların kuzey yamaçlarında dikkatle korunan çam ormanlarını güney yamaçlarında yok ederken, bölgelerinde sütçülük sanayiinin köklerini kazıdıklarını sezemiyorlardı. Böylece, yılın büyük kısmında, dağlardaki kaynakların suyunu kuruttuklarını, aynı zamanda da yağmur mevsiminde azgın sel yığınlarının ovaları basmasına neden olduklarını hiç bilemiyorlardı. Avrupa'da patatesi yayanlar, nişastalı yumrularla birlikte, sıracı hastalığının yaydıklarını bilmiyorlardı. İşte böylece her adımda anımsıyoruz ki, hiçbir zaman, başka topluluğa egemen olan bir fatih, doğa dışında bulunan bir kişi gibi, doğaya egemen değil; tersine, etimiz, kanımız ve beynimizle ondan bir parçayız, onun tam ortasındayız, onun üzerinde kurduğumuz bütün egemenlik, başka bütün yaratıklardan önce onun yasalarını tanıma ve doğru olarak uygulayabilme üstünlüğüne sahip olmamızdan öte gitmez.

(...)Üretime yönelmiş faaliyetlerimizin en uzak doğal etkilerini hesaplamayı bir dereceye kadar öğreninceye dek, binlerce yıllık bir emek gerekli olmuşsa da, bu eylemlerin daha uzak toplumsal etkileri bakımından bu iş çok daha güç olmuştur. Patatese ve onunla birlikte yayılan sıracı hastalığına değindik. Oysa işçilerin yiyeceklerinin yalnız patatese indirgenmesinin bütün ülkelerin halk yığınlarının yaşayış durumu üzerinde yaptığı etkilerle, 1847 yılında patates hastalığı dolayısıyla İrlanda'nın uğradığı, yalnızca ve yalnızca patates yiyen bir milyon İrlandalıyı mezara yollayan ve iki milyonunu da deniz aşırı ülkelere göç etmeye zorlayan açlıkla karşılaştınlığı zaman, sıracı hastalığı nedir ki? Araplar alkol damıtmayı öğrendikleri zaman, o zamanlar henüz keşfedilmemiş olan Amerika'nın asıl yerlilerinin ortadan kalkmasına yarayan başlıca silahlardan birini meydana getirdiklerini düşlerinde bile görmemişlerdi. Ve sonradan Kolomb, Amerika'yı keşfettiğinde, Avrupa'da çok önceleri yenilgiye uğrayan köleliği yeniden canlandırmakta ve zenci ticaretinin temelini atmakta olduğunu bilmiyordu. 17. ve 18. yüzyıllarda, buhar makinesinin yapımı üzerinde çalışan insanlar, başka her şeyden daha çok tüm dünyanın toplumsal ilişkilerini kökten değiştiren ve özellikle Avrupa'da, zenginliğin azınlık tara-

fında ve yoksulluğun büyük çoğunluk tarafında yoğunlaşmasını, önce burjuvazinin toplumsal ve siyasal egemenlik elde etmesini, sonra da burjuvazi ile proletarya arasında, ancak burjuvazinin yıkılması ve bütün sınıf karşıtlıklarının ortadan kalkmasıyla sona erebilecek olan bir sınıf savaşımını ortaya çıkaran aracı hazırladıklarından habersizdiler. Ama bu alanda da yavaş yavaş, uzun ve çoğunlukla sert deneyler, tarihsel malzemenin toplanması ve incelenmesi sonucu, üretim faaliyetimizin dolaylı, daha uzak toplumsal etkileri konusunda aydınlığa varmayı öğrenmekteyiz; böylece, bu etkileri denetleme ve onları düzenleme olanağına da kavuşuyoruz.

Bu düzenlemeyi gerçekleştirmek için de, salt bilgidен başka şeyler gereklidir. Bunun için bugüne kadarki üretim tarzında ve onunla birlikte tüm toplumsal düzenimizde tam bir devrim gereklidir.

Şimdiye dek var olmuş bütün üretim tarzları, ancak emeğin en yakın, en dolaysız yararlı etkisine ulaşmayı hedef almıştır. İlerde ortaya çıkan, yavaş yavaş yinelenerek ve yığılarak etkili hale gelen daha sonraki sonuçlar tamamen ihmal edilmiştir. (...) Üretime ve değişime egemen olan bireysel kapitalistler, yalnızca faaliyetlerinin en yakın yararlı etkileriyle ilgilenebilmektedirler. Hatta bu yararlı etki bile -üretilen ya da değişilen malın yararlılığı söz konusu olduğu ölçüde- tamamen arka plana geçer; satıştan elde edilecek kâr, tek itici güç olur.

Burjuvazinin toplumsal bilimi, klasik ekonomi politik, daha çok, yalnız üretim ve değişim alanlarındaki insan eylemlerinin gerçekten tasarlanmış toplumsal etkilerini ele alır. Bu, onun teorik olarak ifade ettiği toplumsal düzene tamamen uygundur. Kapitalistler, doğrudan doğruya kâr için üretim ve değişim yaptıklarından ilk planda yalnızca en yakın, en dolaysız sonuçlar hesaba katılmalıdır. Bir fabrikatör ya da tüccar, ürettiği ya da satın aldığı metaı normal bir kârla satarsa, durumdan hoşnuttur ve metanın ve alıcısının sonradan ne olacağı onu ilgilendirmeyiz. Bu faaliyetlerin doğal etkileri için de aynı şey geçerlidir. Küba'da dağ yamaçlarındaki ormanları yakarak en verimli kahve ağacının bir kuşağına yetecek gübreyi bunların külünden sağlayan İspanyol tarımcılarını, sonradan şiddetli tropikal yağmurların artık korunamayan üst toprak tabakasını alıp götürmesi ve geriye yalnız çıplak kayalar bırakması ilgilendirir miydi? Bugünkü üretim tarzında, toplum karşısında olduğu gibi doğa karşısında da, daha çok, önce ilk ve elle tutulur başarı dikkate alınır. Sonradan da, buna yönelmiş faaliyetlerin en uzak etkilerinin tamamen değişik ve tamamen ters düşen öteki sonuçlarından dolayı, arz ve talep dengesinin, her on yılda bir sanayi çevriminin gösterdiği ve hatta Almanya'nın da bu "çöküntü"de bunun deneyimini biraz daha önce geçirdiği gibi, çok tersine dönüşmesinden dolayı; kişinin kendi emeği üzerine kurulu özel mülkiyetin, zorunlu olarak, işçilerin mülksüzleştirilmeleri yönünde gelişmesi, buna karşılık bütün zenginliklerin giderek işçi olmayanların elinde toplanmasından dolayı şaşakalırlar. [...]

Engels tarafından 1876'da yazılmıştır. İlk kez Die Neue Zeit, Bd. 2, no 44, 1895-96'da yayımlanmıştır.

1 Ocak 1959-Küba devrimi

Yüzyıllarca sömürge durumunda yaşayan Küba halkı, boyunduruğu kırmak için birçok kez ayaklandı. Önce İspanya, ardından da Amerika işgaline karşı direnişler örgütlediler. 1950'li yıllara gelindiğinde Amerikan işbirlikçisi Batista diktatörlüğü'nün baskıları artmıştı. Fidel Castro önderliğinde gerilla mücadelesini başlattılar. Ve 31 Aralık gecesi bu

mücadeleyi zaferle taçlandırıp devrimlerini yaptılar.

1953 yılında 100 kişilik gerilla grubu, Moncada Kışlası baskını gerçekleştirdi. Eylem başarısızlıkla sonuçlanınca, gerillaların büyük bir bölümü öldürüldü. Fidel Castro'nun da içinde olduğu hareketin önderleri tutsak düştüler.

Baskın başarısız olmasına rağmen, halk arasında sempatiyle karşılandı ve halkın Batista rejimine karşı tepkisi daha da arttı. Bu tepkilere boyun eğmek zorunda kalan Batista, Castro'yu bıraktı. Fidel ve Raul, Meksika'ya geçerek gerilla mücadelesini tekrar başlattılar. Burada Che'yle tanıştılar. "26 Temmuz Hareketi"ni kurdular.

Moncada kışlasının baskın tarihinden ismini alan Hareket, gün geçtikçe güçlendi. Tekrar Küba'ya geçen gerilla grubunun büyük çoğunluğu ilk baskınlar sırasında öldü. Che önderliğinde toparlanan gerillalar, başarılı eylemler düzenlediler. Halkın bu başarılarla sempatisi ve devrime olan inancı da arttı.

12 bin kişilik bir orduyla dağlara operasyon düzenleyen devletin saldırılarını gerillalar geri püskürttü. Castro ve general Castillo ateşkes ilan ettiler. Bu ateşkes sürecinde gerilla birlikleri, hazırlıklarını tamamladı ve güçlerini topladılar.

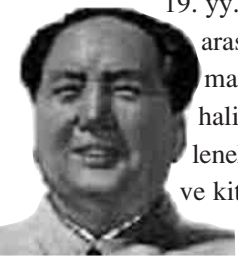
21 Ağustos 1958'de şehirlere doğru hareket geçen gerillalar, 31 Aralık'ta devrimi başarıya ulaştırdılar. Batista, 1 Ocak'ta ülkeyi terk ederken, Castro 6 Ocak'ta devletin başına geçti.

Devrimini gerçekleştiren Küba, emperyalistlerin saldırı ve boykotuyla karşı karşıya kaldı. Bu ablukaya karşı Küba halkı yıllardır direnir.

☆ 1 Ocak 1906-Moskova ayaklanması başladı

1905 Aralık ayında Rusya'da işçiler ve emekçiler arasında eylemlilikler başladı. Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkiler büyümektedir. 8 Aralık'ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı alır ve uygular. Fakat bu ayaklanma, Menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı devrime kadar ulaşmadan geriler. Lenin ayaklanmanın sonrasında "daha fazla silaha sarılmalıydık" der. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak görürler. Ayaklanma süresince binlerce işçi öldürülürken, devrimci önderler hapislere atılır, sürgünlere gönderilir. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başlarlar.

☆ 1 Ocak 1949 Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

19. yy.'ın ortalarında, Çin ile İngiltere arasındaki Afyon savaşları bittiği zaman, Çin güçsüz ve bağımlı bir ülke haline gelmişti. Bu dönem, Çin'in geleneksel toplumsal yapısı parçalandı ve kitle hareketleri arttı.

1911'de Çin'in Wuçang bölgesinde patlak veren ayaklanma bunların en önemlilerinden biriydi. Ayaklanma milli burjuvazinin iktidarı ele geçirmesiyle sonuçlandı. Kurulan hükümetin başına geçen Sun Yat sen, imparatorluk ile anlaşma yaptı. 1917 Ekim devrimi ve arkasından kurulan genç Sovyet ülkesi, Çin'de de büyük bir etki yarattı. 1921 yılında Çin Komünist Partisi Şanghay'da kuruldu. ÇKP, "komünist" adını taşımakla birlikte, gerçekte "köylü devrimcisi" bir çizgiye sahipti ve milli burjuvazi ile ittifak kurmak gerektiğini savunuyordu. Başında Çan Kay Şek'in bulunduğu milliyetçi hükümete destek verdi. ÇKP'nin 1927 yılında bir işçi ayaklanması başlatarak Şanghay'ı işgal etmesi karşısında, Çan Kay Şek ordusunun gerçekleştirdiği katliamın arkasından milliyetçi hükümetten koptular. 1931'de Japonya Mançurya'yı işgal edince, Çan Kay Şek, Japonlara karşı direnme kararı aldı. ÇKP, işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Hükümet yolsuzluklara batmıştı ve kitlelerin gözündeki meşruiyetini kaybetmişti. Devrim için nesnel koşullar son derece elverişliydi. Japonlarla karşı direniş ile birlikte ÇKP de büyüdü ve kısa zamanda birçok bölgeyi "kurtarılmış" ilan etti. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP Çin devrimini gerçekleştirdi ve Çin'de yeni bir dönem başladı.

☆ 1 Ocak 1965 Filistin'de silahlı ayaklanma başladı

1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini masalarda pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasifist çizgisine karşı, Filistinli örgütler etrafında örgütlenmeye başladılar. 1964'te El Fetih silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965'te ise Urdun nehrinin yatağını değiştirmek için İsraillilerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ 3 Ocak 1928-Nikaragua'da Augusto Sandino önderliğinde ayaklanma başladı. ABD ayaklanmayı bastırmak için bin denizci gönderdi.

☆ 3 Ocak 1991-Yüzbinlerce işçi genel greve çıktı. Genel greve çıkan işçiler hakkında DGM soruşturma başlattı.

☆ 4 Ocak 1991-Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 36 gündür direnişte olan maden işçileri Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. 3 Ocak'ta yapılan genel grevin ardından başlayan yürüyüş, Bolu Mengen'de jandarma bariyatı tarafından engellendi. İşçilerin bu bariyatı aşabilecek kararlılığı varken, işbirlikçi sendikacılar bu kararlılığı sönmüldürme yolunu seçtiler. Bu yürüyüş '89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ 5 Ocak 1996-Ümraniye Cezaevi'nde katliam

Ümraniye Cezaevi'nde yaşanan hak gasplarına karşı tutsaklar fiili birçok eylem gerçekleştirdi. Arkasından barikat kurdular. '96 ÖO şehidimiz Osman Akgün yoldaşın da tüm aşamalarında en saflarında yer aldığı eylem sırasında, DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve has-

tanede de Gütekin Beyhan şehit düştü. Devrimcilerin cenaze törenine de azgınca saldıran devlet, binlerce kişiyi gözaltına aldı.

☆ 6 Ocak 1969-Commer'in arabası yakıldı "Vietnam Kasabı" Commer bir konferans için OD-TÜ'ye gelecekti. Bunu duyan devrimci gençler onu hakkettiği gibi karşılarlar ve makam arabasını ateşe verirler. Commer ise 19 Ocak'ta görevinden istifa eder ve Amerika'ya döner. Yapılan bu eylem, anti emperyalist mücadelede simge eylemlerden biridir.

☆ 8 Ocak 1996-Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.

☆ 8 Ocak 1998-Kağıthane belediye işçilerinin direnişi başladı

☆ 9 Ocak 1905-Petersburg'da "Kanlı Pazar" Çar'a dilekçe vermek için saraya doğru yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açılır ve binlerce işçi öldürülür. Eylem 1905 devrimini de tetiklemiştir. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar'ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon'u da öldürürler.

☆ 10 Ocak 1969-Singer fabrika-sında işgal

4 işçinin işten atılmasının ardından işçiler fabrikayı işgal ederler. Polisler işçilere saldırır. İşçiler ve Kartal halkı bu saldırıya birlikte direnerek yanıt verirler.

☆ 15 Ocak 1919-Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht katledildi-ler

Komünist önderler Rosa ve Karl, Almanya'da savaş sonrası gelişmekte olan devrime önderlik ederler. Alman burjuvazisi ise hükümetteki sosyal demokratlar eliyle bir yandan kitleleri kandırmaya çalışırken, bir yandan da devrimci önderleri katletmeye girişir. Bu saldırılarla katledilen Rosa ve Karl'ı anmak için Almanya'da her yıl on binlerce işçi ve emekçinin katıldığı anma törenleri yapılmaktadır.

☆ 19 Ocak 2007-Hrant Dink katledildi

Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink, o dönem yükseltilen şovenist kampanya sonucu katledildi. Devlet bu katliamdan umduğu başarıyı yakalayamadı ve kitlelerin tepkisiyle karşılaştı. Hrant Dink'in cenazesi yüz binlerin katılımıyla yapıldı ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri yargılamaya devam ediyor ama süreci uzatarak kitlelerin tepkisinin sönümlenmesini bekliyor.

☆ 21 Ocak 1924-Ekim devriminin önderi Lenin öldü.

"Ayağa kalkıyor Kalinin (...)Düşünceleri karıştı, kafası çatlıyor.

Şakağında

atıyor güm güm kan, kopacak damarlar:

"Dün saat altıyı elli geçe yoldaş Lenin'i kaybettik" diyor.

O yaşlı gün, yüzyıllar boyunca yaşlı bir efsane gibi kalacak. Umutsuzluk, yeis, eritti demiri bile.

Bolşevikler, rüzgarda titreyen yaprak gibi inledi, hep bir ağızdan.

Anlayalım arkadaşlar, bu nasıl oldu? diye."

☆ 21 Ocak 1980-Tariş direnişi

Devrimci öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara

karşı eylemliliklere polisler saldırı.

Saldırıda

50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırılara karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi de sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ 22 Ocak 1873-Kasımpaşa tersane işçileri greve başladılar.

☆ 25 Ocak 1872-Hasköy tersane işçileri greve çıktılar.

☆ 26 Ocak 1921-İstanbul'da tramvay işçileri greve çıktılar.

☆ 27 Ocak 1994-Özgür Gündem gazetesinin Ankara temsilciliği bombalandı.

☆ 28 Ocak 1921-Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

Türkiye komünist partisinin ilk önderlerinden Mustafa Suphi, Ethem Nejat'ın da içinde olduğu 15 komünist Kemalist burjuvazi tarafından katledildi.

☆ 28 Ocak 1963-

Kavel direnişi

Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direnişe halk da destek verdi.

☆ 29 Ocak 1983-Üçüncü Yol davasından yargılanan

Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit'te idam edildiler.

☆ 31 Ocak 1906-Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin, Çarlık tarafından kurşuna dizildi.

☆ 31 Ocak 1966-Paşabahçe Şişecam fabrikasında 2400 işçi greve başladı.

19 Aralık katliamının yıldönümünde PROTESTO EYLEMLERİ

19-22 Aralık 2000'de gerçekleştirilen katliamın yıldönümünde, birçok eylem yapıldı. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi illerde "Tecrite Karşı Mücadele Platformu" eylemler gerçekleştirildi. Akşam saatlerinde de semtlerde meşaleli yürüyüşler ve etkinlikler düzenlenerek 19 Aralık protesto edildi.

İstanbul'da 19 Aralık'ta eski Bayrampaşa Cezaevi önünde "Tecrite Karşı Mücadele Platformu" eylem gerçekleştirildi. Saat 13'te yapılan eylemde "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz", "Katil devlet hesap verecek", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada 19 Aralık katliamının sorumlularının yargılanması istendi. Cezaevi önünde saat 12'de ise İHD bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İstanbul'da akşam saatlerinde Alibeyköy, Okmeydanı, Nurtepe, Gazi Mahallesi'nde yürüyüşler yapıldı.

Ankara'da ise Ulucanlar Cezaevi önünde bir eylem düzenlendi. Akşam ise Tuzluca'da yapılan yürüyüşle katliam protesto edildi.

Nurtepe'de 19 Aralık eylemi

19-22 Aralık 2000'de devlet tarafından cezaevlerinde gerçekleştiren katliamın yıldönümünde Nurtepe'de yürüyüş düzenlendi. PDD, Sodap, ESP-G ve TÖP tarafından örgütlenen eyleme Sosyalist Parti de destek verdi.

19 Aralık 2009 günü yapılan eylem, Nurtepe Taksi Durağı'ndan başladı. ESP-G, SODAP, PDD, TÖP imzalı "19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız" pankartının açılmasının ardından meşaleler tutuşturuldu ve Sokullu Caddesi trafiğe kesilerek Arkadaş Kafe'nin önüne kadar yüründü. Kurumların kendi flamalarını açtığı yürüyüş sırasında "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Ayrıca Ankara'da direnişlerini sürdüren Tekel işçilerine destek için de "Tekel işçisi yalnız değildir" sloganı atıldı.

Arkadaş Kafe önünde yapılan basın açıklamasında, devletin, devrimcilerin örgütlülüğünü dağıtmak, IMF politikalarını hayata geçirmek için katliamı gerçekleştirdiği vurgulandı. Devrimcilerin katliama karşı büyük bir direniş örneği gösterdiği belirtilirken, işçilere ve emekçilere devrimci tutsaklara sahip çıkması çağrısında bulunuldu.

Gazi'de 19 Aralık eylem haftası

Gazi mahallesinde 19 Aralık katliamı, PDD, BDSP, DHF, ESP-G ve Partizan tarafından örgütlenen ve bir hafta süren eylemlerle protesto edildi.

12 Aralık günü katliama ilişkin bir panel düzenlendi. Panelde konuşan ve 19 Aralık katliamını cezaevinde yaşayan OKSAM yöneticisi Nevin Berktaş şunları söyledi: *"Burjuvazi ne zaman kitleleri susturmak istese, önce hapishanelere saldırır. Çünkü hapishanelere koydukları insanlar, toplumun en bilinçli ve ileri kesimleridir. Onları susturursa, toplumu da susturmuş olacaklarını hesap ederler. 19 Aralık katliamı da böyle bir döneme denk düşüyordu. Hatta ülkemizdeki ve dünyadaki konjonktürü düşünürsek, saldırının şiddeti çok büyük olacaktı. Biz de hazırlıklıydık. Nerelere barikat kuracağız, nasıl savaşaacağız, önceden konuşuldu. Nöbetçilerimiz vardı. Direnişin boyutu da çok yüksek oldu ve hiçbir eksiklik, hata, direnişin görkemini örtemedi. Ülkemiz hapishanelerinde direniş yönü güçlü oldu. Saldırılarda kuşak kopması amaçlandı ama, bakın bu salonda da daha çok gençler var. Demek ki, bunu tam başaramadılar. Ayrıca Engin Çeber örneğinde olduğu gibi, direniş geleneği sürüyor. Engin sayımda "buradayım" demediği için katledildi. 19 Aralık'tan geleceğe, direniş mirası kaldı."*

Panel'in yanı sıra, Gazi'de bir hafta boyunca süren bir resim sergisi yapıldı. 19 Aralık günü ise, akşam saatlerinde yürüyüş düzenlendi.

Yunanistan da iflas ediyor Kriz bitmedi derinleşiyor

Kasım ayında Dubai adlı “masal kenti”nin çökmekte olduğu haberleriyle sarsıldı dünya. Aralık ayına damgasını vuran ise, Yunanistan ekonomisinin dibe vurması oldu.

Burjuva ekonomistler, ekonomik krizin ilk patlak verdiği dönemde, yani 2008’in sonbahar aylarında, bunun önemli bir kriz olmadığı yanılsamasını yaratmak için büyük bir çaba harcamışlardı. Yanıldıkları hızlı bir biçimde ortaya çıktı; kriz hızla bütün dünyayı sardı, bütün ülkelerin ekonomilerini etkiledi. 2009 bahar aylarından itibaren ise, burjuva ekonomistler, krizin artık bittiğini, toparlanmanın başladığını, rakamların düşüşünün kesildiğini vb iddia ederek ısrarlı biçimde “müjdeliler” veriyorlar. Dubai ve Yunanistan ekonomilerinin dibe vurduğunun bir anda açığa çıkması, onların bir kere daha yanıldığını ya da bilinçli bir biçimde kitleleri kandırmaya çalıştığını gösterdi.

“Kriz hükümeti” PASOK

Asıl olarak AB fonlarının getirdiği dış borçlanma ile ayakta duran Yunan ekonomisi, aslında ekonomik krizin ilk patlak verdiği dönemde, yani bir buçuk yıl önce, ciddi biçimde etkilenmişti. Ancak hükümet, ekonominin rakamlarıyla oynayarak, krizi hızla aşmış ve yeniden toparlanmaya başlamış gibi bir hava yarattı. Oysa kitlelerin yaşam koşullarındaki kötüleşme, krizin bitmek bir yana daha da kötüleşti-

ğini gösteriyordu. Zaten 4 Ekim seçimlerinde Yeni Demokrasi Partisi hükümetinin devrilecek yerine “sosyalist” olduğunu iddia eden PASOK’un kazanmasının en önemli nedeni de buydu. Kitleler, hükümetin kriz politikalarına tepki göstererek, yeni bir partiyi seçmişlerdi.

Aslında Yeni Demokrasi Partisi’nin başkanı ve eski başbakan Kostas Karamanlis, 4 Ekim tarihini erken seçim günü olarak belirlerken, sonuçların böyle çıkacağını biliyordu. Kamuoyu yoklamaları, daha seçimlerden bir ay öncesinden, PASOK’un yaklaşık 6 puan önde gittiğini gösteriyordu. Olağan seçimlerin tarihi ise 2011 yılındaydı. Buna rağmen, YDP hükümeti, 4 Ekim’de erken seçim yapma kararı aldı. Karamanlis’in, kaybedeceğini bile bile bu seçime karar vermesi, Yunanistan’da çok tartışılan bir konu oldu. Ancak **son bir yıl boyunca, önemli kitle eylemleri, ekonomik kriz, ardarda patlayan skandallar ve siyasi krizler, hükümeti çok yıpratmıştı.** Yunan gazeteleri, Karamanlis’in seçimlere kazanmak için değil, kaybetmek için, daha doğru bir deyimle “enkazdan kaçmak” ve bütün sorunları PASOK’un üstüne yıkmak için girdiği yorumlarını yapıyorlardı.

Yunanistan, sanayisi, üretimi ve ekonomisi zayıf bir ülkedir. Son yıllarda turizm sektöründeki canlanma, AB fonlarının desteği ve dışarıdan borçlanma ile ekonomide yapay bir bahar havası yaşıyordu. Bu yanılsamalı ha-

va, benzer bütün ülkelerde olduğu gibi, kitlelerde yapay bir zenginleşme görüntüsü yaratmış, tıpkı ülkenin ekonomisi gibi, kitleler de borçlanarak yaşam düzeylerini yükseltmişlerdi. Kriz, bu bu sanal zenginleşme dünyasının tepetaklak olmasına neden oldu. İşçi ve emekçiler, bir anda büyük borçlar, yüksek işsizlik ve yaşam koşullarının hızla kötüleşmesi ile karşı karşıya kaldılar.

Bu durum, kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve tepkilerini büyüttü. 2008 sonbaharından itibaren kitleler sokaklara döküldüler. Bu dönemde üstüste çeşitli grevler, direnişler ve eylemler gerçekleştirildi. 2 milyon işçi ve emekçinin katıldığı genel grev ise, bu eylemlerin en önemlisiydi. 2008 yılı Aralık ayında, Yunan direniş geleneğinin en görkemli örneklerinden biri olan Politeknik direnişinin yıldönümü eylemlerinde bir anarşist gencin vurulması, bütün Yunanistan’ın ayağa kalkmasına neden olmuştu. Kitleler sokaklara döküldüler, günlerce süren eylemler gerçekleştirdiler. Devlet bu eylemleri bastırmak için büyük bir terör estirdi. **Eylemler, bir gencin polis tarafından öldürülmesi üzerine başlamıştı, ancak asıl olarak krize karşı öfkenin sokaklara dökülmesi-eyleme dönüşmesi anlamını taşıyordu.** Ve bu eylemler, hükümetin de yıpranmasına neden olmuştu.

Hükümete karşı güvensizlikleri körükleyen bir başka etken, yaz aylarında ormanlardan yükselen alevlerle birlikte büyüyen yolsuzluk iddiaları oldu. Yaz aylarının başlarında Yunanistan’da başlayan orman yangınları günlerce sürmüştü. Yunan devleti, her yıl orman yangınları ile mücadele etmek üzere AB fonlarına başvuruyor. 1981 yılında AB’ye üye olan Yunanistan’ın, o günden bu yana AB’den aldığı para miktarı 85 milyar Euro’yu aştı. 2008 yılı AB bütçesinden 6,3 milyar Euro ile en büyük payı alan yine Yunanistan’dır. 2007 yılında aldığı pay ise 5,5 milyar civarındadır. Yunanistan, aldığı bu paranın en önemli kısmını “orman yangınlarının önlenmesi” ve “yasadışı göç ile mücadele” için talep etmektedir. Ancak yaz aylarında gerçekleşen orman yangınları, hükümet tarafından adeta seyredilmiş, söndürmek için somut hiçbir adım atılamamış bu nedenle hükümete karşı çok büyük bir tepki yükselmişti.

Kitlelerin hükümete karşı tepkileri-

Yunanistan, sanayisi, üretimi ve ekonomisi zayıf bir ülkedir. Son yıllarda turizm sektöründeki canlanma, AB fonlarının desteği ve dışarıdan borçlanma ile ekonomide yapay bir bahar havası yaşıyordu. Bu yanılsamalı hava, benzer bütün ülkelerde olduğu gibi, kitlelerde yapay bir zenginleşme görüntüsü yaratmış, tıpkı ülkenin ekonomisi gibi, kitleler de borçlanarak yaşam düzeylerini yükseltmişlerdi. Kriz, bu bu sanal zenginleşme dünyasının tepetaklak olmasına neden oldu. İşçi ve emekçiler, bir anda büyük borçlar, yüksek işsizlik ve yaşam koşullarının hızla kötüleşmesi ile karşı karşıya kaldılar. Bu durum, kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve tepkilerini büyüttü.

ni yükselten bir başka etken, göçmenlere karşı tutum olmuştur. Yunan hükümetinin, göçmenleri kasıtlı olarak denizde ölüme terk ettiği, sığınmacı kamplarında insanlık dışı yaşam koşullarının dayatıldığı, bazı kampların BM tarafından “derhal kapatılması” uyarısının yapılacak kadar kötü koşullara sahip olduğu vb konular, Yunan hükümetinin “insan hakları” konusunda pervasız tutumunun teşhir olmasına neden olmuştur. Ve bu durum, Yunan halkı tarafından tepkiyle karşılanmıştır.

Aslında kitlelerin devlete ve hükümete karşı en büyük tepkileri kriz nedeniyle yaşam koşullarının hızla kötüleşmesinden kaynaklanıyordu. Bu tepki öylesine büyüktü ki, **orman yangınları ile açığa çıkan yolsuzluklar ve göçmenlere uygulanan insanlık dışı muamele, büyük bir öfkeyi körüklüyordu.**

Seçimler bu koşullarda gündeme geldi. Karamanlis hükümeti, bu yıpranmışlıkla kitlelerin tepkilerini yatıştırabilecek güce sahip değildi. Diğer taraftan, kriz koşullarında, burjuvazi, faturayı kitlelere çıkarmak için çok ciddi ekonomik kısıntılara gitmek, kitlelerin yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine neden olacak önemli ekonomik kararları uygulamak istiyordu. Yıpranmış bir sağcı hükümetin yapamayacağını yapması için, kendisine “sosyalist” sıfatını yakıştıran bir partiye ihtiyacı vardı. Erken seçimler bu koşullarda yapıldı ve kitleleri uyutmak amacıyla PASOK devreye sokuldu. Kitleler, YDP’ye karşılık, sol söylemleri kullanan PASOK’u desteklediler ve oy verdiler.

Borç batağında bir ülke

Yunan ekonomisinin ne kadar kötü bir durumda olduğu, 4 Ekim seçimlerini kazanan PASOK’un, önceki hükümetin yolsuzluklarını açıklaması ve gerçek ekonomik göstergeleri ilan etmesiyle ortaya çıktı.

PASOK’un açıkladığı rakamlara göre; bütçe açığı milli gelirin yüzde 12.7’sine yükselmiş durumda; eski hükümetin açıkladığı rakam, bunun yarısı kadardı. Ancak AB, yeni hükümetin açıkladığı rakama da güvenmiyor, çünkü AB’nin kendi hesaplamalarına göre, Yunanistan’ın bütçe açığı yüzde 14’ü aştı bile. Oysa AB’nin en önemli dayanaklarından biri olan Maastricht kriterlerine göre, AB’ye üye ülkelerin bütçe açığının, ulusal gelirlerine oranlarının yüzde 3 olması gerekiyor. Yunanistan bu sınırı 4 kattan fazla aşmış görünüyor. Yine Maastricht’e göre, ülkenin borçlarının

Karamanlis hükümeti, bu yıpranmışlıkla kitlelerin tepkilerini yatıştırabilecek güce sahip değildi. Diğer taraftan, kriz koşullarında, burjuvazi, faturayı kitlelere çıkarmak için çok ciddi ekonomik kısıntılara gitmek, kitlelerin yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine neden olacak önemli ekonomik kararları uygulamak istiyordu. Yıpranmış bir sağcı hükümetin yapamayacağını yapması için, kendisine “sosyalist” sıfatını yakıştıran bir partiye ihtiyacı vardı. Erken seçimler bu koşullarda yapıldı ve kitleleri uyutmak amacıyla PASOK devreye sokuldu. Kitleler, YDP’ye karşılık, sol söylemleri kullanan PASOK’u desteklediler ve oy verdiler.

GSMH’ye oranının yüzde 60’ı geçmesi gerekiyor. Yunanistan’da ise, dış borç 442 milyar dolar ve bu rakam, Yunan GSYH’sinin yüzde 110’u civarında. Kamu kesiminin toplam borcunun GSYH’ye oranı ise yüzde 113.4 gibi devasa bir rakamı gösteriyor. 2010 beklentileri ise son derece karanlık. Eğer yeni hükümetin açıkladığı “kemer sıkma politikaları” tam olarak uygulansa, yani kitleler üzerinde büyük bir ekonomik saldırı dalgası estirilse bile, 2010 kamu borcunun, GSYH’nin yüzde 120.8’ine kadar tırmanacağı öngörülüyor.

İşsizlik rakamları da, Yunan ekonomisinin ne kadar kötü bir durumda olduğunun bir başka göstergesi. Resmi işsizlik iki ay öncesine kadar yüzde 9.1 olarak açıklanıyordu; ancak AB’nin finanse ettiği, işsizlerin kamu hizmetlerinde çalışmasını sağlamaya yönelik programın geçen ay sona erdirilmesinin arkasından **işsizlik yüzde 18’e fırladı. İşsizlik, özellikle 15-29 yaşları arasındaki gençlerde çok etkili durumda.**

Keza eski hükümetin AB fonlarından aldıkları paraların miktarı ve nerelere harcandığı konusunda hükümet ile AB kaynakları arasında önemli rakamsal farklılıkların ortaya çıkması, ülkede yolsuzluk ve rüşvetin devasa boyutlara ulaşmış olması, hatta kilisenin bile bu kirli işleri yürüten kurumların başında gelmesi gibi etkenle de Yunanistan’ın durumunu sarsan bir başka etken oldu.

Yeni hükümet tarafından açıklanan rakamlar, emperyalist kredi kuruluşları tarafından hemen “not düşürme” ile karşılandı. Önce Fitch, arkasından Standart and Poors ve sonra Moodys gibi kuruluşlar, Yunanistan’ın notunu düşürdüler. AB istatistik kurumları da, raporlarında, Yunanistan’ın karşısına “güvenilmez” kelimesini yazdılar.

Burjuvazinin çaldığını kitlelerden istemek

Yunanistan’ın içine düştüğü durum, AB’yi doğrudan ilgilendiriyor. Çünkü herhangi bir AB ülkesinin çökmesi, “AB projesi” adı verilen emperyalist politikanın çökmesi ve en başta da Euro’nun hızla değer kaybetmesi anlamına geliyor. Keza AB’nin kendi içinde ekonomik ilişkilerin içiçe geçmesi ve birbirini etkiler hale gelmesi de önemli bir sorun. Mesela Yunanistan’ın devlet tahvillerinin 180 milyar Euro’luk bölümü Alman yatırımcıların ve bankacıların elinde bulunuyor. Yani Yunanistan’ın iflas etmesi, bu tahvilleri de kağıt parçasına dönüştürecek için Alman yatırımcıları ür-

kütüyor. Bu nedenle AB’nin Yunanistan’a kredi açması bekleniyor. Ancak açılacak kredinin elbette bir karşılığı var.

Geçtiğimiz yıl krizin ilk patlak verdiği günlerde **İrlanda** ekonomisi çöktüğünde de, İrlanda’ya IMF değil, AB yardım etmiş, kredi açmıştı. **Kreditinin karşılığında istenen ise, kamu borçlarının kitlelerin ceplerinden toplanması, krizin faturasının kitlelere çıkartılması idi.** Şimdi aynı şeyin Yunanistan tarafından yapılması bekleniyor.

Yunanistan’ın yeni başbakanı Papan-dreu, ilk yaptığı açıklamalarla, buna hazırlanmış olduğunu gösteriyor. Hükümetin açıkladığı “tasarruf tedbir paketi”, kitlelerin üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanıyor. İlk karar elbette ki, “kamu harcamalarının yüzde 10 kısılması” oldu. Nasıl yapılacak bu kısıntılar? **Kamuda istihdam düşürülecek, yani işçi çıkartılacak; memur maaşları için 2000 Euro tavan belirlenecek, bunun üzerindeki maaşlar düşürülecek; kamu yöneticilerinin maaşları yüzde 50 düşürülecek; Başbakan, bakan ve milletvekillerinin de içinde bulunduğu yüksek maaşlı bürokratların maaşları dondurulacak; sosyal güvenlik harcamaları azaltılacak; 2010 yılı boyunca kamuya memur alımı durdurulacak; bazı alanlarda yüzde 25’e kadar maaş kısıtlamasına gidilecek; kamu sektöründe personel giderleri azaltılacak; vergiler artırılabilecek...**

Düşünülen adımların herbiri, kitleler için biraz daha yoksullaşma, biraz daha açlık anlamına geliyor. Bu nedenle kitlelerin tepkisini azaltmak için, hükümet “zenginler için de” bazı önlemler aldığını açıklıyor: Kamu bankalarının yöneticilerine primlerin yasaklanması, özel bankaların yöneticilerinin primlerine yüzde 90 vergi konması, banka çalışanlarının ikramiyelerinin kaldırılması, askeri harcamaların yüzde 10 kısılması, yurtdışındaki turizm bürolarının bir kısmının kapatılması, vergi muafiyetlerinin büyük oranda kaldırılması, vergi kaçaklarıyla mücadele edilmesi...

Ve bu arada gözleri boyamak için sürekli olarak “hükümetimiz düşük gelirliyi koruyacak” açıklamaları yapıyor, hükümetin asıl olarak zenginlere, “devleti istismar edenlere”, kara para aklayanlara, kaçakçılara, yolsuzluğa ve yasal olmayan harcamalara yöneleceği vurgulanıyor. Açıklanan kararlar asıl olarak kitlelerin cebindekini almaya dönük kararlar, ama hükümet büyük bir yüzüstü-

lülle hedefinin zenginler olduğunu söyleyip duruyor.

Eylem dalgası yükseliyor

Başbakan Papandreu, “ya değiştiriz, ya batırız” diyerek “milli mutabakat” arıyor. Ancak AB bile, alınan “kemer sıkma” kararlarının uygulanabileceğine inanmıyor. Yunanistan işçi ve emekçilerinin mücadelesi tarihi ve direniş geleneği öylesine güçlü ki, kararlar hayata geçirildikçe çok güçlü eylemlerin gerçekleşeceği düşünülüyor.

Yunan halkı da böyle düşünenleri yanıltmıyor. **Paketin açıklandığı ilk gün, sendikalar grev kararı açıkladılar.** Önce öğretmenler 24 saatlik grev yaptı. Arkasından gazeteciler, protesto için 24 saat boyunca hiçbir haber yayınlamadılar. Sözleşmeli işçiler greve çıktılar. Araba vapurlarının grevi, deniz ulaşımı büyük önem taşıyan Yunanistan’da hayatın önemli ölçüde aksamasına yol açtı.

Hükümetin aldığı kararların hayata geçmesi, eylemleri de büyütecektir. Özellikle gençlerin giderek daha güçlü eylemlere yöneleceğini öngörmek zor değil. Mesela hükümetin aldığı kararlardan biri, üniversite mezunlarının staj ödemelerinin kaldırılması. Yaklaşık 2-3 yıl boyunca, üniversite mezunları devletin verdiği maaşla staj yapıyorlar. Bu ortadan kalktığında, üniversite mezunları çok ciddi bir işsizlik tehdidiyle karşı karşıya kalacak. Yunanistan’da zaten şu anda bile işsizlik en çok gençleri etkiliyor. 15-29 yaş arası gençlerde işsizlik oranı, yüzde 20’ye yaklaşıyor. Üniversite mezunu stajyerlerin de bu gruba katılması, gençlerin gelecek belirsizliği ile birlikte, sorunlarını sokakta çözme eğilimini de artıracaktır.

Yunan burjuvazisi, kitleleri ikna etmesi, kandırması ve kriz döneminde en ağır programları uygulaması için PASOK’u öne sürdü. Kriz döneminde büyük vurgunlar vurmak isteyen ve faturayı kitlelere çıkarmak isteyen burjuvazi, PASOK’un solcu söylemlerinin yanıltıcı etkisine güveniyor. Ancak kitlelerde de bu söylemlere ve devlete duyulan tepki artıyor. **Yunan halkı pakete karşı tutumunu, “önce çaldıkları paraları getirsinler, sonra kesinti yapsınlar” diye ifade ediyor.**

Yunan işçi ve emekçilerinin güçlü ve direnişçi bir mücadele tarihi var. 1970’lerde Albaylar Cuntası’na karşı, 1940’larda faşist işgale karşı çok güçlü direnişler sergilediler. Bugün devrimci-komünist bir önderlikten yoksunlar. An-

Yunan işçi ve emekçilerinin güçlü ve direnişçi bir mücadele tarihi var. 1970’lerde Albaylar Cuntası’na karşı, 1940’larda faşist işgale karşı çok güçlü direnişler sergilediler. Bugün devrimci-komünist bir önderlikten yoksunlar. Ancak bu birikim, kitleleri sokaklara dökmeye yetiyor. Ve her güçlü kitle hareketi, kendi önderlerini yaratıyor. Yunanistan’da son bir yıl içinde, yani 2008 Aralık ayında anarşist gencin öldürülmesinin arkasından patlak veren ayaklanmadan bugüne geçen bir yıl içinde, 15 tane devrimci örgüt kurulmuş. Krize karşı hareket, kapitalizme karşı harekete dönüşüyor ve devrimci rotasını buluyor. Bugün yükselen direnişler de doğru-devrimci bir önderliğin büyümesine yol açacak dinamizme sahip.

cak bu birikim, kitleleri sokaklara dökmeye yetiyor. Ve her güçlü kitle hareketi, kendi önderlerini yaratıyor. Yunanistan’da son bir yıl içinde, yani **2008 Aralık ayında anarşist gencin öldürülmesinin arkasından patlak veren ayaklanmadan bugüne geçen bir yıl içinde, 15 tane devrimci örgüt kurulmuş.** Krize karşı hareket, kapitalizme karşı harekete dönüşüyor ve devrimci rotasını buluyor. Bugün yükselen direnişler de doğru-devrimci bir önderliğin büyümesine yol açacak dinamizme sahip.

Papandreu, bir taraftan saldırı paketlerini açıklarken, bir taraftan da **yaşanan krizin, 1974’ten sonra ilk defa “ulusal egemenliği tehdit ettiğini” söylüyor.** Yunan işçi ve emekçileri, onun bu korkusunu gerçekleştirecek ve Yunan devletini tehdit edecek olanaklara sahiptir. Kriz dönemi bu koşulları olgunlaştırmaktadır.

Sadece Yunanistan değil

Kriz başladığından bu yana, kitleleri yanıltmak için her ülkede burjuva ekonomistler ya “kriz bizi etkilemez” diyorlar ya da krizin etkileri gözlerden gizlenemez hale geldiğinde “kriz çabuk bitecek” nakaratına başvuruyorlar. Böylece kitleleri kandırmak, bu arada burjuvazinin büyük vurgunlar vurmasını sağlamak istiyorlar. Kitleler yaşam ve çalışma koşullarındaki kötüleşmeye bakarak krizin etkilerini doğrudan hissettikleri halde, burjuva ekonomistler bir yanılsama yaratmak için uğraşıyorlar.

Bu arada, krizin etkilerini geciktirmek isteyen burjuvazi, çeşitli müdahalelerde bulundu. **Pekçok ülkede banka ve şirket kurtarmalarının asıl amacı, krizi geciktirmeye, burjuvazinin bundan etkilenme düzeyini azaltmaya yöneldi.** Bizim gibi bazı ülkelerde ise, malların satılması, stokların eritilmesi için vergi indirimleri vb kampanyalarla satışlar artırılmaya çalışıldı.

Bu önlemler sayesinde, 2009’un ilk yarısında pekçok ülkede ekonomik rakamlarda kimi düzelmeler ortaya çıktı. Bu durumda, burjuva ekonomistler yine sahneye çıkarak “kriz bitti-eski güzel günlere dönüyoruz” yaygarasını kopardılar.

Oysa **bu kriz, kapitalist sistemin gördüğü en büyük krizdir.** Ve alınan tüm önlemler, krizi bitirmeye değil, geciktirmeye, bu arada kimi burjuvaların ceplerini doldurmasına yaramaktadır. **Gerçekte, hükümetlerin tüm müdahaleleri, büyük bütçe açıklarına neden**

olmaktadır. Ve bu bütçe açıkları, tıpkı Yunanistan’da olduğu gibi, büyük borçlar ve açıklar olarak gelip kapıya dayandığında, tüm hükümetlerin tek “reçetesi”, “kamu harcamalarını kısmak” olmaktadır.

Bugün pekçok ülkede krizin etkileri yavaş ve sinsi olarak ilerlemekte, yayılmaktadır.

Mesela **İngiltere**, krizden en çok etkilenen ülkelerden biridir ve bundan bir türlü çıkamamaktadır. Öyle ki, pekçok ülkede rakamlarla oynanarak krizden çıkmış görüntüsü yaratılmasına rağmen, İngiliz ekonomisi için bu bile başarılammamaktadır. Ülkede işsizliğin ulaştığı boyut, krizin etkilerinin bundan sonra da katlanarak süreceğini göstermektedir. İngiliz Ulusal İstatistik Kurumu’nun yaptığı açıklamaya göre, Ekim ayında işsizlik rakamı 2,5 milyon kişiye ulaşarak, 1995 yılından bu yana en yüksek işsizlik düzeyine yükseldi. Açıklamada, “uzun süredir işsiz ve ekonomik olarak pasif olanlar”ın da sayısının arttığı ve her **5 kişiden birinin uzun süredir işsiz** olduğu belirtildi. Krizden çıkışın göstergesi, yatırımların-üretim artması ve işsizliğin azalmasıdır. İngiltere ise, işsizliğin azalması bir yana, ciddi bir “kronik işsizlik” sorunu ile boğuşmaktadır. Diğer taraftan bütçe açığı artmaya devam ediyor. Bütçe açığını giderebilmek için İngiltere de “kamu harcamalarını kısma” yöntemine başvurmak istiyor ancak bir taraftan da işsizlik sorunu ile birleşen bir kitle hareketinden büyük korku duyuyor.

Almanya, krizden doğrudan etkilenmeyen bir görüntü veriyor. Ancak Almanya’nın da en temel sorunu batık krediler. Baltık ülkeleri, Rusya ve Yunanistan’dan büyük miktarlarda alacağı olan Almanya, bu alacaklarını tahsil edememekten korkmaktadır. Almanya’nın 3 trilyon dolarlık ekonomisi ve 5 trilyon dolarlık dış borcu var.

Kriz ve işsizlik sorunu ile boğuşan bir başka AB ülkesi **İspanya**. İşsizlik yüzde 17.9’a kadar tırmandı. Üstelik bu resmi rakam. Gerçek işsizliğin bundan daha yüksek olduğu düşünülüyor. İspanya, krizi ötelemek için özel şirketlerin finansmanı ve konut inşaatlarının kolaylaştırılması için paket hazırlıyor. Özel şirketlere yapılacak bu yardım, tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi bütçe açığını büyüten ve kamu harcamalarını kısmayı gündeme getiren bir etki yaratacaktır.

“Borç ekonomisi”nin iflasi

Krizin kendini ortaya koyduğu her

durum, yeni bir şaşkınlık yaratıyor. İlk olarak bu şaşkınlık Eylül 2008 tarihinde, ABD’de ekonomik krizin ilk patlak verdiği tarihte ortaya çıktı. “Dünyanın en büyük ekonomisi”, hatta “dünyanın patronu” krize girmişti!

Her ülkenin politikacıları, kendi ülkesinin krizden etkilenmeyeceğini söylemişti; kendi ekonomisi sağlamdı, yapılan hataları yapmamışlardı, dünyanın öbür ucundaki ABD’den krizin kendi ülkesine gelmesi kolay değildi... Kriz kapıya dayandığında herkes kendi şaşkınlığını yaşıyordu.

Dubai’de olağanüstü ihtişam, herkesin gözlerini kamaştırıyordu. Sonsuz bir zenginlik kaynağı gibi, hayal gücü sınırsız bir lüks olanağı gibi, paranın satın alabileceği dizginsiz bir eğlence gibi görünüyordu.

Krizden ilk etkilenen ülkelerden biri olan İrlanda, ekonomi literatürüne “İrlanda modeli” kavramını yerleştirmişti. Sıcak para girişlerinin en fazla olduğu, bu nedenle ülkedeki yapay zenginliğin en “kışkırtıcı” biçimde arttığı ülkeden İrlanda. Krize girdiği dönemde, ülkede kişi başına düşen borç miktarı, 567 bin 805 dolara yükselmişti. Kişi başına 176 bin 45 dolarla İsviçre, 148 bin 702 dolarla İngiltere, 78 bin 387 dolarla Fransa, 63 bin 263 dolarla Almanya onun arkasından gelen ülkelerdi.

Ekonomik kriz kendi kurallarını işletti ve bütün ülkelerde değişik düzeylerde ama aynı içerikle kendisini gösterdi. **Borç alarak ekonomik göstergelerini iyileştiren ülke, borcu borçla çevirdiği sürece sorun yoktu; borcu ödeyemez hale geldiğinde “saadet zinciri” koptu ve ekonomi çöktü.** Bu Dubai’de de böyle oldu, İrlanda’da da, Yunanistan’da da... Sadece ölçekler değişti.

Dubai’nin borçları karşılığında ortaya çıkan şey bir “1001 gece masalı”ydı. Dubai’de zenginliğin satın alabileceği en muhteşem “oyun parkı” inşa edilmişti; Yunanistan’ın ölçüleri ise daha küçüktü. Ama tüm bu ülkelerde ekonomi alınan borçlar ile dönüyor, ülke zenginleşmiş görünüyor, ama sadece ve sadece emlak sektörü ile turizm sektörü büyüyordu.

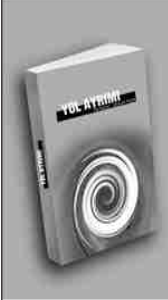
Dünyanın her tarafında, dizginsiz ve hesapsız bir biçimde borçlar alınıyor, dizginsiz ve hesapsız bir biçimde konutlar ve turizm alanları inşa ediliyordu. **Bir tarafta emlak sektöründeki aşırı üretim, bir tarafta borç ekonomisinin yarattığı balonlar içiçe geçerek bütün dünyayı, tarihin gördüğü en büyük krizin içine atıverdi.** ‘90’lı yıllarda o çok sözü edilen ve övülen “bütün dünyanın küresel bir köy haline geldiği” ve “bütün dünyanın birbirine bağımlı olduğu” söylemleri, krizde de kendisini gösterdi. Ekonomik üretimi kendine yeterli olmayan, kendi sanayisini geliştirmeyen ve dışa bağımlı hale gelen bütün ülkeler, krizlerde de bu bağımlılığın etkisini taşıdı ve batmaya başladı.

Yunanistan şimdilik açığa çıkan son örnek. Aynı zamanda çok önemli bir sürecin başlangıcı da olabilir. Krize karşı genel olarak dünyada kitlelerin tepkisi ve öfkesi büyüyor. Ancak Yunanistan işçi ve emekçilerinin mücadelesi birikimleri ve kitlesel tepkileri, krizden etkilenen diğer ülkelere göre çok daha gelişkin ve yüksek. Bu durum, Yunanistan’da kriz döneminde burjuvazinin hesaplarını altüst edebilecek bir dinamiği içinde barındırıyor. **Yunanistan, direnişleriyle dünya halklarına örnek yaratabilir, kriz ile birlikte yükselen tepkinin akacağı kanalları gösterebilir.**

Köklerimiz Toprakta Tarihinden Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail

12 Eylül’den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan’ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai İkinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)’nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre’sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya’da 1970’li yıllarda yayınlanan ve Stalin’e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç
3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan

Türkiye’de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi’nin “taktik”, “devlet” ve “demokrasi” konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün

“Topluma kazandırma” adı altında karşımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

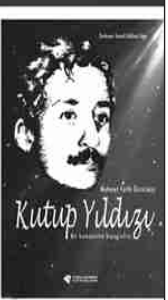
Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası
Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlamakta iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak’ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi’nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş’ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan’a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)’nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye’nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

Açlık ordusu yürüyor
adımları gök gürültüsü
türkûleri ateşten
bayrağında umut...

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeksizleri ekmeğe doyurmak için
hürriyetsizleri hürriyete doyurmak için
açlık ordusu yürüyor
yürüyor ayakları kan içinde.

Tekel direnişinin zaferi için BİRLEŞİK MÜCADELEYE!